

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

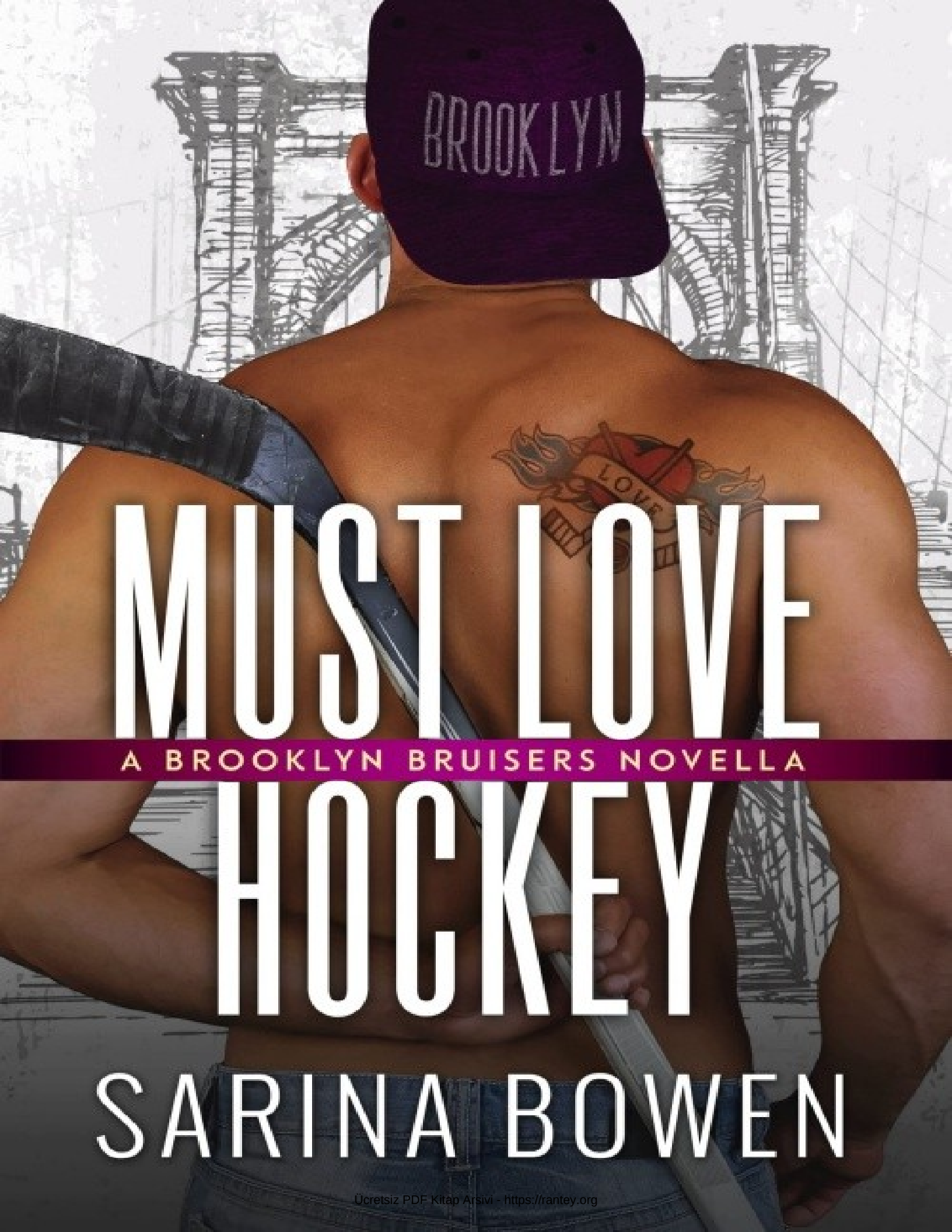
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MUST LOVE

A BROOKLYN BRUISERS NOVELLA

HOCKEY

SARINA BOWEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

HOKEYİ SEVİYOR OLMALI.

BİR BROOKLYN HOKEY HİKAYESİ

SARINA BOWEN

Telif hakkı© 2021 Sarina Bowen tarafından. Tüm hakları saklıdır. İzinler için sarinabowen.com/contact adresini ziyaret edin.

Bu başlık Tuxbury Publishing LLC tarafından yayımlanmıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya me- kanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Herhangi bir gerçek şirket ve/veya ürün adından bahsedilmesi sadece edebi etki içindir. Bunlar, bu markalardan herhangi birinin onaylandığı veya bu markalardan herhangi birinin onaylandığı şeklinde yorumlanmamalıdır. Tüm ticari markalar ve telif hakları ilgili sahiplerine aittir.

Kapak fotoğrafı Jane Ashley Converse, Kapak tasarımı Hang Le.

Kurgu Edie Danford / Edie's Edits ve Claudia F. Stahl tarafından yapılmıştır.

İÇİNDEKİLER

1. [Bin Dokuz Yüz Eksi Bir](#)
2. [Durdurun _](#)
3. [Hiç imza aldınız mı?](#)
4. [En kötüsü. Seyahat. Hiç.](#)
5. [Tam Gövdeli](#)
6. [Oops Kaydım](#)
7. [Önemli Biri misiniz?](#)
8. [Kıyametin Kurumsal Zombileri](#)
9. [Bunun Olduğuna İnanamıyorum](#)
10. [Aşırı Isınmış Küçük Beynim](#)
11. [Tanrı bir Bruisers Hayranıdır](#)
12. [Kim o?](#)
13. [Bunu gerçekten biliyor](#)

[musunuz? Ayrıca Sarina](#)

[Bowen tarafından](#)

BİR ON DOKUZ BIN EKSI BİR

Emily

", Brooklyn!" Çığlık atıyorum. "Hadi yapalım şunu!"

Charles -erkek arkadaşım- bana yan yan bakıyor. Hoşlandığından biraz daha yüksek sesle konuştuğumu söyleyen bir bakış.

Hadi ama. Bir hokey maçındayız ve maç 2-2 berabere ve sadece beş dakika var. Şimdi ağırbaşlı bir kız arkadaş olmanın zamanı değil. Müşterilerinin umurunda değil zaten. Hepsi çok eğleniyor.

Çarşamba gecesi ve yarın sabah sekizde dersim var. Burada bile olmamalıyım. Ama hokeyi seviyorum. "Oraya git!" Mark "Tank" Tankiewicz pakı almak için hamle yaparken bağıriyorum.

Bu bana Charles'ın bir başka yan bakışını kazandırdı.

Ama onu görmezden geliyorum. Haftada iki ya da üç gece, müşteri etkinliklerinde ona eşlik etmemi istiyor. Yirmi iki yaşında, benden sadece bir yaş büyük. Ama ben hâlâ üniversitedeyken, o Merrill Lynch'in yüksek net değerli bölümünde analist oldu bile. Bu gezi onun işinin bir parçası. Ve işini çok ciddiye alıyor.

Charles pozisyon için mülakata girdiğinde, bunun müşterilerle dışarıda geçirilen geceleri de kapsayacağını bilmiyorduk. Kim bilebilirdi ki?

Zengin insanlar paralarını yöneten insanlar tarafından eğlendirilmekten hoşlanırlar mı? Ya da paralarını yöneten insanlara kahve getiren insanlar tarafından. Charles bir stajyerden fazlası değil ama çok hırslı.

Annem "Charles bir gün dünyayı yönetecek" demeyi çok sever. Muhtemelen haklıdır da. Bir sonraki nefesinde, her zaman ekler: "Ve yanında iyi bir kadına ihtiyacı var."

Annem ve Charles aynı dalga boyundalar. Bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğinden emin değilim. Ama ya Charles gerçekten Tanrı'nın insanlığa bir armağanı ya da annem sadece hoş, yeniden izlenebilir bir adam bulduğum gerçeğini takdir ediyor. Ayrıca Asyalı Amerikalı olması da işin bonusu.

Aslında, annemin Charles'ı benden daha çok sevdiğinden emin olduğum günler var. Oldukça az.

Ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yok çünkü disk yine Brooklyn'de ve ben bu galibiyeti istiyorum. Sanki buradan, Q sırasından oyunu bir şekilde etkileyebileceğim gibi koltuğumda öne doğru eğiliyorum. *Bir gol daha!* Ellerimi sıkmaktan avuç içlerim kaşınıyor.

Şimdi pak Crikey'de. Defans oyuncusunu sopayla geçti. "Haydi!" Çığlık atıyorum. "Hadi yapalım şunu!"

Wilson'a pas atıyormuş gibi yapıp pakı Castro'ya atarken nefesimi tutuyorum.

"Ateş et!" Çığlık atıyorum.

"Emily," diye tısladı Charles. "Kulaklarım!"

Castro Wilson'a ateş ediyor, Wilson o kadar hızlı ateş ediyor ki hareketi zar zor kaydedebiliyorum. Lamba yanıyor. On dokuz bin kişi ayağa kalkıp çığlık atıyor.

Şey, on dokuz bin eksi bir. Charles çığlık atmaz. Hokey maçında bile. Ama geri kalanımız ayaktayız. Beraberlik bozuldu ve üç dakika sonra kazanan Brooklyn olacak.

"No Sleep till Brooklyn" hoparlörlerden bangır bangır geliyor ve müzikle birlikte kıcımlı oynatıyorum. Charles'ı aklımı kaçırmışım gibi bana bakarken yakalıyorum. "Ne?" diye soruyorum. "Ne?" diye soruyorum. "Hokey maçındayız."

Sadece kafasını sallıyor.

Sönmüş bir halde tekrar yanına oturdum. Ellerim karıncalanıyor. Çok garip. Avuç içlerim hâlâ kaşınıyor. Onları incelediğimde biraz kızarıklık var ama çok dramatik değil. Gazozuma uzandım ve tamamen boş olduğunu gördüm.

Heck. Bunu ne zaman boşalttım? Ve neden bu kadar susadım?

"Maçtan sonra bir şeyler içmek için nereye gidelim?" Charles iki müşterisine ve eşlerine sorar.

"Alphabet City'deki Stokers'a ne dersiniz?" diyor adamlardan biri. "Orası beni gülmekten kırıp geçiriyor."

Lanet olsun. Bir okul gecesinde Manhattan'a gitmeye gerçekten ihtiyacım yok. "Kulağa harika geliyor," diyor Charles, her zamanki gibi memnun edici.

Üç dakika daha hokey izliyorum ve eve gitmek zorunda olduğum için üzgünüm konuşmamı hazırlamaya çalışıyorum. Brooklyn'de şu anda bulunduğumuz yerden daha derinlerde yaşıyorum. Stokers tam olarak yanlış yönde.

Saatler ilerliyor ve bitiş düdüğünün hemen ardından yüksek sesli, mutlu bir müzik yeniden çalmaya başlıyor. Tüm taraftarlar ayağa kalkıyor, bu sefer paltolarını kapıyorlar. Ben de benimkini giydim. Tribünlerde oldukça yüksekteyiz ve buradan çıkmak yavaş bir iş olacak. Neredeyse gece yarısına kadar bara var.

Gerçekten gidemem.

Charles sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, "Bizimle dışarı gel," diye fısıldıyor bana. "Bunu telafi edeceğim." Kahverengi gözleri benimkileri arıyor.

"Kayıp bir gece uykusunu telafi edemezsin," diye fısıldıyorum.

"Yakında her şey daha kolay olacak," diye mırıldanıyor. "Şehirde bir yer bulacağım."

Manhattan'a taşınmak istiyor ve benim de onun yanına taşınmamı istiyor. Sanırım bu senaryoda bir de evlilik yüzüğü var. Daha fazla ayrıntı istemedim, çünkü buna hazır olduğumdan emin değilim.

Charles şu anda telefonla konuşuyor, dördümüzü Manhattan'a götürmesi için kiralık bir araba çağırıyor ve çıkışa doğru ilerlerken dirseğimi tutuyor. "Sadece bir içki," diye fısıldıyor bana. "Sonra eve Uber'le gidebilirsin."

Eve gidip yatmam gerektiğini biliyor. Aslında, o da öyle yapmalı.

Ama hayır. Müşteri ne isterse, onu alır.

Kalabalık yavaş yavaş çıkışlara doğru ilerleyerek koridorlarda sıralanmaya başlıyor. Karıncalanan avuç içlerimi birbirine sürtüyor ve sinirlenmemeye çalışıyorum.

İşe yaramıyor. Aslında, daha da kötüleşiyor. Serin, açık havaya ulaşmamız neredeyse otuz dakika sürüyor. Ve maç sonrası trafiğinde bara varmamız en az otuz dakika daha sürecek.

"Harika bir gece geçirin!" diyor ön kapının hemen içinden gülümseyen Buz Kız. Üzerinde Brooklyn'in takım renginde kürklü bir ceket, dar siyah bir kot pantolon ve topuklu ayakkabılar var.

Charles yanından geçerken kışına bakıyor. Ve ben buna kızacak kadar bile enerji toplayamıyorum, çünkü pek iyi durumda değilim. Biraz başım dönüyor. Kalbim hızla atıyor ve çok hızlı nefes alıyorum. Bir de boğazımda başlayan garip bir kaşıntı var.

Belki de panik atak geçiriyordumdur. bir olur.

Grubumuz stadyumun köşesini döndüğünde geriye çekiliyorum. Dış duvara yaslanıp derin ve yavaş bir nefes almaya çalışıyorum. Bende bir sorun var.

"Emily!" Charles havlıyor. Etrafında dönüp kalabalığı tarıyor. Sonunda beni duvarın dibinde gördüğünde kaşlarını çatı. "Sorun nedir? Neden ayak uyduramıyorsun?"

Müşteriler ve eşleri başlarını çeviriyor ve şimdi herkes bana bakıyor. "Yorulдум," diye mırıldanıyorum. "Eve gitsem iyi olacak."

Charles üç acil adımda bana ulaştı. "Emily, bu utanç verici."

Şimdi gözlerim yanıyor. "Charles, kendimi iyi hissetmiyorum. Bensiz git."

"Miden mi bulanıyor?" Gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Hayır, sadece hissediyorum..." Yutkunuyorum ve boğazım doğal olmayan bir şekilde kalınlaşıyor. "*Tuhaf*."

Charles gözlerini devirir. "Gitmem gerek Emily. Ciddiyim. Bekliyorlar."

"Devam et o zaman," diye .

Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor ve sonra dönüp uzaklaşıyor.

Diğerleri hâlâ bana bakıyor. Onlara yorgun bir el sallıyorum ve yarım bir gülümseme veriyorum. Şu anda sadece yalnız kalmak istiyorum.

Sonunda gittiler. Derin bir oh çektim. Daha doğrusu, deniyorum. Nefes alışım hâlâ sığ. Kahretsin, eve gitmem lazım. Gözlerimi kısarak metro girişini arıyorum. Duvarı itiyorum ve binaya yakın durarak Dean Sokağı'nın köşesine doğru yavaşça yürüyorum. Çok uzak değil ama soluk soluğa hissediyorum. Metronun tanıdık yeşil tabelaları yarım blok ötede, ama 2 ve 3 numaralı trenler için etiketlenmişler.

B veya Q'ya ihtiyacım var. *Kahretsin*.

Ve kendimi berbat hissediyorum. Nefesimi tutmaya çalışırken kendimi desteklemek için bir elimi stadyum duvarına dayıyorum. Yavaşça binanın köşesine doğru ilerliyorum. Buralarda bir metro girişi daha olduğunu biliyorum, çünkü bugün haritaya bakmıştım.

Ama stadyumun yükleme iskelesi olması gereken yere yaklaşırken yeni en iyi arkadaşımın -güzel, havalı duvardan- ayrılmak zorundayım. Kapılar açık ve binadan malzeme taşıyan ve bunları bir kamyonete yükleyen birkaç adam var.

İçlerinden biri işini gücünü bırakıp beni izliyor. Başka bir gece olsa ona bakardım, çünkü cidden çok tatlı biri; iri, kara gözleri ve inanılmaz göğsünü saran dar Brooklyn Bruisers tişörtüyle. Ama şu anda sadece yoluma çıkıyor. İşini bölmek için bedenimi minibüsün önüne doğru yönlendiriyorum.

"Hey, bayan?" diye sesleniyor . "İyi misiniz?"

Ağzımı açıyorum ama sadece bir gıcırtı çıkıyor. "Evet?" Brooklyn'in ışıkları etrafımda parıldıyor ve ben gözlerimi kapatıp eve gitmeyi düşünmeye çalışıyorum.

Tekrar yaklaşmıştı. "İyi görünmüyorsun. Sana yardım edebilir miyim? Belki bir taksi çağırırım?" Sesi çok kibar, özellikle de önümde duran belalı, kaslı vücutla tezat oluşturuyor.

"Tamam," diye mırıldanıyorum, çünkü taksiye param yetmese de metroya binemeyecek kadar sersemlemiş hissediyorum.

"Neden yakarı çekistiriyorsun?" diye soruyor başını yana eğerek.

Elimi bıraktım, çünkü öyle olduğumu fark etmemiştim. "Boğazım..." Yutkunuyorum. "Nefes almak biraz zor." Bu sözleri söylerken bile korku omurgamdan aşağı kayıyor. Bir şeyler yanlış gidiyor ve ben bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

"Bir saniyeliğine içeri gel," diyor nazikçe ve beni yükleme bölümüne yönlendirmek için koluma dokunuyor. "Burada ışık pek iyi değil. Ama sanırım boğazında lekeler var."

"Lekeler mi?" Nefes nefese kaldım. Elim çantamın içine sokup telefonumu çıkarmaya çalışıyorum. Fermuar kolumu yakalıyor ve ön koluma doğru itiyor. I

elimi kaldırdım ve şaşkınlıkla baktım. Kolumun iç kısmında parlak kırmızı lekeler var. Onlara sadece dehşet içinde bakabiliyorum.

"Kutsal cannelloni," diyor. "Benimle gel."

İKİ DURDURUN

James

Bu kız iyi değil. Bir kazak, etek, çorap ve parlak ayakkabılarla kusursuz bir şekilde giyinmiş. Yün bir palto ve inci kulak halkaları takıyor. Bugün erken saatlerde muhtemelen gayet iyiydi. Ama binanın köşesinde neredeyse sendeleyerek yürüyordu.

İlk başta, sadece sarhoş olabileceğini düşündüm. Ama sarhoş kadınlar komik nefes almazlar. Boyunlarında ve bileklerinde kurdeşen de olmaz. Bu lekeler -pürüzsüz, altın rengi tenine karşı parlak kırmızı lekeler- kızgın görünüyor.

Bir şeyler çok yanlış ve koyu renk gözleri korkmuş görünüyor.

Elinden geldiğince hızlı bir şekilde onu yükleme iskelesinden geçirip rampadan aşağıya, soyunma odalarına doğru yönlendiriyorum. Soyunma odası kompleksinin dışında bekleyen bir güvenlik görevlisi var. Ben bir yabancıyla yaklaşırken kaşlarını çatıyor.

"Rudy, Doc'un gittiğini gördün mü?" Ben sordum.

Rudy omuz silkiyor. "İçeri gir ve kontrol et." Kapıyı açık tutar.

"Adın ne senin?" Kolumdaki hasta genç kadına soruyorum.

Hayata tutunmaya çalışıyor.

"Emily Chen," diye nefes
nefese kalıyor.

"Memnun oldum Emily. Ben James, ama herkes bana Jim- bo der. Doktor Herberts hâlâ burada mı diye bakmak istiyorum, tamam mı? Otur." Onu oyuncuların montlarını ve sokak ayakkabılarını koydukları dış soyunma alanındaki bir bankın üzerine indirdim.

Oyuncuların çoğu çoktan gitti ama Anton Bayer ceketini silkelerken bana meraklı bir bakış attı. "İyi misin Jimbo?"

"Doktora ihtiyacım var. Hâlâ burada mı?"

Bayer yüzünü buruşturuyor. "Sanki onu buradan kaçarken görmüş gibiyim. Kimsenin burnu kanamıyorsa yakalamayı sevdiği bir tren var."

Kahretsin. Telefonumu çıkardım ve numarasını tuşladım.

Neyse ki hemen cevap veriyor. "Ben Herberts. Jimbo? Bir sorun mu var?"

"Hey Doktor, kötü bir alerjik reaksiyon neye benzer? Burada kurdeşen döken ve nefes darlığı çeken bir hayranım var."

"Yavaş ol, evlat. Onunla konuşabilir miyim?"

"O," diye düzeltiyorum. "Adı Emily. Seni hoparlöre alıyorum." Düğmeye basıyorum ve telefonu Emily'nin yanında tutuyorum. Paniklemiş görünüyor.

"Merhaba Emily," diyor Doktor'un sesi. "Bazı sorunlar yaşadığını duydum. Tarif edebilir misin?"

"Maçın büyük bölümünde iyiydim," diye hırıltılı bir sesle anlatıyor. "Ama sonra avuç içlerim karıncalandı. Ve boğazım kaşınmaya başladı."

"Herhangi bir gıda alerjiniz var mı?" Doktor soruyor. "Hayır." Başını iki yana sallıyor.

"Asla."

"var," diye araya . "Bileklerinde. Ve onları boynunda da görüyorum." Yakasını biraz çekiştiriyorum ve Emily'nin gözleri açılıyor. "Hey, özür dilerim," diye geveliyorum. "Ama şimdi gerçekten parlaklar."

"Bana bir fotoğraf gönder Jimbo. Ve Emily," diye soruyor doktor. "Özellikle ağzında herhangi bir şişlik hissediyor musun?"

Bir elini yüzüne götürür. "Dudaklarım. Çok garip." Elini kazağına götürüyor ve boğazlı kazağı teninden uzaklaştırıyor. "Korkuyorum. Nefes almak çok zor."

"Jimbo, dudakları mavi mi?"

Gözlerimi kısıyorum. Genelde güzel bir kızın dudaklarına bakarken bunun için bakmam. "Belki?" Emily'nin dudaklarının nasıl görünmesi gerektiğini bilmeyi dileyerek söylüyorum.

"Ama rujum ," diye . Hay sikeyim. "Ne yapayım doktor?"

"Yapılacak en iyi şey acil gitmektir" diyor. "Ama -"

"Stadyumun dışında carmaggedon var!" Patladım. Emily'yi metro merdivenlerinden aşağı taşımazsam, bir saatten kısa sürede acil servise ulaşırsak şanslıyız. Bunu başarabilecek gibi görünmüyor.

"Biliyorum oğlum," diyor. "Düşünüyorum da. Gerçekten bir profesyonel tarafından görülmeli. Ama ben orada olsaydım, muhtemelen epinefrin verirdim. Eğer anafilaktik şoka giriyorsa, bu onu durduracaktır. Öyle olmasa bile, ona zarar verme ihtimali oldukça düşük."

"Tamam. Yani-"

"Wilson hâlâ buralardaysa, onun için hazır bulundurduğumuz EpiStick'lerden birini alabilir."

"Ah, *doğru*." Wilson'ı ve onun ağaç fıstığı alerjisini çoktan düşünmüş olmalıydım. "WILSON!" Soyunma odasına doğru bağırdım.

Kapı açıldı. "Kimin Wilson'a ihtiyacı var?" Leo Trevi. "*Cast Away* filmindeki Tom Hanks gibi ."

"*Omigosh ish Leo Trevi*," diyor Emily. Kelimeleri geveliyor ve gözleri yarı açık.

"Ona ihtiyacım var!" Bağırıyorum. "Buraya bir EpiStick getirmesini söyle."

Leo zeki bir adamdır, o yüzden hemen ortadan kaybolur. Ve otuz saniye sonra Wilson elinde bir EpiStick ile odasına girer.

"Sorun nedir? Ooh! Orada birkaç kovan var, tatlım. Lanet olsun. Alerjin ne?" Kalemin kapağını açıyor.

"Hiçbir fikri yok," diyorum, onu izlerken.

"Wilson, yedeğin var mı?" Doktorun sesi telefonumdan soruyor. "Seni bir doz olmadan bırakamam."

"Sorun değil Doktor," diyor büyük pivot gülümseyerek. "Dolabımda iki tane var ve üçüncüsü de ekipman çantamda bir yerde. Ve ona ihtiyacı var, Doktor."

"Emily, bu senin için sorun olur mu?" diye sordum. Şiddetle başını sallıyor.

"Durdur şunu."

Wilson muhtemelen Emily ile birbirimizi gerçekten tanıdığımızı varsayarak cihazı bana uzatıyor. "Sadece kolunu salla, ucunu kalçasına yerleştir." Hareketi taklit ediyor. "İğne işini otomatik olarak yapacaktır."

Sallamak mı? *Yutkun.* Bu hiç de korkutucu değil.

Ama Emily korku dolu gözlerle beni izliyor, bu yüzden gerçekten başka seçeneğim yok. "Genelde bir kızın kalçasını avuçlamadan önce onu tanımaya çalışırım ama..." Bir elimle Emily'nin eteğini yukarı iterek siyah çoraplarını birkaç santim daha ortaya çıkarıyorum. Sonra da Wilson'ın dediği gibi EpiStick'i kalçasına sıkıca yerleştiriyorum.

Yüksek sesli, mekanik bir *klik* sesi duyulur ve Emily'nin gözleri şok içinde açılır. " bu," diyor büyük forvet cesaretle. "Bir muz... iki muz...üç muz..." Üç saniye sonra Wilson uzanır ve cihazı çeker. Yandaki bir göstergeyi kontrol ediyor. "Tamam. Dozunu aldın. Bir ya da iki dakika sürer. Biraz telaş hissedebilirsin. Ama sonra oldukça hızlı çalışmaya başlıyor."

"Ve şimdi acil servise gitmeniz gerekiyor," diye araya giriyor Doktor'un sesi. "Kendi kendine doz alan herkes daha sonra bir doktora görünmelidir. Epinefrinin etkisi geçtikten sonra reaksiyonda ikinci bir dalga olmadığından emin olmalılar."

Emily gözleri kapalı bir şekilde dolaba yaslanır. Elini kalbine götürür.

"İyi misin?"

"Evet," diye fısıldıyor. "Sadece panik yapmamaya çalışıyorum." "Biraz su ister misin?" Doğrulmayı teklif ediyorum. Şaşkınlıkla elimi tutuyor. "Hiçbir yere gitme."

Tamam o zaman. Hanımefendi istediğini alır. Tekrar yanına oturdum. "Bana bir iyilik yapar mısın? Bana bak, böylece daha iyiye mi yoksa daha kötüye mi gittiğini anlayabilirim."

Güzel gözleri kırpışarak açıldı. Koyu kahverengi renkteler ve bana odaklanmış durumdalar. "Daha iyi, sanırım." Derin bir nefes alıyor. "Boğazım artık o kadar kalın hissetmiyor. Yine de bu his çok garip. Sanki ilacın kan dolaşımında ilerlediğini hissedebiliyorum."

"Tuhaf değil mi?" Wilson neşeyle kabul ediyor.

"*Sesin* daha iyi *geliyor*," diyor doktor. "Çocuklar, acile gidin, tamam mı?" "Yapacağım," diye söz veriyorum doktora.

Bir kadın sesi, "Tüm bu teçhizatı yüklemeyi kim bitirecek?" diye sesleniyor.

Kafamı kaldırdığımda genel müdürün asistanı Heidi Jo'nun bana sırtıttığını görüyorum. "Şey, Dirk ve..." Beni kurtarması için kimden yardım isteyebilirim bilmiyorum.

"Şaka yapıyorum Jimbo. Kimmiş saf çocuk? Dirk ve ben hazırlığımızı büyük ölçüde tamamladık." Heidi Jo omzunda dev bir hokey çantasıyla yükleme iskelesine doğru ilerliyor. Dirk de -yeni eleman- iki çantayla onu takip ediyor. Bu ay bizimle çalışmaya başladı ve oyun gecesinin karmaşasından hâlâ biraz bunalmış görünüyor.

Wilson bir elini koluma koydu. "Şimdiden daha iyi görünüyor. Dudakları o kadar şişmemiş."

Emily'ye dönüyorum ve onun haklı olduğunu görüyorum. "Bu şey mucizevi."

"Bu gece güzel gol attın," diyor Emily, Wilson'a göz kırparak. "Bu çok gerçeküstü. Belki de rüya görüyorum."

Wilson gülüyor. "Ne zaman istersen uğra. Ama önce reçetemi yeniden doldursam iyi olacak. Bunu acil servis doktoruna ver, tamam mı?" Isık çalarak boş EpiStick'i verir ve soyunma odasına doğru geri döner.

"En yakın acil servis nerede? Metodist, değil mi?" Telefonumu tek elimle açarken soruyorum. Emily hâlâ diğer elimi tutuyor. Parmaklarının tenimde ne kadar yumuşak bir his bıraktığını fark etmemeye çalışıyorum.

Emily iç çekerek, "Metodist," diye onaylıyor. "Oraya gitmek istemiyorum." "Eminim öyledir. Ama doktor gitmen söyledi. Ben de söz verdim." Ayağa kalktım.

". Şoförünüz bekliyor."

"Uber pahalı olacak. Sana geri ödememe izin vermelisin."

"Bu bir Uber değil," diyorum. "Bu durumda şoförünüz benim. Minibüs hokey takımı gibi kokuyor ama ücret yok."

Bir kahkaha attı. "Sakıncası olmadığına emin misin?"

"Elbette eminim." Tuhaf ve korkutucu bir sağlık sorunum olsaydı, birinin beni acil servise götürmesini isterdim.

Bu gece, Emily'nin birisi benim.

"Bu taraftan Emily." Elini çekiyorum ve ayağa kalkıyor, biraz titrek görünüyor. "Pekâlâ." Bir kolumu beline doladım, ki bu başka bir zaman olsa çok ileri gitmiş gibi görünürdü.

Rampadan yukarı çıkıp yükleme alanından çıkarken bana yaslanıyor. Minibüsün ön koltuğuna oturmasına yardım ettim ve camı indirdim. "Ben son eşyaları alırken birkaç dakika bekle. Kendini iyi hissetmezsen bağır."

"Dürüst olmak gerekirse, kendimi çok daha iyi hissediyorum" diyor.

"Acele etmeyin."

Koşarak içeri giriyorum ve geride kalan ekipmanlar için son bir tarama yapıyorum. Sonra Dirk'le birlikte son eşyaları da dışarı taşıyıp minibüse atıyoruz.

Arka kapıyı çarptı. "Burada işim bitti. Navy Yards'a park etmemi ister misin?"

"Bu gece eve park edeceğim," dedim. "Yarın hava terminalinde buluşuruz."

"Elbette," diye homurdanıyor. "'İyi geceler, Jimbo.'" "İyi geceler. Ve teşekkür ederim!"
Ama o çoktan gitti.

Minibüsü 6-Cadde'ye soktuğumda saat gece yarısıydı. Stadyum trafiği açılmıştı, bu yüzden hastaneye gitmek sadece on dakika sürüyordu. Sokakta park bulduğum için şanslıyım.

"Bu şeyi nasıl paralel park edebiliyorsun?" Emily direksiyona yaslanmamı izleyerek soruyor.

"Ben Brooklyn çocuğuyum. Staten Island Feribotu'nu bir posta pulu üzerine paralel park edebilirim."

Gülüyor, bu sayede gerçekten iyileşmekte olduğunu anlıyorum. Minibüsten atladım.

"Benimle gelmek zorunda değilsin," diyor. "Yeterince zamanınızı aldım."

"Üzgünüm." Omuz silkip aracı kilitliyorum. "Gece yarısı bir kadını hastanenin önünde yalnız bırakamam. Ya sana başka bir yere gitmeni söylerlerse?"

Bana komik bir gülümseme veriyor ve konuyu uzatmıyor.

Check-in masasına vardığımızda, tıraşlı ve önlüklü militan görünümlü adam Emily'ye doldurması için uzun bir form veriyor.

"Cidden, beklemenize gerek yok," diyor ve evrakları doldurmak için oturuyor.

"Doğru yerde olduğumuzdan emin olana kadar seni burada bırakmayacağım," diyorum ona.

"O zaman seni hak edecek ne yaptım bilmiyorum," diyor ve yüzlerce parça kişisel bilgi gerektiren forma saldırmak için eğiliyor.

İşi bittiğinde tekrar masaya yaklaşıyoruz. "Sağlık sorunuz nedir?" Bay Huysuz soruyor.

"Bir tür şiddetli alerjik reaksiyon geçirdim," diye açıklıyor Emily. Ona semptomlarını ve Doktor'un Wilson'ın EpiStick'ini uygulamaya nasıl izin verdiğini anlatmaya devam ediyor. Kurdeşenlerini göstermek için kolunu kaldırıyor ama kırmızı lekeler neredeyse yok olmuş.

Masanın arkasındaki adam, "Etrafta dolaşıp bir yabancıнын ilacını kendine saplamanın doğru olduğunu mu düşünüyorsun?" diye bağırıyor.

Emily omurgasını dikleştirerek, "Genelde olmaz," diyor. "Ama bu acil bir durumdu ve doktor bunu hak ettiğini düşündüğünü söyledi."

Konuşmalarına dahil olmamak için neredeyse çenemi kapatmak zorunda kalıyorum, çünkü bu adam birinci sınıf bir pislik gibi davranıyor. Ama kendi adına konuşabilen bir kadının yerine konuşan o adam olmayacağım.

Ve sinirlenen tek kişi de ben değilim. On metre kadar arkasında, elinde bir kalem ve tıbbi bir çizelge tutan zayıf, genç bir adam duruyor. Aynı anda hem kulak misafiri oluyor hem de bir başkasının pano çizelgesine notlar alıyor.

"Peki," diyor Bay Militan sonunda. "Geri gelin. Standart prosedür, bir doz epinefrinin ardından üç saatlik gözlemdir."

"Ne kadara mal olacak?" Emily soruyor. "Gerçekten yüksek bir muafiyetim var."

"Benim bölümüm değil," diye bağırıyor. "Yerinizi başkasına vermeden önce gelin. Ve sadece sen. Erkek arkadaş yok."

Emily gözlerini kocaman açarak bana döndü. "Tamam. Vay canına. Tüm yaptıkların için teşekkür ederim."

"Bu hiçbir şey-"

"Gidelim!" diye bağılıyor göt herif ve Emily .

"Devam et," diyorum nazikçe. "Arka muhtemelen daha sessizdir." Ona göz kırpıyorum.

"Hoşça kal," fısıldıyor ve ardından arkasından tıkırdayarak kapanan açık kapıdan içeri adım atıyor.

Masanın arkasındaki adam panoyu, isim etiketinde *Dr. Agarwal* yazan diğer adama doğru çeviriyor. O da tek eliyle tutuyor. Sonra Emily'ye sessizce gülümseyerek onu koridora doğru işaret ediyor. Yani burada çalışan en azından bir kişi onu ürkütmeye çalışmayacak.

Emily son bir kez arkasını dönüyor ve bana el sallıyor. "Hoşça kal," . "Teşekkür ederim."

Ben de el sallıyorum. Gözden kayboluyor ve telefon numarasını bile almadığımı çok geç fark ediyorum.

ÜÇ HIÇ IMZA ALDIN MI?

Emily

James'ten uzaklaşırken kendimi çok garip hissediyorum. Bu hayatımın en korkunç gecelerinden biriydi ve benimle sinir krizi geçirmem arasında duran tek şey oydu.

Dr. Agarwal beni koridordaki bir banka götürüyor. "Bir saniye burada otur," diyor. "Resepsiyonda belirtilerinizi anlattığınızı duydum. Boğazınızdaki hissi daha çok kaşıntı olarak mı yoksa yanma olarak mı tanımlarsınız?"

"Kesinlikle bir kaşıntı."

"Peki size Epi iğnesi yapan kişi gıda alerjisi olan biri mi?"

"Evet. Bana şöyle bir baktı ve doktora bunun tam olarak alerjik bir reaksiyona benzediğini söyledi."

"Bu arkadaş çok alerjik reaksiyon görmüş mü? Ve bu doktor...?"

"Um..." Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. "Brooklyn hokey taraftarı mısın?"

Doktor göz kırpmıyor. "mı? Kupayı kazanmalarını izledim."

"Çaylak pivot Wilson mı? Bana Epi Stick'ini veren adam. Kendimi çok kötü hissetmeye başladığımda stadyumun dışında yükleme alanındaydım. Ekipman müdürleri beni içeri getirdi. Takım doktorunu telefona bağladılar."

Dr. Agarwal gülüyor. "Bu bir süre anlatacağın bir hikâye olacak. Hiç imza aldın mı?"

Başımı salladım. "çok meşgulüm."

"Tamam. Buna neyin sebep olduğu hakkında bir fikriniz var mı?" Dr. Agarwal soruyor. "Son yediğiniz şey ile semptomlarınızın ortaya çıkması arasında ne kadar zaman geçti?"

"Çok zaman var," diyorum. "İlk periyotta yemek yedik ve avuç içlerimin kaşındığını ilk hissettiğimde hokey maçı bitiyordu. Ve bu daha önce hiç başıma gelmemiştir."

"İlk dönemde ne yedin?"

"Barbeküde pişmiş göğüs eti, patates kızartması, ketçap ve turşu. Ve bir kola. Normal, diyet değil."

"Alkol mü?"

Başımı salladım. "Bu bir okul gecesi."

Kalemini dudağına vuruyor ve ardından reçete defterine bir şeyler karalamaya başlıyor. "Yarın sabah ilk iş, bir alerji uzmanını ara -işte iki isim. Test için randevu alın. Acil serviste test yapamayız. Bunu çözmen gerek, tamam mı? Ve bu reçeteyi başka bir EpiStick için dolduracaksın." Sayfayı çeviriyor ve biraz daha yazıyor. "Bunlar pahalı ama alerji uzmanını görene kadar yanınızda taşımanız gerekiyor."

"Tamam mı? Tabii. Peki şimdi ne olacak?"

"Şey..." Tereddüt ediyor. "Protokole göre kan dolaşımınızı kontrol etmem ve sizi üç saat boyunca bir yere oturtmam gerekiyor, böylece nefes darlığı çekmeyeceğinizden ya da semptomlarınızın geri dönmeyeceğinden emin olacağım. Ama seninle bir anlaşma yapacağım."

"Bu da ne?" Tanrım, eve gitmek istiyorum.

"Sana bakarak epinefrinin işe yaradığını söyleyebilirim. Alerjik bir krizin ortasında değilsiniz. Bu nedenle, üç saat boyunca bekleme odasında -ya da kafeteryada- otursanız, gelip sizi kontrol ..." Saatine bakar. "Saat üç. Eğer hala iyiysen, seni yoluna göndereceğim. Ama hasta olarak kaydedilmeyeceksin. Üç saat sonra hâlâ gülümsüyorsan, bunu yırtıp atabilirsin." Evraklarımı panodan alıp bana uzattı.

"Gerçekten mi? Bunu yapabiliyor musun?"

"Evet, benim de yüksek bir muafiyetim var. Ama *lütfe*n hastaneden ayrılmayın. Ve hiçbir şey yemeyin. Sadece su iç."

"Sorun değil." Ayağa kalkıyorum.

"Eve gitme, tamam mı? Aksi takdirde molamı seni arayarak geçiririm ve bu çok kötü olur."

"Söz veriyorum!" Gülüyorum. "Dışarıdaki çirkin sandalyelerden birinde olacağım." "Güzel. Git hadi. Gizli çıkış şurada." Beni bir sandalyeye doğru yönlendirdi.

Geldiğim kapıdan farklı bir kapı. "Yine de bana evrak işi bırakıyorsun. İçgüdülerim iyi olacağını söylüyor. Ve eğer içgüdülerim yanılıyorsa-"

"sadece on adım uzaktayım."

"Aynen öyle. Beni ismimle soracağın yer. Bu arada, gelip seni bulmak için bir alarm kuruyorum." Saatine dokunuyor.

"Teşekkür ederim! Bunu gerçekten takdir ediyorum." Kapıya doğru geri geri yürüyorum. Sonra bekleme odasına kaçıyorum.

Odayı tarıyorum. Sadece beş dakika geçti ama James ortalıkta görünmüyor.

Tabii ya. Saat gece yarısını geçti ve o eve gitti. Düzgün bir veda etmeden gitmesine izin vermiştim. O huysuz triyaj hemşiresinin hatasıydı. James'in tam adını ve iletişim bilgilerini almamam için beni korkutmasına izin vermiştim.

Adam en azından bir teşekkürü hak ediyor. Yarın onunla nasıl iletişime geçeceğimi bulmam gerekecek.

Birkaç dakikalığına etrafta dolaşp yönümü bulmaya çalışıyorum. Oturacak bir yer bulmak için acelem yok. Saatlerce burada olacağım. Ayrıca, doktor su içebileceğimi söyledi ve şu anda kulağa hoş geliyor. Bir yerlerde otomat olmalı.

Odanın kenarlarında dolaşırken, köşeden bir kola makinesinin ışıltısını görüyorum. Yaklaştığımda, Brooklyn Bruisers ceketı giymiş uzun boylu, güçlü görünümlü bir adamın makineye bir dolarlık banknot attığını fark ediyorum.

"James!" Şaşkınlıkla haykırıyorum ve o da .

Sonra yüzünde en güzel gülümseme beliriyor. O kadar geniş ki, acaba benim için mi diye merak ediyorum. "Hey, bu kadar çabuk mu döndün? Beni özledin mi?"

itiraf etmem garip olur mu?

"L," sanırım.

"Doh!" James cellada bir bacak verdi. Bu oyunu kaybetmek üzereyim. BRYAN'ı buldum ama soyadı aklıma gelmiyor. _ R yazıyor.
_____ E R.

"U," diye deniyorum.

Başını sallar ve cellat bir papyon alır. "C?"

James cellada bir çift gözlük veriyor. Kaybetmeme izin vermemeye çalışıyor.

"O?"

"Evet!" Üçüncü harfin yerini dolduruyor. Ama ben hala şaşırmış durumdayım.

"Amca," diye sızlandım. "Sanırım NHL Hall-of-owned oyuncularının hakkındaki bilgim sandığım kadar iyi değilmiş."

"Ama sende Lemieux var!" diyor, kalemiyle son maçımıza dokunarak. "Bu adam Bryan Trottier."

"Kim?"

James kıkırdıyor. "Oyuncu olarak altı, yardımcı antrenör olarak da bir Stanley Kupası kazandı. Al, beni asma sırası sende." Kalemi uzatıyor.

Onu yere bıraktım. "Bunun yerine bana işinden bahsetsen nasıl olur? Nasıl oldu da Bruisers'ın ekipman müdürü oldun?"

Omuz silkiyor ve gülümsemesi o kadar sevimli ki içim kıpır kıpır oluyor. Alerjik reaksiyonumun gerçekten sona erdiğini bu şekilde anlıyorum - sağlığımla ilgili korkularımdan çok arkadaşlık ettiğim kişiyi önemsiyorum.

"Hokeyi her zaman sevmişimdir," diyor bana. "Eskiden Chelsea Piers'da bir ligde oynardım. Sonra orada bir işe girdim, çünkü bana indirim sağlıyordu. Patenleri bilemek, Zamboni'yi sürmek gibi işlerde çalışıyordum..."

"Zamboni'yi sen mi kullanıyorsun?" Gıcırđıyorum. Muhtemelen şu anda gözlerimde kalpler var.

"Brooklyn'de değil," diyor hemen. "Yani sadece antrenman sahasındaki acil durumlarda. Çoğunlukla oyuncuların tüm teçhizatlarıyla ilgileniyorum - seyahat ederken pedlerinin temiz ve jette olduğundan emin oluyorum. Patenlerini nasıl isterlerse öyle bileyiyorum. Sopaları ve bantları ben sipariş ediyorum." Tekrar omuz silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse, liseden mezun olmadan önceki bahar bir hevesle bu işe başvurduğum. Mülakata çağrılınca çok şaşırdım. İşe alındığımda daha da şaşırdım. Bu neredeyse dört yıl önceydi."

"Ve şimdi hokeyi senin geçim kaynağın! Bu çok şaşırtıcı."

"Babam senden daha az şaşırmış ," diyor elini -biraz da başını-
duvara yaslayarak. "Geleceği olmayan bir iş için zaman harcadığımı
söylüyor."

"Ciddi misin?" Öfkeli bir ses çıkardım. "Senden tam olarak bu
kadar önemli ne *yapmanı* istiyor?"

Rahatsız bir şekilde gülüyor. "Babam bir elektrikçi. Kendi işi var ve
benim de ona katılmamı istedi. Hâlâ da istiyor. Onu her gördüğümde
bana lisansımı almaya ne zaman hazır olacağımı soruyor."

İnledim. "O ve annem bir kulüp kurmalılar. Muhtemelen çoktan
Çocuğuna Hayatında Ne Yapacağını Söyle Kulübü için üyelik
kartlarını hazırlatmışlardır."

"Sen de mi?" Bana neredeyse karşı konulmaz olan orantısız bir
gülümseme veriyor. "Annen büyüdüğünde ne olmanı istiyor?"

"Eğitim okuyorum. Tıpkı erkek arkadaşımın yaptığı gibi işletme
diploması almamı istiyor."

Göz kırpıyor. Belki de halüsinasyon görecektedir kadar yorgunum ama
yemin ederim şimdi biraz canı sıkkın görünüyor. Kesin bir dille "İş,"
diyor.

"Evet. Öğrenci kredilerimi asla ödeyemeyeceğimi düşünüyor. Ama
o kadar da kötü olmayacak. Mali yardım alıyorum ve masrafları düşük
tutmak için evde yaşıyorum."

"Sen benden daha cesursun. Ailemin evinden taşındım, böylece
babamın bensiz işinin geleceği hakkında yakınmasını dinlemekten
kurtuldum. Ayrıca, üç kız kardeşim var, yani..." Kıkırdıyor. "Zaten
kendi banyomun olmasını dört gözle bekliyordum."

"Üç! Hep kız kardeş istemişimdir. Ya da bir erkek kardeş. Kendimi
bildim bileli sadece annem ve ben varız."

"Kocaman bir ailem var," diyor James. "Bazen harika, ama bazen
de tam bir baş belası. Evde yaşamıyor olsam bile etrafım hâlâ onlarla
çevrili. Bu yüzden babam da hala bana destek oluyor."

"O bir deli. Ve bunu sadece bir hokey delisi olduğum için söylemiyorum."

Sırıtırıyor.

"Herkes her gününü gerçekten sevdiği bir şeyle iç içe geçiremez. Bu gerçekten çok özel bir şey ve bunu göremediği için üzgünüm."

"Teşekkür ederim," diyor usulca. Bakışlarımız kilitlenmiş durumda ve gözleri erimiş çikolata rengine. "Ben de üzgünüm. İşini kurma şekli oldukça etkileyici, biliyor musun? Sadece bütün gün yapmak istediğim şey bu değıl."

"O zaman yapmamalısın," diye ısrar ediyorum. "Takımla seyahat etmek nasıl bir şey?"

Sırıtışı genişliyor. "Gerçekten iyi yemeklerin olduğu bir yaz kampı gibi. Bazı harika restoranlara ve gerçekten güzel otellere gittim. Kuzey Amerika'daki her büyük lig hokey stadyumunda buzdan iki metre uzakta durarak üç yüzden fazla maç izledim. Çocuklarla birlikte Ottawa'da paten kaymaya ve Pasifik Okyanusu'nda yüzmeye gittim."

"Evet, o işi gerçekten bırakmalısın," diyorum gülümseyerek.

"Biliyorum, değıl mi?"

"Bana takım hakkında biraz dedikodu anlatabilir misin?" Ona kirpiklerimi kırıştırıyorum.

"Hayır, hanımefendi." Hâlâ gülümsüyor ama başını sallıyor. "Onlar hakkında konuşmuyorum, çünkü bu doğru olmaz."

"Biliyorum! Şaka yapıyordum." Uzanıp kolunu sıktım. Vay canına, demiri sıkmak gibi bir şey. "Ciddiyim. Bunu yapmanı istemezdim."

"Yani, hangi oyuncunun her maçtan önce aynı çilek reçeli ve fıstık ezmeli sandviçi yediğini söylemek cazip geliyor. Ve hangisi liseden kalma şanslı jockstrap'ini hala yanında taşıyor..."

"Omigod!" Ciyaklıyorum. "Şimdi meraktan ölüyorum. Ama sandviç olayını değil, onu Puck Rakers'ta okumuştum. Bu Castro."

Şimdi James . "Gerçekten mi? Bu dünyada mı?" "Evet.

Birisi onu ispiyonlamış olmalı."

"Ben değildim."

"Tabii ki sen değildin. Bunu zaten biliyoruz." Tam o sırada telefonum çaldı. Aslında irkiliyorum, çünkü geç oldu ve dünyada benden ve James'ten başka birinin daha var olduğunu unutmuşum.

Telefonu kontrol ettiğimde Charles arıyordu. Aman Tanrım. "Alo?" Cep telefonumla konuştuğum için bana kötü kötü bakacak biri var mı diye etrafıma bakınarak cevap veriyorum. Ama bekleme odasındaki kalabalık gerçekten azalmıştı.

"Emily! Mesajlarıma cevap vermedin. İyi olduğundan emin olmak istedim."

"Charles, saat gerçekten geç oldu, bu yüzden mesajlarını beklemiyordum. Aslında Methodist'in acil servisinde bekleme odasındayım."

"Ne?"

Biraz korkuyor ve ben de aceleyle olan biten her şeyi açıklıyorum. "Şimdi iyiyim. Yemin ederim."

"Tanrım, hiç . Gelip seni almamı ister misin?"

Neredeyse sırf inadına evet diyecektim. Ona kendimi iyi hissetmediğimi söylediğimde beni dinlememişti. Müşterilerini memnun etmekle çok meşguldü.

Ama Charles'ın buraya gelmesini gerçekten istemiyorum. O zaten evde ve benim artık yardıma ihtiyacım yok. "Git uyu. Geç oldu. Ben Uber'le eve geleceğim."

Evde kalmayı kabul etmeden önce gönülsüzce tartışır. "İyi geceler, tatlım. Yarın beni ara ve nasıl olduğunu haber ver."

"Elbette. İyi

geceler." "Seni

seviyorum."

söylemek zorunda kalmamak için aramayı sonlandırıyorum.

"Erkek arkadaşı bu mu?" James sorar.

"Arayan erkek arkadaşıydı," diyorum iç çekerek. "Hasta olduğumu söylediğimde beni başından savdığı için muhtemelen kendini suçlu hissediyordur."

"Yine mi geldin?" James'in sesi ancak bir fısıltının üzerinde. Ona döndüğümde tüm vücudu garip bir şekilde hareketsizleşmişti. "Seni mi söyledin? *Maçta* mıydı?"

"Şey, evet. O ve bazı müşteriler. Bir şeyler içmek için Man- hattan'a gidiyorlardı ve ben kendimi kötü hissettiğim için kaçtım. Sinirlenmişti."

"Sinirlenmiş," diyor James yavaşça. "Kız arkadaşı *hayatı tehdit* eden bir *alerjik reaksiyon* geçirdiği için mi?"

"O bunu bilmiyordu," diyorum usulca. "Ben de bilmiyordum. İkimiz de bir şey olmadığını düşündük."

"Tamam," diyor James dikkatle. "Ama biriyle görüşüyor olsaydım ve o kendini kötü hissetseydi, bunu bilmek isterdim. Benden kurtulamazdı. Sadece söylüyorum. Kıçım acil onun iyi olduğundan emin olmak için park etmiş olurdu."

"Eminim öyledir," diye itiraf ediyorum. Kıçısı şu anda benimkinin yanına park etmiş durumda ve birbirimizi tanımıyoruz bile. "Şanslı bir kız olurdu."

Gözlerimiz buluşuyor ve utançtan yüzümün ısındığını hissediyorum. Bu kulağa flörtöz mü geldi? Sanırım öyle. Ve şimdi bir bakışma yarışması yapıyoruz.

Neyse ki yarıda kesildi. "Emily?" Dr. Agarwal diyor ki. "Görünüşe göre hâlâ iyi hissediyorsun. Sanırım sonunda eve gidebilirsin."

DÖRT
EN KÖTÜSÜ. GEZİSİ. ŞİMDİYE KADAR.

Emily

"*Kene* ısırığı mı?" Alerji uzmanının bana sormasını beklediğim son şey buydu. "Neden?"

"Çünkü bir teori üzerinde çalışıyorum," diyor kollarını laboratuvar önlüğünün üzerinde kavuşturarak. "Son birkaç ay içinde ısırıldınız mı?"

"Şey, evet," diye itiraf ediyorum. "Bir kere. Dünyanın en stresli golf gezisinde bir kene tarafından ısırılmışım."

Doktor göz kırıyor. "Neden stresliydi? Keneler yüzünden mi?"

"Hayır, çünkü golfte berbatım ve erkek arkadaşım patronunu etkilemek için." Biliyorum şu anda aşırı paylaşım yapıyorum ama iki saatten fazladır bu doktorun ofisindeyim ve kendimi kaybetmeye başladım. Önce sırtımı kaşındıran bir dizi iğne testine katlandım, sonra bir kan testi yaptırdım ve şimdi sadece eve gitmek istiyorum.

"Bu ısırığı ne zaman ve nerede aldınız?"

"Kasım. Cadılar Bayramı'ndan hemen sonraydı ve Kuzey Carolina'da bir tatil köyündeydik."

Bu, Charles'ın seyahati içeren tek kurumsal çılgınlığıydı. Otel dışında her şeyden nefret etmişim.

içinde kral yatak olan oda. Charles elbisemi çıkardığı anda keneyi bulmuştu. Ondan sonra ikimiz de seksi zamanlar geçiremeyecek kadar bunalmıştık.

En kötüsü. Seyahat. Hiç.

"Ama kene ısırığının alerjik reaksiyonla ne ilgisi var?" diye sordum. "Sence bende Lyme hastalığı mı var?"

"Hayır, ama sizde alfa-gal sendromu adı verilen kene kaynaklı farklı bir hastalık olduğundan eminim. Kuzey Carolina gibi sıcak iklimlerde yaşayan Lone Star kenesi tarafından taşınır. Kan dolaşımına özel bir şeker molekülü bulaştırabilir. Bu da bazı insanlarda kırmızı ete karşı gecikmiş bir alerjik tepkiyi tetikliyor."

"Kırmızı et," diyorum yavaşça.

"Hepsi mi?" "Hepsi," diyor kararlı bir şekilde.

Ve yutkunuyorum.

İki gün sonra NYU kütüphanesinde oturmuş akşam yemeğinde ne yiyeceğimi düşünüyordum.

Hâlâ doktorun bana söylediği her şeyi kafamda oturtmaya çalışıyorum. Ofisinden ayrılmadan önce bana okumam için bir tomar kağıt ve epinefrin oto-enjektörü için bir reçete daha verdi.

Dürüst olmak gerekirse henüz kafamda oturmadı bile. Neyi yiyip yiyemeyeceğimi bu kadar çok düşünmeye alışık değilim.

Annem de bunu hiç anlamıyor. Sinir bozucu olduğumu düşünüyor. Dün gece ev yapımı çorbasını geri çevirdiğimde "Domuz eti değil, sadece domuz suyu" dedi.

"Onu yiyemem," diye itiraz ettim. "Beni hasta edebilir."

Bana gözlerini devirmişti. Ve bir yanım onu suçlamıyor. Çünkü tüm bunlar kulağa çılgınca geliyor. Yakalanabileceğiniz bir gıda alerjisi

Bir böcekten mi? Kulağa bilimkurgu hikayesi gibi geliyor.

Yeni EpiStick'im kitap çantamdaki özel bir cebe yerleştirildi. Eğer bir şekilde kırmızı etle çapraz kontamine olmuş bir yemek sipariş edersem, ölmeyeceğim. Muhtemelen.

Doktor beni "Bir süre çok dikkatli olmalısın" diye uyarmıştı. "Bazı insanlar bir ya da iki yıl sonra alfa-gal'den kurtulur ve istedikleri her şeyi yiyebilirler. Ama vücuduna bir iyilik yap ve alerjenlerden uzunca bir süre uzak dur. Bir sonraki alerjik tepkinizin şiddetini tahmin etmek imkansızdır. Etiketleri okuyun, sorular sorun ve EpiStick'inizi yakınınızda bulundurun."

Tamam. Sorun değil.

Guruldayan mideme daha fazla dayanamadığımda kafeteryaya gidip bir Sezar salatası sipariş ediyorum. Küçük bir paket de yer fıstığı alıyorum çünkü proteine ihtiyacım var ama et yemekten korkuyorum.

Tavuk ve balığın benim için sorun olmaması gerekiyor. Sorun şu ki, şişen boğazımın ve kaşınan dudaklarımın hissini tam olarak unutamıyorum.

Tuhaf yemeğimi masaya taşıırken telefonum çalıyor. Arayan Charles'tı. El yordamıyla tepsiyi yere bırakıp hemen cevap veriyorum. "Merhaba bebeğim," diyorum sessizce. "Nasılsın?"

"Peki," diyor, sesi biraz sinirli çıkıyor. "Bu gece gelemeyeceğine emin misin? Rezervasyonumuza daha kırk dakika var."

"yok," diyorum hemen. "Yarın büyük sınav var."

Ayrıca, şu anda gitmek isteyeceğim *son* yer olan bir biftek restoranında müşterilerini ağırlıyor. Bu akşam müsait olup olmadığını ilk sorduğunda bu konuyu açmıştım ve o da "Başka yemekleri de var. Balık sipariş edebilirsin."

Ama henüz bir biftek restoranına giremeyecek kadar korkmuş durumdayım. Personele, yemeklerin bu kadar lezzetli olup olmadığını sormam gerekecek.

aynı yerde birlikte ızgara yapıyorlar. Charles'ın eleştirel bakışları altında bu yeni beceriyi öğrenmek istemiyorum.

"Akşam yemeği yiyebilir ve içki içmeden önce ayrılabilirsin," dedi. "Seni özledim."

Beni özlediğine eminim. Ama aynı zamanda, müşterileri randevularını getirirken yalnız gelme fikrinden nefret ettiğinden de eminim. "Üzgünüm," diyorum en azından üçüncü kez. "Bu hafta sonu görüşürüz."

"Evet. Tamam," diye mırıldanıyor. Bu hafta sonu onun için o kadar önemli değil. Eskiden olduğu gibi benimle birlikte *The Crown'u* izlemek ve Pazar günleri geç saatlere kadar uyumak onun umurunda değil. Bugünlerde her şey işiyle ilgili.

"İyi akşamlar," diyorum ona, çünkü telefonu kapatmam gerekiyor. "Seni yarın ararım."

"İyi. Seni seviyorum," diyor ama isteksiz bir sesle.

"Ben de seni seviyorum," diyorum telefonu kapatmadan önce.

Birkaç dakika sonra kendimi salatama bakarken buldum ve Charles'ın beni sevdiğini ilk kez söylediği zamanı düşündüm. Onuncu sınıftaydık ve gözlerim kamaşmıştı. Kazanan bir piyango bileti bulmuş gibi hissetmişim.

Son zamanlarda mı? Charles'la en son ne zaman baş başa harika vakit geçirdiğimizi hatırlamıyorum. O çok kopuk ve ben bunu yeni normal olarak kabul ettiğimi hissediyorum.

Bu sadece senin kaygının konuşması, kendime hatırlatıyorum. Bir kız sınavdan önceki gece fazla iç gözlem yapmamalı.

Ben de iki saat daha çalıştım. İşim bittiğinde telefonumda James'in e-posta adresini aradım. Ona doktorun ne dediğini bildireceğime söz vermiştim. Bir e-posta penceresi açtım ve yazmaya başladım.

Sevgili James,

Geçen Cumartesi gecesi benim için yaptığınız her şey için tekrar teşekkür ederim. Daha önce hiç bir yabancının yardımına bu kadar ihtiyaç duymamıştım. Acil serviste yalnız kalmama ve korkmama izin vermek yerine, bekleme odasında geçirdiğim zamanı eğlenceli hale getirdiniz.

Günü kurtardığınız için teşekkürler.

Size öğrendiklerimi anlatacağıma söz verdim, umarım bilim kurgu seviyorsunuzdur. Alerji uzmanı bende alfa-gal sendromu olduğunu söyledi. Bu, kene ısırığından sonra kırmızı ete alerjim olduğu anlamına geliyor. Muhtemelen şu anda gözlerinizi deviriyorsunuz ama bu gerçek bir şey. Ben de Google'da aramak zorunda kaldım.

Yani iyi olacağım ama hokey stadyumunda başka bir barbekü etli sandviçin tadını çıkaramayacağım. Sanırım bu da iyi oldu çünkü o biletler pahalıydı ve o sandviç de yirmi dolardı.

Zaten çok şey yaptınız, ama bir iyilik daha isteyebilir miyim? Brooklyn'de çalıştığınız yere en yakın eczanenin hangisi olduğunu söyleyebilir misiniz? Wilson'a bir hediye kartı almak istiyorum. EpiSticks'in küçük bir servete mal olduğu ortaya çıktı. Ona yeni bir tane alamam, çünkü reçete gerekiyor. Ama hediye kartı alabilirim ve bir teşekkür notu ekleyebilirim.

Son olarak, ben de size teşekkür etmek istiyorum. Şehre geldiğiniz bir akşam size etsiz pizza ısmarlayabilir miyim?

Tekrar

teşekkürler,

Emily

E-postayı yazdıktan sonra çalışmamı tekrar okuyorum. Ve sonra Sil tuşuna basma isteği duydum. Bunu yazana kadar onu piz- za yemeye davet edeceğimi bilmiyordum. Ama James'e değil de Wilson'a teşekkür etmek yanlış geldi.

Charles dışında bir erkeği yemeğe davet etmek de biraz yanlış görünüyor. Ama bu sadece dostça bir pizza, değil mi? Öyle değil.

ona aşık olduğum anlamına gelmez. Ya da onu tekrar görmek için bir çekim hissettiğim.

Birkaç dakika daha baktıktan sonra sonunda Gönder'e bastım. Muhtemelen cevap bile vermeyecektir.

Gelen kutuma bir cevap düştüğünde metroyla East River'ı geçiyordum.

Parmağım yeni mesajın üzerinde geziniyor. Eğer yemeği reddederse, mahcup olacağım.

Peki bu tam olarak neden? Neden umurumda olsun ki? Dünyanın en iyi hokey takımında çalışan sevimli çocuklara harcayacak çok fazla zamanım ve fazladan param yok.

Nefesimi tutuyorum ve mesajı açıyorum.

BEŞ TAM VÜCUTLU

James

Aralık ayının başlarında bir akşam, takım video seansından sonra soyunma odasına geldiğinde hokey pedlerini çantalara yerleştiriyordum.

"Kim akşam yemeği yemek ister?" Silas takım arkadaşlarına sorar. "Sevgilin şehir dışında mı?" Castro tahmin ediyor.

"Tabii ki sevgilisi şehir dışında," diyor Crikey. "Yolculuğa çıkmadan önceki gece benimle yemek yemek isteyen her erkek bekârdır ya da geçici olarak bekârdır."

Silas ona sevimsiz bir göz kırparak, "Belki de sadece pasaklı suratını seviyorumdur," diyor. "İlk randevuda dışarı çıkar mısın?"

"Önce bana yemek ısmarlarsan. Ne yiyeceğiz?" "Canım pizza çekiyor," diyor Silas.

İşte o zaman paniklemeye başlıyorum. Kırk dakika içinde Emily ile Grimaldi'de buluşacağım. Ve tüm hokey takımının peşime takılmasına ihtiyacım *yok*.

"Pizza kulağa hoş geliyor," diye kabul ediyor Crikey. "Başka kim geliyor?" Bayer, Drake ve Tankiewicz ellerini kaldırır.

"Ben varım," diyor Castro. "Heidi bu akşam babasıyla yemek yiyecek."

"Hâlâ senden nefret ediyor mu?" diye sorduğumu duydum. Heidi Jo'nun babası lig komiseriydi ve küçük kızının bir hokey oyuncusuyla çıkmasını istemiyordu.

"O bunu aştı. Pizza yemeye geliyor musun, Jimbo?"

"Um..." Hızlı düşünmek zorundayım. "Court'ta yeni bir erişte dükkanı açıldığını gördünüz mü?"

"İyi mi?" Castro soruyor.

"Henüz denemedim ama menü harika görünüyor."

"Ama seçim sırası bende," diye çıkıyor Silas. "Ve ben pizza istiyorum." "Sen iki gece önce Grimaldi'de değil miydin?" Deniyorum.

"Ne yani, bu garip mi?" Silas alay ediyor. "Brooklyn'in en iyi pizzasına karşı bu ani düşmanlık niye?"

"Sebebi yok," diye mırıldanıyorum. Ama umarım sonunda başka bir yere giderler.

Öyle bir şansım yok. Yarım saat sonra Grimaldi'nin kapısından içeri girdiğimde, büyük bir masada altı hokey oyuncusunu bir arada görüyorum. Neredeyse yanlarından gizlice geçmeyi başaracaktım ki garson Nancy Elizabeth başını kaldırıp gülümsedi. "Jimbo! Bir sandalye daha çekeyim mi?"

"Uh, hayır. Bir arkadaşım onunla burada buluşmamı istedi."

"Bir *arkadaş*." Castro'nun gözleri parlıyor. "Ne tür bir arkadaş? Biriyle mi çıkıyorsun Jimbo?"

"olmaz," diyorum hemen. Öyle olmayı istemediğimden değil.

"Dediğim gibi, bir *arkadaş*."

"Ama saçını taramışsın." Silas şimdi sırtıyor. "İnsanlar böyle yapar," diye homurdanıyorum.

"Çocuklar, kim Jimbo'nun saçının bu gece ekstra güzel göründüğünü düşünüyor?" Castro soruyor.

Altı hokey oyuncusu el kaldırıyor.

"Görüşürüz çocuklar," diyerek aceleyle masalarından uzaklaşıyorum.

Yemin ederim ben uzaklaşırken biri "Bu eğlenceli olabilir" diyor.

Neyse ki Emily arka duvara dayalı bir masada beni bekliyor, Bruiser'lardan uzakta. Ve, vay canına, hafızam yalan söylemiyormuş. Süper güzel, parlayan koyu renk gözleri ve hızlı bir gülümsemesi var.

"Merhaba," diyorum, eğilip yanağına dostça bir öpücük kondurmak için. Ben İtalyan'ım. Bunu yaparız. Gerçi belki de bu bir hataydı, çünkü çiçek gibi kokuyor ve vücudum ona yaklaştıkça geriliyor. Geri çekilip temiz cildine ve sağlıklı ışıltısına bakıyorum. "Harika görünüyorsun."

"James," diyor gülümseyerek. "Sabahın üçünde tüm vücudum kurdeşen döktükten sonra harika görünmediğimi mi ima ediyorsun?"

"Kimse bunu ima etmedi," diyorum gülerek. "Sadece ölümün eşiğinde olmamak da sana yakışıyor." Sandalyemi çekip oturuyorum. Görüş alanımın dışında bir hokey oyuncusunun ayağa kalkıp bana doğru baktığını görüyorum. En azından bana bir şeyler fırlatamayacak kadar uzaktalar. "Bir kokteylle başlayalım mı? diye soruyorum. "Oldukça yoğun bir hafta geçirmişsin gibi görünüyor."

"Tabii ki. İçki menüsüne ihtiyacınız var mı?" Bana uzatıyor.

Nancy Elizabeth yaklaşıırken, "Hayır, böyle iyiyim," diyorum.

"Merhaba çocuklar, başlangıç olarak size bir kokteyl getireyim mi?"

"İyi ne var?" Emily şarap listesini tarayarak soruyor.

Nancy Elizabeth, "Ben her zaman prosecco havasındayım," diyor. "Ama eğer kırmızı bir şarap arıyorsanız, ben Chianti'yi severim. Çok tenenli olmadan tam gövdeli. Ve eğer harika bir randevu arıyorsanız, Jimbo'yu tavsiye ederim. O da dolgun vücutludur, iyi davranışları vardır ve harika bahşiş verir."

Emily şaşkınlıkla göz kırpmıyor.

Ama tam olarak ne olduğunu biliyorum ve yere batmak istiyorum. "Nancy Elizabeth," diyorum sertçe. "Bana şaka yapman için sana ne kadar ödüyorlarsa, durursan iki katını veririm."

"Bunun ne eğlencesi olabilir ki?" diye soruyor burnunu çekerek.

"Ben Chianti alacağım," diyor Emily. "Tavsiye için teşekkürler."

"Ve ben-"

"Oh, size ne getireceğimi biliyorum," diye mırıldandı garson kız. "Siz de aynı şeyi alacaksınız."

"Bunu bilemezsin!" O uzaklaşmaya başlarken sesleniyorum. "Seni şaşırtabilirim."

Emily zeki ve kara gözleriyle garsonu takip ediyor. "Buraya çok sık gelir misiniz?"

"Görünüşe göre çok fazla. Bu kıkırdaklar da öyle." Başparmağımı oyunculara doğru salladım. Emily bakmak için döndüğünde, hepsi çakaldan kaçan çayır köpekleri gibi tekrar yerlerine çöküyor.

Şerefsizler.

"Haftan nasıl geçti?" Konuyu değiştirmeye çalışarak soruyorum.

"Korkunç," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Her hafta değil ki bir kenenin size alerji yaptığını öğrenirsiniz. Peki ya sen? Ertesi gün ayağa kalktığında ölmüş müydün?"

Kesinlikle . "İyi idi," diye yalan söyledim. "Jette uyuduk."

Ve bu doğru, uyudum. O kadar iyi uyumuşum ki uyandığımda koltuğuma bantlanmışım, ki bu Bruisers'ın en sevdiği şakalardan biridir. Ama bu detayı atlıyorum.

Ertesi gece ödeştik zaten. Maçtan sonra Castro, Trevi ve Baby Bayer duştan çıktıklarında dolaplarında sadece sıcak pembe külotlar bulmuşlardı. Onları özel bir durum için saklıyordum.

Ve -bu intikamımı daha da tatlı hale getirdi- röportaj için soyunma odasında bulunan bir muhabir onlarla ilgili bir espri yaptı. Leo Trevi ayakları üzerinde oldukça hızlıdır, bu yüzden onları meme kanseri farkındalığı için giydiklerini söyledi.

Ama yine de onlara karşı üstünlük sağladığımı hissediyorum. Meme Kanseri Farkındalık Ayı bile değil.

Emily menüye bakıyor. "Kulağa saçma gelecek ama bu hafta içinde kırmızı et olmadığını bildiğim şeyleri bile yemekten korkar oldum. Boğazımın nasıl kaşınmaya başladığını düşünüp duruyorum ve bu beni yemekten soğuttu."

"Oh, olsun. Özür dilerim. Yeterince yemek yiyor musun?"

"Ben iyiyim. Ama senin için uygunsa, pizzaya et koymamayı tercih ederim. Ya da ayrı pizzalar alabiliriz."

"Kimin ete ihtiyacı var ki? Sarımsaklı beyaz pizza harika. Bir de tavuklu salata alalım, böylece biraz protein almış olursun."

Yüz ifadesi yumuşar. "Teşekkür ederim. Kulağa harika geliyor."

"Hanımefendi için bir bardak chianti." İkimiz de kafamızı kaldırıp içkilerimizin geldiğini görüyoruz. Onları getirenin Nancy Elizabeth olmaması dışında bu şaşırtıcı olmamalı. Onun yerine, kot pantolonu ve Brooklyn tişörtünün üzerine garsonun yaka kartını ve önlüğünü takmış olan Castro.

"Tanrım," diye nefes alıyor Emily. Gözleri . Bu sefer alerjik bir reaksiyon değil. Yıldız çarpmışa döndü.

İşte bu yüzden asla bir kız arkadaşım olmayacak. İşte tam burada.

"Dostum, ek iş mi yapıyorsun?" Castro'ya homurdanıyorum. "Yedi haneli maaş sana yetmiyor mu?"

"Ben sadece yardım etmeyi seviyorum," diyor yapmacık bir sesle. "Ve bizi yeni arkadaşınla tanıştıracakmışsın gibi görünmüyordu. Merhaba." Emily'nin şarap bardağını masaya bırakıyor ve sonra elini uzatıyor. "Ben Jason Castro. Bilmenizi isterim ki Jimbo gerçek bir-

dürüst bir adam. Gerçekten özenli bir arkadaşdır. Bu gece hariç tabii. Hızlıdır, kişisel hijyeni iyidir ve Brooklyn Boys and Girls Club için gönüllü olarak çalışır."

Biramı elinden aldım. Sonra bir kolumu uzatıp onu fiziksel olarak masadan uzaklaştırıyorum. "Uğradığınız için teşekkürler."

Restoranın önünden kıs kıs gülen bir koro geliyor.

Ölmek istiyorum. Bu gerçekten bir randevu olmasa bile, Emily neredeyse bir pizzayı paylaştığım en güzel kız. Ve onunla bir konuşmayı bitirebilseydim güzel olurdu. Sadece bir kez. Bunu istemek çok mu fazla?

"Akşam yemeği için ne istediğinize karar verdiniz mi?" Castro cebinden Nancy Elizabeth'in sipariş defterini çıkarır ve kaleminin üzerindeki düğmeye basar.

"Evet. On beş dakika huzur ve yeni bir iş istiyorum."

Emily bir kahkaha çılgılığı atar.

Castro, "Masa otuz üçten böyle bir *düşmanlık*," diye yakınıyor. "Yemek siparişi veriyor musunuz, vermiyor musunuz?"

"Evet, ama Nancy Elizabeth'i buraya gönderin lütfen. Emily'nin bir gıda alerjisi var ve bunu gerçekten menüyü bilen birine açıklamayı tercih eder."

"Ah." Jason irkilir. "İyi fikir. Onu gönderirim. Size iyi eğlenceler çocuklar."

Nancy Elizabeth siparişimizi almak ve Emily'ye siparişimize kırmızı et *dokunmayacağına* dair güvence vermek için geri döner. "O salatayı kendim yapacağım," diye söz veriyor. "Ve pizzanızı yapmalarını izleyeceğim."

Emily bariz bir rahatlamayla "Teşekkür ederim," diyor ve ben de Nancy Elizabeth'e bu gece iyi bahşiş vermeyi not ediyorum.

"Ayrıca?" Menümü geri verirken söylüyorum. "Şu hödükleri benden uzak tut."

"Bu, siparişinizi doğru almaktan daha zor olabilir" diyor.
"Dene," diye ısrar ediyorum ve o sadece gülümsüyor.

Neyse ki bir süreliğine Bruisers'ı unutuyorum. Emily kolay bir arkadaş. Ama sonra Drake mezeleri getiriyor, Silas da pizzayı.

Silas önümüze dumanı üstünde bir pizza koyarken Emily, "Bu restoranda çalışan Nancy Elizabeth adında pek çok insan var," diyor.

"Ve hepsi çok erkeksi," diye ekliyorum.

Silas göğsünü kabartır. "Fark ettiğiniz için teşekkürler. Birer içki daha alabilir miyim?"

"Hayır desem gider misin?" diye sordum.

"Muhtemelen hayır."

"O zaman daha fazla alkol getirseniz iyi olur."

O uzaklaştığında, içimi çektim. "Özür dilerim. Başka bir restoran seçmeliydim."

Emily tepside bir parça sıcak pizza alır ve tabağına koyar. "Bilmiyorum James. Sürekli buraya gelmeleri senin hakkında bir şeyler söylüyor."

"Şöyle mi yazıyor: James'in gerçekten olgunlaşmamış arkadaşları mı var?"

Başını sallıyor ve gülümsüyor. "Arkadaşlarının senin hakkında çok iyi düşündüğünü söylüyor. Biz sadece sevdiğimiz insanlarla dalga geçeriz."

"gerçekten güzel bir bakış açısı."

Gülümsemesi masanın öbür ucundan içimi ısıtıyor. Piz- za'dan bir ısırık alıyor ve sonra *inliyor*. Sadece küçük bir inleme de değil. Ama gür, ya-

Vücudumun beklentiyle gerilmesine neden olan gaz sesi. "Tanrım, bu cennet. Çok acıkmıştım."

Ben de güzelim. Ve ben yemekten bahsetmiyorum.

"Ve bunu yemekten bile korkmuyorum, çünkü Nancy Elizabeth yiyebileceğime söz verdi."

Ah, dostum. Birdenbire ona Brooklyn'deki her etsiz yemeği getirmek ve sonra da yemesini izlemek istiyorum. Emily'nin güzel ağzında bir ısırık daha pizza kaybolurken başka bir inilti için kendimi hazırlıyorum. Ve, evet. İşte bu kadar.

"Özür dilerim," diyor kıkırdayarak. "Genelde çok kibar bir yiyiciyimdir." "Sakın özür dilemeye kalkma. ederim, kibarlık aşırı olabilir-

derecelendirilmiştir." Bu açıklama size şu anda pek de kibar hissetmeyen aletim tarafından getirildi. Belki de pizza temelli bir yemek sapkınlığım vardır, çünkü Emily bunu benim için cinsel bir deneyime dönüştürüyor.

Gözleri benimkilere kayıyor ve uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. Belki de şu anda gerçekten iyi vakit geçiren tek kişi ben değilimdir.

Erkek arkadaşını terk etseydi, hafta sonlarını benim yatağında geçirebilirdik. Çıplak. Sevişerek ve pizza yiyerek.

Aşağı, oğlum. Bu sıradan, dostça bir yemek. En azından öyle olması gerekiyor.

Ama dürüst olalım. Emily'den hoşlanıyorum. Hem de çok. Ve bunu en kısa zamanda ona söylemeye niyetliyim.

ALTI OOPS KAYDIM

Emily

Bu nasıl oldu bilmiyorum. Ama James'le pizza yerken *uzun* zamandır eğlenmediğim kadar eğleniyorum. Geceye biraz şaşkın başladığımı itiraf etmeliyim. Bir masa dolusu ünlü sporcunun ilgisini çekmek oldukça çılgınca.

Ama bir süre sonra buzda kim olduklarını unutuyorum. Jamesi iğneledikçe, onları büyük bir kardeş ailesi gibi görmeye başlıyorum. Ve "Jimbo" bu senaryodaki küçük kardeş; alay ettikleri, işkence ettikleri ama ölesiye sevdikleri kardeş.

Ve nedenini anlayabiliyorum. James harika bir adam. Bana diğer büyük ailesi hakkında hikayeler anlatıyor - İtalyan büyükanneleri, teyzeleri ve üç küçük kardeşi.

"Büyürken eviniz kalabalık olmuş olmalı," diye belirtiyorum. "Belki de bu yüzden bir soyunma odası dolusu büyümüş çocuk seni o kadar da rahatsız etmiyordur."

Koyu renk gözleri genişler. "Ben de *birçok* kez aynı şeyi düşündüm. İşim çok büyük bir beceri gerektirmiyor. Ama dramayı bir kenara bırakıp elimdeki işe odaklanma konusunda gerçekten iyiyim."

"Yine de bu özel bir beceri." Ben işaret ediyorum. James'in kendini hafife aldığını hissediyorum. Babası onu işinin önemsiz olduğuna ikna etseydi bundan nefret ederdim.

Oyuncular muhtemelen ona tapıyor. Kimsenin beni şu anda dinlediği kadar dikkatle dinlediğini sanmıyorum.

Biri masamıza yaklaşıyor. kaldırıp bakıyorum ve kaleci Silas olduğunu görüyorum. "Burada işiniz bitti mi?" diye soruyor, boş tabaklarımızı topluyor ve pizza tepsisini bir profesyonel gibi ön kolunun üzerinde dengeliyor. "Size başka bir şey getireyim mi? Kahve? Bir kadeh şarap daha? Jimbo'nun lise yıllığı fotoğrafı? İster inanın ister inanmayın, eskiden saçına daha fazla ürün sürerdi. Bu aslında bir gelişme. Üzerinde çalışıyoruz."

James sadece gözlerini devirir. "Tatlı?" Silas sorar.

"Elbette," diye cıvıldadım. Ne de olsa James'e özel bir yemek ısmarlamak niyetindeydim. "Buranın nesi güzel?"

Silas göz kırparak, "Size şefin spesiyalini göndereceğim," diyor. "Şefin spesiyali nedir?" O gittikten sonra soruyorum.

James iç çekerek, "Bunu ilk kez duyuyorum ve öğrenmekten korkuyorum," diyor.

"Arkadaşların çok eğlenceli, bu gece gerçekten iyi vakit geçiriyorum," diyorum sessizce. "Hayatı her zaman bu kadar ciddiye almayan insanlarla biraz zaman geçirmek ferahlatıcı."

James'in gözleri ısındı. "Buna sevindim. Geçirdiğin stresli haftadan sonra biraz eğlenmeyi hak ediyorsun."

"Doğru," diye kabul ediyorum. Ama hayatımdaki tek stresli şeyin yeni teşhisim olmadığını yeni yeni fark ediyorum. Son zamanlarda her şey çok eziyetli. Charles'la dışarı çıkmak gibi eğlenceli olması gereken kısımlar bile angarya haline geldi.

Bu tam olarak nasıl oldu? Ve bunu nasıl durdurabilirim?

Bu düşünce bir restoran çalışanının ortaya çıkmasıyla kesintiye uğrar. Elinde dolu bir tabak -hayır, bir *tabak*- taşıyor. Minik meyveli tartlar, minyatür İtalyan kurabiyeleri ve ortada çikolatalı bir lav kek var.

Ama ne yazık ki, ortasında kalp şeklinde dev bir maytap yanıyor ve restoranı bir bea- con gibi aydınlatıyor. Kalabalık restorandaki herkes dönüp bakıyor.

"Masa otuz üç için bir Amore Special," diyor garson, tabağı masaya kaydırarak. "Afiyet olsun."

Tam o sırada, ses sisteminden "*That's Amore*" yüksek sesle çalmaya başlar. Tüm restoran alkışlıyor.

James gözlerini kapar ve iç çeker. Ve ben .

Lav kekinin tamamını yiyoruz. Tüm hokey oyuncuları nihayet gittiği için keyfi daha yerinde. Yine de hesabımızı ödediler, yani planladığım gibi bir akşam yemeği ısmarlamayı bile başaramadım.

"Oh, lütfen," diye karşı çıkıyor James. "Sen sadece buna katlanarak ödedin. Ayrıca, eğer bir ara beni tekrar şımartmak istersen, ben müsaitim." Tatlı çatalını bırakıyor ve bana flörtöz bakışlar atıyor. "Her zaman. Ama sadece açıklanmayan ve uzak bir yerde."

"Ne kadar uzak?" Deli gibi gülümseyerek soruyorum. James'le yeni bir akşam yemeği fikri beni olması gerekenden daha fazla mutlu ediyor. Sadece arkadaş olduğumuzu düşünürsek.

"Fiji'de iyi restoranlar olduğunu duydum."

Birlikte gülüyoruz ve bakışlarımız olması gerekenden biraz daha uzun sürüyor. Onunla flört ediyorum. Ve bunu yapmamalıyım.

Kendine gel, Emily. Kendine hakim ol. "Gitmeliyim," dedim aniden.
"Çalışmam gereken şeyler var."

"Tabii ki." Peçetesini masaya bırakıp ayağa kalkıyor. "Seni eve bırakayım."

"değilsin," diye karşılık .

"Gerçekten hiç sorun değil. Muhtemelen aynı tren istasyonuna gidiyoruz." Kalkmama yardım etmek için elini uzattı.

Bayıldım!

Hiçbir neden yokken elimi onun elinin içine koydum ve beni restorandan çıkarmasına izin verdim.

Dışarıda James sinirli bir inilti çıkarıyor. Kafamı kaldırdığımda takım elbiseli bir adam kaldırımda duruyor ve elinde küçük beyaz bir tabela tutuyor - havaalanında şoförlerin yaptığı gibi. Marker ile şöyle yazıyor: "Jimbo (harika bir adam) ve Emily."

Arkasında parlak turuncu bir limuzin bekliyor.

Bir kahkaha çılgılığı attım. "Hiç vazgeçmeyecekler, değil mi?"

"Görünüşe göre değil," diye mırıldanıyor. Sonra limuzinin kapısına yaklaştı.

arka kapıyı açıyor. "Hadi eve rahatça gidelim." Gerçek bir centilmen gibi kapıyı benim için açık tuttu.

Hâlâ gülüyorum, atlayıp içeri giriyorum.

Her nasılsa, Bensonhurst'a giderken ikimiz de sessizleşiyoruz. Zamanın çoğunu benimkinin karşısındaki deri koltukta oturan James'e bakmamaya çalışarak geçiriyorum. Brooklyn'in ışıklarının yanından süzülerek geçen lüks aracın karanlık sessizliğinde samimi bir şeyler var.

Charles'tan daha iri bir adam olan James'in aşırı derecede farkına varıyorum. Bacakları uzun, çenesi kare şeklinde ve omuzları

O kadar geniş ki, bir tanesinin üzerine başımı rahatça koyabileceğimi hayal edebiliyorum.

Kes şunu, kendime koçluk yapıyorum. James'in koca, soluk vücuduna yaslanmayacağız.

O da beni izliyor. Ve sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi bana yavaş, özel bir gülümseme veriyor.

Yine de fark etmez. Araba binamın önüne yanaştı ve birlikte geçirdiğimiz zaman sona erdi.

James şoföre teşekkür eder ve beklememesini söyler. "Buradan eve kendi başıma gidebilirim," diyor. Sonra iniyor ve beni hayatımın çoğunu geçirdiğim küçük apartmanın girişine kadar götürüyor.

James'in nasıl bir binada yaşadığını merak ediyorum. Sonra merak ettiğim için kendimi tekmeliyorum.

Veda etmek için arkamı döndüm ve yüz yüze geldik, bakışlarımız kilitlendi.

Bana yavaş, seksi bir gülümseme veriyor ama hiçbir şey söylemiyor. "Seni içeri davet edemem," diye geveliyorum.

"Benim bir erkek arkadaşım var."

Sırtışı genişler. "Hatırlıyorum. Ama o senin için yanlış adam."

"Nereden biliyorsun?" .

"Çünkü doğru adam benim," diyor basitçe.

Bayıldım!

"Ama henüz katılmadıysanız da sorun değil" diye ekliyor. "Başka bir zaman konuşuruz. Dostça sarılıp iyi geceler dileyebilir miyim?"

"Elbette," diyorum, zihnim acele ediyor. Konuşma tuhaf bir hal almıştı ve az önce söylediği her şeyi kesinlikle işlememiştim. Zavallı küçük, bulanık beynim *doğru adamın ben olduğuma* takılıp kalmış.

Daha önce kimse bana bu kadar seksi bir şey söylememişti. Asla söylemedi.

Şimdi James kollarını açmış, sabırla bekliyor. yüzden bir adım öne çıkmak bana kaldı.

Yapıyorum, çünkü kim karşı koyabilir ki?

Eğildiğimde, bir çift güçlü kol etrafımı sarıyor ve çok sert bir göğse çarpıyorum. *Yowza*. Ya sonra? James eğiliyor, dost canlısı bir kedi gibi yüzünü yüzüme sürtüyor. Ve ben şaşkınlıkla çenemi çevirdiğimde, şaşırtıcı derecede yumuşak bir çift dudak beni öpüyor.

Çabuk oluyor sanırım. Sadece bir fırça ve kısa bir baskı. Ama yine de beni ürpertiyor ve nefesimi kesiyor.

"Tüh, ayağım kaydı," diyor, hiç de üzgün görünmüyor. Sonra kollarını indirip geri adım atıyor ve beni bir an için şokta bırakıyor.

Orada aptal gibi durmuş, o güzel öpücüğü anlamaya çalışıyordum.

"İyi geceler Emily," diyor usulca. "Kendine iyi bak. Beni yemeğe davet ettiğin için teşekkür ederim."

"ederim," diye kekeliyorum, göz kırpiyorum.

Binamın ön kapısını deniyor ama kilitli. "Anahtarlarınız yanınızda mı?" Bana gülümsüyor.

"Evet," diyorum, sonunda çözülüyorum. Elimi cebime daldırıp onları çıkarıyorum. Ben kapının kilidini açarken o kibarca bekliyor. "İyi geceler," diyorum içeri girmeden hemen önce.

"İyi geceler, tatlım."

Ona son bir kez el salladım ve mahcup bir gülümseme verdim. Sonra kendim içeri giriyorum.

Ertesi akşam, uzun bir iş ve okul gününden sonra eve geldiğimde, mutfak masasının üzerinde beni bekleyen bir zarf vardı. Zarfın üzerinde

Zarf Bruisers moru.

Açtığımda, içinde bir bilet zarfı ve gelecek haftaki maç için iki koltuk var. Zarfın üzerine siyah mürekkeple yazılmış bir mesaj var: *Sen ve Bay Yanlış için. -J.*

Aman Tanrım. Charles bundan nefret ederdi.

Biletler D sırasında ve nominal değerleri 130 dolar. *Her birinin.* Ama en azından James'in bu biletler için para ödemek zorunda olmadığını bilmenin rahatlığını yaşıyorum.

Notu iki kez okudum ve sonra biletleri cüzdanıma koyup notu geri dönüştürdüm.

Erkek arkadaşım olduğunu *biliyor* ama yine de bana iki bilet verdi.

Peki başka ne seçeneğim var? Telefonumu çıkardım ve Charles'ı benimle gelmesi için davet ettim.

Sadece evet diyip demeyeceği hakkında hiçbir fikrim .

YEDİ

SEN ÖNEMLİ BİRİ MİSİN?

Emily

Brooklyn stadyumunun dışında Charles'ı bekliyorum.

Geç kaldı. Bu pek de alışılmadık bir durum değil. Üstlerinin her biri gidene kadar ofisinden çıkmıyor. Peki ya ondan son bir görev isterlerse? "Her zaman evet derim," diyor bana. "Her zaman. Bu şekilde ilerliyorsun. Programımda beş kişi daha var ve ben her birinin tembel gibi görünmesini sağlıyorum."

İşte bu yüzden soğuk bir kış gecesinde dışarıda tek başıma durmuş, Charles'ın iyi giyimli halini görmek için metro çıkışını izliyorum.

Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Charles'a çok hayranım. Her zaman .

Ama son zamanlarda işi çok sıkıcı. Çünkü Charles'ın nasıl çalıştığını biliyorum. Bundan beş yıl sonra da aynen böyle olacak. Besin zincirinde yükselmeye çalışacak. Ona rapor veren birinci sınıf yardımcıları olacak ama bunun bir önemi olmayacak. Hala etkilemesi gereken insanlar ve işe geç kalmak için yeni sebepler olacak.

Sıranın neden hiç bana gelmediğini merak etmek bencillik mi? Sadece bir kez olsun, uğruna her şeyi bıraktığı kişi olmak isterdim.

Eğer bu konuyu açarsam, ne diyeceğini çok iyi biliyorum. *Bu işe gireli sadece altı ay oldu, Emily. Şartlı tahliyedeyim.* Ve o haklı olacak, ve ben

Bu senaryoda mızımızlanan sen olacaksın.

Yine de bu mızımızın ayak parmakları çok soğuk. Ve stadyumun cam duvarları arasından, yürüyen merdivenlerden yavaşça koltuklarına doğru ilerleyen tüm mutlu taraftarları görebiliyorum.

Telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım. ***Hava soğuk, bu yüzden seni lobide bekleyeceğim. İçeride kargaşa var ama metrodan çıktığında bana mesaj atarsan seni bulurum.***

Bir süre sonra telefonum çalıyor, tam da çantamı kontrol ettirmek için sıraya giriyordum. Arayan Charles'tı. Ben de tekrar lanet hattan çıkıyorum ve telefona bakıyorum. "Alo?"

"Tatlım, ?"

"Hokey maçında, hatırladın mı?" Aman Tanrım, yeniden üye olmuyor. "Hâlâ gelebilirsin."

"Hayır, üzgünüm. Ama bu diğer şeyi atlatamam."

Kalbim sıkışıyor. "Başka ne var? Eğer geç kalacaksanız, biletinizi Will Call'a bırakabilirim."

"Bu akşam hokey maçına gidemeyiz. Üzgünüm. Yine de benimle SoHo'daki sanat açılışına gelmeni istiyorum."

"Bir sanat açılışı," diye yankıladım. Bu adam aklını mı kaçırdı? "D sırasında yerimiz var!"

"Tatlım, daha yeni hokey maçına *gittik*. Müvekkilimin kızı da bu akşam bir galeride grup sergisine katılacak. Eğlenceli olacak. Dün takvimimizi değiştirdim. Görmedin mi?"

Kalbim güm güm atıyor ve kanımla birlikte damarlarıma pompalanan sıcak, sıvı öfkeyi gerçekten hissedebiliyorum. "Hayır, Charles. Ben görmedim. Ama eğer kaçacaksan, bunu şahsen söyleme nezaketini göstermeliydin, böylece ben de başka birini davet edebilirdim."

"Kim?"

"*Bilmiyorum*," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Ama sanırım artık bir önemi yok, değil mi?"

"Biletleri kullanmamanızın bir önemi yok," diyor. "O adam bilmeyecek, Emily. Ve bu sadece bir hokey maçı."

"Hokeyi severim," diye bağıyorum. "Ve bir sanat açılışına gitmiyorum." "Takvimde vardı!"

"Takviminiz," diye bağıyorum. "Ben senin sekreterin değilim. Her on beş dakikada bir takvime bakıp bir şeyleri değiştirip değiştirmediğini görmek benim işim değil."

Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi iç geçiriyor. "Emily, ikimiz de çok meşgulüz. Takvimini paylaşan bir kız arkadaş olmana ihtiyacım var. Yoğun bir hayatımız var."

Sana ihtiyacım var... Bu kelimelerden çok sıkıldım.

"Ama belki de ben öyle biri değilimdir," diyorum sertçe. "Belki de ilişkimizi hesap tablolarından biriymiş gibi yönetmeyen bir erkek arkadaş olman gerekiyordur."

Bu benim öfke konuşmam. Ama onun kız arkadaşı olmak ortaokuldan beri seçmelerine katıldığım bir rolmüş gibi hissediyorum. Annem sık sık "O harika bir adam olacak Emily," der. "Bir gün dünyayı yönetebilir."

Şu anda, bunun neden önemli görüldüğünü bile hatırlayamıyorum. Dünyayı yönetmek istemiyorum. Sadece biraz hokey izlemek istiyorum.

"Kızgınsın," diyor Kaptan Belli. "Evet, öyleyim," diye itiraf ediyorum.

"O zaman belki de bir ara ," diyor.

Ağzım açık kaldı. *Aman Tanrım*. Charles benden mu? Takvimdeki bir iletişimsizlik yüzünden mi?

"Bu gece, daha sakın olduğumuzda konuşuruz," diyor.

Nefes veriyorum. Tabii ki benden ayrılmıyor. "Tamam, öyle yaparız. Ben hokey maçına gidiyorum."

"Öyle demiştin. Yatmadan önce beni ara."

"Tamam," diye kestim.

"Güle güle." Bağlantıyı kesiyor.

Güvenlik sırasına tekrar girdim. Pakın düşmesine daha bir saat var, çünkü etsiz bir yemek bulmak ve ısınma hareketlerini izlemek için buraya zamanında gelmek istiyordum.

Ama bu aynı zamanda kurumun bu eski bileti kullanabileceği anlamına da geliyor. İçeri girdiğimde müşteri hizmetleri penceresini buluyorum ve bileti masanın arkasındaki kadına uzatıyorum. "James - ekipman teknisyeni- bana iki bilet hediye etti. Ama benim sadece bir tanesine ihtiyacım var."

Bunu söylediğimde banko görevlisinin arkasında duran sarışın bir kadın neşeleniyor. Eğildi ve bileti görevliden aldı. "Sakıncası yoksa bunu kullanabilirim, Marilyn."

Marilyn omuz silkiyor.

"Ve-bekle-sen Emily olmalısın!" diyor sarışın kadın.

"Ah, evet?" Onu tanıyor muyum? Yüzleri hatırlamakta pek iyi olmasam da biraz tanıdık geliyor. *Heidi Jo* yazan bir isimlik takıyor. Bu isimde birini tanımadığıma eminim.

"Oh, bu harika. İyi oyunlar!" Bana sırtıyor. Şaşkınlıkla ona teşekkür ettim ve turnikelere doğru yöneldim.

Elimde bir falafel ve birayla D sırasına doğru ilerliyorum. Buza o kadar yakınım ki ısınma hareketleri sırasında her oyuncunun yüz ifadesini görebiliyorum.

Bu inanılmaz. Charles'ın gelmek istemediğine inanamıyorum. Koridordaki koltuğu boş bırakıyorum ki gelen kişi üzerime tırmanmak zorunda kalmasın.

Koltuğum Bruisers'ın yedek kulübesinin hemen üzerinde ve aksiyona o kadar yakınım ki oyuncuların yüzlerindeki teri görebileceğim.

Oyun başlamadan hemen önce, ilk oyuncular marş için sıraya girerler.

Personel de dahil olmak üzere ekibin geri kalanı yedek kulübesindeki yerini alır.

James, mor Bruisers ceketini, elinde alet çantası ve kolunun altına sıkıştırdığı birkaç hokey sopasıyla buzdan en son çıkan adam. Gözleri kısa bir süreliğine beni buluyor. Sıranın aşağısına, yedek kulübesinin arkasına, sırtı bana dönük bir şekilde ilerlemeden önce bir an gülümsüyorum.

Marştan sonra oyun başladı. Koltuğumda öne doğru eğildim ve James'i unuttum. Charles'la olan kavgamı unutuyorum. Hokeyin ihtişamı dışında her şeyi unutuyorum.

Benim yanımdaki pahalı koltuk ilk ders boyunca boştu ama en azından denedim.

Bu da iyi bir maç. Tampa'ya karşı kazanma favorisiyiz ama Florida takımı bunu çok istiyor. Oyunun hızı çok yüksek ve bu noktadan *her şeyi* görebiliyorum.

Charles delinin teki. Kim bundan daha fazlasını istemez ki?

Ara sırasında, yemek yiyemeyecek kadar heyecanlı olduğumu fark ettim.

Falafelimi ve biramı bitirdim ve kadınlar gittim.

Bu gece yalnız olabilirim ama yine de harika vakit geçiriyorum. Bu SoHo sanat galerisinde bir yabancının kışını öpmekten çok daha eğlenceli.

İkinci ders başladıktan sonra, boş koltuğa oturmak için biri geldiğinde yanımda kısa bir hareketlilik

Yeni arkadaşına bakmam bile birkaç dakikamı aldı. Çünkü merhaba, Brooklyn *gol atıyor!* Tankiewicz'in golü için çığlık atıyorum ve Charles beni susturmak için burada değil.

Sonunda, çevredeki insanların koridor koltuğundaki kadına gizlice baktıklarını fark ediyorum. Sonunda ona gizlice baktığımda, yanımda koyu saçlı bir güzel buluyorum. Belli belirsiz tanıdık geliyor.

Bir süre sonra kulaklık takan başka bir kadın geliyor ve ona kapağı hâlâ açık olan bir şişe bira ve bir şişe açacağı uzatıyor.

"Teşekkür ," diyor güzel kız. İçkiyi açıyor ve açacağı ve şişenin kapağını geri veriyor.

Bazı insanlar eksantriktir. Her neyse.

Tampa golümüze cevap vermeye çalışırken bakışlarımı şu anda çok heyecanlı olan oyuna geri çeviriyorum.

Neredeyse kendi kalelerine de gol atacaklardı ama Silas Kelly hızıyla arka arkaya iki golü önledi.

"EVET BEBEK!" diye bağıyor kadın. "EZ ŞU RIBAUNDU!"

Yapıyor. Sonra Trevi pakı geri alıyor ve hücum bölgemize doğru ilerliyor.

"Çok yakındı," diye mırıldanıyor kadın. Birisi ona bir kutu patlamış mısır getiriyor. Çok fazla yardımcısı var gibi görünüyor. Bu çok garip.

Koruması ona hokey programları, kartları ve şapkadan oluşan garip bir koleksiyon getirdiğinde işler daha da garipleşir. Kadın çantasından bir Sharpie çıkarır ve hepsini hızlıca imzaladıktan sonra geri verir ve oyuna yeniden odaklanır.

Ona gizlice bir kez daha bakıyorum, çünkü kim olduğunu bilmem gerektiği hissine kapılıyorum. Ama tanımıyorum. Ne yazık ki, beni bakarken yakaladı.

"Önemli biri misiniz?" Kekeliyorum. Gülüyor.

"Herkes önemli biridir."

"Yeterince adil," diyorum, her ne kadar her zaman gerçek gibi hissettirmese de.

"Hazır konu açılmışken, bekle." Tekrar çantasını karıştırıyor ve bir not defteri çıkarıyor. Kapağını açıyor, sonra birkaç sayfa çeviriyor. "Jimbo hakkında sana söylemem gereken birkaç şey var."

Bekle, ne?

Notlarına bakarak, "Heidi Jo onun altın gibi bir kalbi ve hepsi de onun için yollara düşecek pek çok arkadaşı olduğunu vurgulamamı istedi," diyor. "Ayrıca kibar ve cömert biri. Burada yaşlı kadınların karşıdan karşıya geçmesine yardım ettiği de yazıyor. Ama bunun gerçek mi yoksa mecazi mi olduğundan emin olamıyorum." Gözlerini benimkilere kaldırıyor. "Hayattaki yeni hedefim, asla karşıdan karşıya geçerken yardıma ihtiyacı olan biri olmamak."

"Değil mi?" Rahatsızca gülüyorum.

Diğer tüm taraftarların koltuklarında öne doğru eğildiğini fark ettiğimde birkaç soru daha sormak üzereydim. Trevi'ye faul yapıldı, bu da Brooklyn'e bir güç oyunu kazandırdı. Brooklyn bunu değerlendirmeye çalışıyor.

Sonra Bayer pakı bir Tampa keskin nişancısının yanından gizlice Castro'nun sopasına geçiriyor.

Castro ateş ediyor ve lamba bir saniye sonra yanıyor.

D sırasında ayaktayız ve avazımız çıktığı kadar bağıyoruz. Yeni arkadaşımın ciğerleri gerçekten çok iyi. Her şey sakinleştğinde telefonumu cebimden çıkarıp *Silas Kelly'nin kız arkadaşını* Google'da aratıyorum.

Sonuçlar çıktığında "Aman Tanrım," diyorum. "Sen Delilah Spark'sın."

"Bütün gün boyunca," diyor, gözleri oyuncularda.

"Benimle konuşmanı Jimbo mu istedi?" Ben bağıyorum.

"Şey, hayır. Heidi Jo Silas'a burada olduğunu söyledi, Silas da Jimbo'nun iyi şeyler söyleyecek birine ihtiyacı olduğunu söyledi. Ama diğer herkes

-Leo, Jason ve aynı fikirdeydi. Ama ürkütücü bir şekilde değil. Yemin ederim."

Gergin bir şekilde gülüyorum. "Tamam, gerçek zamanı. Jimbo'yu gerçekten ne kadar iyi tanıyorsun?"

Bir el sallıyor. "Birkaç kez karşılaştık."

"Ama yine de ondan bahsetmek istiyorsun?" Bana mı öyle geliyor yoksa bu karşılaşma çok mu garip?

"Takım büyük bir aile gibi," diyor Delilah. "Patlamış mısır?" Kutuyu bana uzattı.

"Ah, teşekkürler." Sırf sosyal olmak için birkaç çekirdek aldım.

"Bilirsiniz, eğer bir erkeğin çok sayıda iyi arkadaşı varsa, muhtemelen oldukça iyi bir adamdır. Bu büyük bir ipucudur. Bu benim uzun süre göz ardı ettiğim bir şeydi ve sonunda pişman oldum. İçgüdülerime yeterince güvenmedim." Bana döndü. "Dürüst olmak gerekirse, sana tavsiye verecek en iyi kişi ben değilim. O yüzden sen de içgüdülerine güvenmelisin."

Vay be. O bunu söylerken bile, içgüdülerimin son zamanlarda pek çok şey haykırdığını fark ediyorum. Ve ben hiçbirini dinlemedim.

Ama belki de başlamalıyım.

"Oh, ve oyunun sonunda sana bunu vermem gerekiyor." Cebinden bir kart çıkarıyor. "Ama unutacağımdan korkuyorum. O yüzden işte burada."

Kart beyaz plastikten, üzerinde manyetik bir şerit var. Üzerinde keçeli kalemle *Emily* yazıyor. "Bu nedir?"

"Bir sahne arkası kartı. Alt kattaki soyunma koridorunda biriyle buluşmak istersen diye.

Gulp.

Brooklyn maçı 3-2 kazanıyor ve yedek kulübesinden çıkarken James'le bir kez daha göz göze gelmeyi başarıyorum. Bana dostça bir el sallıyor ve göz kırpmıyor.

"Gördün mü?" Delilah diyor ki. "Sana karşı çok tatlı. Ne kadar tatlı."

İçim eriyor, çünkü bir erkek beni etkilemeye çalışmayalı çok uzun zaman Flört etmek bana tamamen yabancı. Bu kadar itici olmama şaşmamalı.

Delilah, koruması ona çıkışa doğru ilerlemesini işaret edince ayağa kalkıyor. "Aşağıya mı geliyorsunuz?" diye sorarak asansörü işaret ediyor.

Başımı salladım. Charles'la kavga başka bir adamla bir şeyler içmeye gidemem. Bu hiç doğru değil. Bu yüzden bu gece bana eşlik ettiği için ona teşekkür ediyorum ve metroyla eve yalnız dönüyorum.

Ve anafilaktik şok yaşamadığınızda stadyumu kendi gücünüzle terk etmek çok daha kolay.

Yolda Charles'ı Manhattan'da müşterilerini etkilemeye ve geleceğini güvence altına almaya çalışırken hayal ediyorum. O sanat açılışıyla çok ilgilendiğinden şüpheliyim. Muhtemelen sadece yanında dost bir yüz istiyordu.

Bu konuda daha diplomatik davranmalıydı, yine de pozisyonuna biraz sempati duyuyorum. İşteki yeni sorumluluğu mu? Muhtemelen çok gariptir. Ve hiç şikayet etmiyor.

Evde, annemle paylaştığım karanlık dairede yatmak için hazırlanıyorum. Kendimi yatağa attıktan sonra ona bir mesaj gönderdim. ***Bak, bu gece seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.***

Bu kavgamızın cömert bir yorumu. Ama onun da cömert olması için yer bırakıyor. Ve şu anda buna ihtiyacım var. Tatlı olmasına ve bana neden bir takım olduğumuzu hatırlatmasına ihtiyacım var.

Yanıtının gelmesi sadece bir dakika sürer.

Charles: Üzgün olmalısın. Kendinizi sanatla zenginleştirmek için büyük bir fırsatı kaçırdınız.

Tama

m.

Pekal

a.

yanıt bu değildi. Onu aramak için simgeye dokundum. Ve sinirlerimin yükseldiğini hissediyorum.

"Merhaba," diyor ve sesi temkinli. Belki de bu yanıtı çoktan düşünmeye başlamıştır. Öyle olmalı.

"Biliyor musun?" Selam vermeden söylüyorum. "Bana hep eğitimdeymişim gibi hissettirmeye çalışıyorsun. Sanki burada nasıl ilerleyeceğime dair hayat tüyoları arıyormuşum gibi."

"İlerlemek her zaman odak noktamdır" diyor.

"Bunu *biliyorum*," diye çıkıştım. "Tanrım, biliyorum. Ama ya hayattan bundan daha fazlasını istiyorsam?"

"Ama bu şekilde daha fazlasını elde edersiniz!"

"Öyle değil," diye ısrar ediyorum. "Bazen sadece eğlenmek için bir şeyler yapabilirsiniz. Ya da sadece *sevdiğiniz biri* eğlenceli olduğunu düşündüğü için."

"Eğlenceye param yetmez," diyor. "Henüz değil. Ama daha sonra eğlenmek için zamanımız olacak. Ve tüm yolculuk boyunca senin de yanımda olmana ihtiyacım var."

Bu gece, ben .

Ama bunu söylemek beni atlamaktan korktuğum bir uçuruma çok . Bu yüzden uzlaşmacı bir şeyler mırıldandım ve gitmem gerektiğini söyledim.

"Seni seviyorum," diyor kapanış olarak. Tekrar edemeyecek kadar huysuzum.

SEKİZ

KIYAMETİN KURUMSAL ZOMBİLERİ

James

Maçtan sonra bekledim ve umutlandım. Ama iyi görünmüyor.

"Ailelerle birlikte koridorda değil. Üzgünüm," diyor Heidi Jo ben çubukları minibüse taşıırken. Yükleme iskelesine her çıkışımda onu görebilmek umuduyla bir aşağı bir yukarı bakıyorum.

Ama o hiç gelmiyor.

Bunun yerine, ertesi gün çok güzel bir teşekkür mesajı aldım.

Emily: Çok eğlenceliydi! Bana bilet verdiğin için teşekkür ederim.

James: Bir şey değil. Dün geceki maçta erkek arkadaşın yok muydu?

Delilah seninle çıktığını söyledi. Bu arada eski tra biletini teslim ettiğin için sana teşekkür ediyor.

Emily: Maçta erkek arkadaşım yok. O gelecekti ama son anda vazgeçti.

Cevap vermeden önce yarım saat boyunca kendimle tartışıyorum. Benim fikrime ihtiyacı var mı? Hayır. Ama siktir et. Yine de ona veriyorum.

James: Sadece söylüyorum, eğer benim randevum olsaydın, son dakikada kaçmamın imkanı yoktu. Tabii zombiler beni yakalamadıysa. Adamını zombiler mi yakaladı?

Emily: Ne var biliyor musun? Finans sektöründeki işi bazen öyle hissettiriyor. Kıyametin şirket zombileri onu sık sık pençelerine alıyor.

Şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Adam muhtemelen işe çağrıldığı için gelememişti. Benim işimin de çok yoğun saatleri var. Hala bekar olmamın bir sebebi var.

James: Umarım ikiniz için de her şey daha iyi olur.

Emily: Bunu söylemen gerçekten çok hoş. Ve tekrarlamakta fayda var, dün gece harika vakit geçirdim. Teşekkür ederim! Şimdi finaller için çalışmaya gidiyorum.

James: Sınavlarınızda iyi şanslar! İhtiyaç olursa pizza yemek için müsaitim.

Emily: Tekrar teşekkürler!

Bu kadar. Tek yazdığı bu.

Yüksek sesle inliyorum.

"Bir sorun mu var Jimbo?" O'Doul -Bruisers'ın kaptanı- bileme odasına giriyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Emin değilim," diye homurdanıyorum, patenini bileyciden kaldırıp kenarını kontrol ediyorum. "Her şey hazır. Al bakalım." İki pateni de ona uzatıyorum.

"Kadın sorunu mu? Senin kızın maça yalnız geldiğini duydum."

Tanrım, buradaki dedikodular. "Yalnızdı. Ama o benim kızım değil. Hâlâ bir erkek arkadaşı var. Sanırım mı? Sence bu ne anlama geliyor?"

İncelemesi için telefonumu kaldırıyorum. "Ama sakın cevap vermeye kalkma, yoksa Toronto maçı için sana yanlış sopayı sipariş ederim."

"Sakin ol, katil." Emily ile mesajlaşmalarımızı okuyor. "Emily'nin erkek arkadaşı neden orada

değildi." "Bunu fark ettim."

"Bu pakın oyunda olduğu anlamına gelir."

"Öyle mi? Bir bankacıyla çıkıyor - güzel bir takım elbise giyen ve pahalı yemeklere para ödeyen türden bir adam."

"Takım elbiseyi bir sonraki adam kadar iyi taşıyabilirsin." Omzuma yumruk attı. "Bunu yapma Jimbo. Diğer adamın seni geçebileceğini düşünme. Bu seni daha buza adım atmadan kaybeden yapar."

"Bu hokey metaforunu biraz fazla uzatıyorsunuz, kaptan."

"Hayır," diyor. "Çok fazla hokey diye bir şey yoktur. Rakibini ölçüp biçmelisin. Alçal ve ağırlığınla ona vur, tamam mı? Onu kendi oyununda yen. Buraya kadar diğer adamın faceoff'u kazanabileceğini düşünerek mi geldim sanıyorsun?"

"Hayır efendim," diye itiraf ediyorum.

"Bu kız bir erkekte ne ister?" Omuz silkiyor. "Sadece bunu bul ve o adam ol. Her şey senin için yoluna girecektir."

Bunun üzerine adam patenlerini aldı ve bana düşünecek çok şey bırakarak gitti.

İyice düşündükten sonra O'Doul'un haklı olduğunu fark ettim. Burada işim bitmedi. İçimde daha çok mücadele var. Bu yüzden planlar yapmaya başladım.

"Hey, Ari?" O'Doul'un nişanlısını masaj-terapi odasına giderken koridorda durduruyorum. "Vejetaryen yemeyi seviyorsun, değil mi?"

"Evet, deniyorum," diyor. "Neden?"

"Etsiz bir yemek için harika bir Brooklyn restoranı hangisi? Şehir merkezine yakınsa ve teslimat yapıyorlarsa bonus puan."

"Oh, salonuma gelin," dedi. "Sana en iyilerin bir listesini yapacağım."

"Sen bir tanrıçasın, Ari."

"Beni düğününe davet et, evlat."

O öğleden sonra, kalabalık olan ağırlık odasına girdim. "Selam çocuklar, buraya utanmadan iyilik istemeye geldim."

Drake ağırlık sehpasından "Cinsel iyilik mi?" diye soruyor. "New York aksanıyla benimle müstehcen konuşur musun?"

"Lanet olsun," diyorum ve bütün oda gülüyor.

"Ne istiyorsun Jimbo?" Silas soruyor. "Geçen geceki randevuna yaptığımız şakadan sonra sana borçluyuz."

"Bundan bahsetmeniz komik. İç saha maçları için ekstra bilet arıyorum Ve herkesin bunu imzalamasını çok isterim." Sezon programının bir kopyasını elimde tutuyorum - hediyelik eşya dükkanından aldığım süslü bir program. "O bir hayran."

"Buraya ver," diyor Drake. "Ben başlıyorum."

Bir avuç Sharpie çıkarıp odanın içinde dolaşmaya başlıyorum. Herkes kendi sayfasını imzalıyor.

Sakin ol Emily! Drake yazıyor. ***Sevgiler, Neil Drake, Jim Bo'nun arkadaşı.***

"Ne kadar kaba olmama izin var?" Castro sıra kendisine geldiğinde soruyor.

"Hiç de kaba değil. Seni atlayayım mı?" Programı onun ulaşamayacağı bir yerde tutuyorum.

"Hayır, hayır. İyi olabilirim. Buraya ver. Gelecek hafta için de bir koltuğum var." Programı imzalıyor.

"Sağ ol dostum! Gerçekten minnettarım."

"İnançlı ol Jimbo. Eğer bu huysuz kış bir kadının sevgisini kazanabiliyorsa, seninki de kazanabilmeli."

"Şu anda çok ilham verici hissediyorum," diye fısıldıyorum.

"Oh, kapa çeneni." Castro bir işaret yaptı ve bana sırtıttı. "Şimdi git kızını al."

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca elimden geleni yaptım. Ona her iç saha maçına bir bilet gönderdim.

Sadece bir bilet. Onun adamı tek başına.

İlk başta, kabul edip etmemek konusunda biraz kararsız görünüyordu. *James, bu gerçekten çok cömertçe. Seni dışarıda bırakmak istemiyorum*, diye yazmıştı.

Değilsin, onu temin ederim. *Oyuncular bana ekstralarını verirler. Para el değiştirmedir.*

Çok rahatladım, diye cevap verdi. *Bu biletlerin nominal değeri çok pahalı.*

Harcama yapmadığımı kabul ediyorum. *Ama sen ve ben paranın her şey olmadığı konusunda hemfikiriz. Her maçı pist seviyesinden izliyorum ve hiçbir şey ödemiyorum. Babam hâlâ etkilenmedi.*

İyi noktaya değindin, o da aynı fikirdeydi. *Gerçi en azından baban bilet için peşinde koşmuyor.*

Doğru! Maçtan sonra bir şeyler içmek için görüşecek miyiz? O kartın süresi dolmuyor. Baskı yok ama.

Yapmam gerektiğini sanmıyorum, diye cevap verdi hemen. *Sadece kafamı toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Bazı değişiklikler yapıyorum. Kolay olmadı ama daha iyi bir yere geliyorum.*

Ve şimdi muhtemelen o metni yüzlerce kez okuyup ne anlama geldiğine karar vermeye çalışıyorum. "Bazı değişiklikler yapacağını" söyledi. Bu her anlama gelebilir. Erkek arkadaşından ayrıldığı anlamına gelebilir.

Ama çoraplarını değiştirdiği anlamına da .

Hanımefendinin isteklerine saygı duyduğum için bu konuda ona baskı yapmadım.

Meraktan ölüyor olsam bile.

Bu arada Emily'ye iyi vakit geçirtmek de eğlenceli oldu. Arada sırada kurduğumuz iletişimden çok stres altında olduğunu hissediyorum, bu yüzden ona özgür bir gece yaşatmak beni mutlu ediyor. Ne zaman bir maça gelse, ona dikkatimi verdiğimi belli etmeye çalışıyorum. Şimdiye kadar:

Tüm ekip tarafından imzalanmış bir programla birlikte bir stajyeri koltuğuna gönderdim.

Ariana'nın sevdiği vejetaryen restoranlarından birinden ona sıcak bir yemek gönderdim.

Ve geçen hafta takımın maskotunu onunla fotoğraf çektirmesi için koltuğuna gönderdim. Emily'nin Brooklyn Brown Bear'a sarıldığı o fotoğraf şu anda telefonumun kilit ekranı. Gülüyor, berrak gözleri neşe dolu.

***James-o ayı! O gece mesaj atmıştı. Çok komik. Teşekkür !
Gerçekten zor bir hafta geçirdim ve bu gülüşe ihtiyacım vardı.***

Ve evet, bu intikam için yeterli. Emily'i istiyorum. Ama bundan daha fazlası, onu mutlu etmek istiyorum. Yine de burada, maçtan önce soyunma odasında durmuş, bu gece benimle bir şeyler içmek için buluşup buluşamayacağını merak ediyorum.

Ocak ayındayız ve sezon iyi gidiyor. Dün gece New Jersey'e karşı oynadığımız maç, son altı maçımızda kaybettiğimiz tek maç oldu.

Soyunma odasındaki herkes Carolina'ya karşı bir zafer istiyor, bu yüzden alet çantamı kontrol ederken hoş bir enerji uğultusu var. Neredeyse maç zamanı ve bu, yedek kulübesine gitmeden önce acil durum bant ve sopa zulama ekleme yapmak için son şansım.

Emily muhtemelen çoktan koltuğuna oturmuştur.

Bu akşamki maç sonrası senaryosu benim için farklı mı olacak? Muhtemelen hayır. Profesyonel spordaki herkes bilir ki hepsini kazanamazsınız.

"Gidelim, beyler!" O'Doul çağırıyor. "Carolina'yı ağılatalım."

Kulakları sağır eden bir bağırış duyuluyor ve ardından ekip yanımdan geçerek oluğa doğru ilerliyor.

"İyi oyundu Jimbo," diyor biri yanından geçerken.

"İyi oyundu," diye cevap veriyorum. Böyle zamanlarda hep sırt sıvazlamaları, kış sıvazlamaları ve noo gies alırım. Sanki bir çeşit maskotmuşum gibi. Kazanırsak alacağım maaş ve bedava içkilerle birlikte geliyor.

Heidi Jo aceleyle yanıma geliyor, tam da ben son adamı takip etmeye hazırlanırken. "Kartal indi!" diye cıvıldıyor. "Emily'nin koltuğunu D sırasına taşıdım ve ısınmadan önce geldi. Başlama zamanı geldi mi?"

"Evet, dostum. Yaptığın her şey için teşekkürler." Heidi Jo, benim kendi kendini işaret eden ekürim.

"Lafı bile olmaz. Bu gece onun koltuğuna bir şey teslim edecek miyiz?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Fikirlerim tükendi."

"Ah, inancını kaybetme," diyor. "Sen zaten meramını anlattın. Kendine gelecektir. Bu gece onu yine Delilah'nın yanına koydum. Delilah'ya mesaj atmamı ister misin? Söylemek istediğin bir şey var mı?"

Bir an düşündüm ve sonra tekrar başımı salladım. "Söyleyebileceğim her şeyi söyledim. Kıza nasıl hissettiğimi söyledim. Eğer bankacısıyla kalmak istiyorsa, bu onun seçimi."

"Sen harika bir adamsın Jimbo. Kör ve deli olmalı." Alet kutumu almak için eğildiğimde başımı okşuyor ve sonra hızla uzaklaşıyor.

Emily ne kör ne deli. Sadece benim kızım değil.

Soyunma odasını arkamda bırakıp koridordan aşağıya, buza doğru ilerliyorum. Bu gece iyi bir kalabalık var. Tribünler şimdiden dolmaya başladı.

bir şekilde yükseliyor.

Ben kaygan zeminde dikkatle yürürken oyuncular yanımdan vızıldayarak geçiyor. Yedek kulübesinin kapısına varmadan hemen önce başımı kaldırıp gözlerimi D sırasına dikiyorum.

Ve işte orada. Kalabalığın içinde Emily'nin güzel yüzünü gördüğümde kalbim utanç verici bir şekilde yerinden çıkacak gibi oluyor. Bana gülümsüyor. Elinde küçük, elle yazılmış bir tabela tutuyordu.

HER BÜYÜK OYUNCUNUN ARKASINDA BÜYÜK BİR POPO PEDI VARDIR*

Dipnotu fark etmeden önce homurdandım.

*VE HARIKA BİR EKIPMAN YÖNETİCİSİ

"Bakın kimin kendi hayranları varmış!" Henry, eğitmen, cıvıldıyor. "Ne kadar özel, değil mi?" Bankta ayağa kalkıyor ve Emily'nin tabelasının fotoğrafını çekiyor.

Doğal olarak, bu birkaç oyuncunun dönüp bakmasına neden olur.

"Aman Tanrım, Jimbo!" Drake yuhalıyor. "Oraya daha sonra gireceksin."

"Sus," diye homurdandım. "Yoksa kırmızı glikoz suyunu yine mor aromalı olanla değiştiririm." Yaptığım pek çok işten biri de Tip 1 diyabetli hastamıza bankta şeker takviyesi yapmak.

"Sert," diye yakınıyor.

"O zaman kapa çeneni." Ama gerçek şu ki Emily'nin işareti beni gizliden gizliye büyülüyor. Biraz cehennem azabı çekmeye değer.

Bunun bir anlamı olmalı, değil mi? Belki bu gece benimle çıkmayı kabul eder. "Çocuklar, lütfen bu şeyi kazanın. Bir kıza ihtiyacım var."

O'Doul homurdanarak buzdan çıkar. "Duydunuz mu çocuklar? Bu gece sizi neyin motive ettiği umurumda değil. Belki Jimbo'nun kurak dönemidir. Belki de benim huysuz suratımdır. Ama ilk devrede iki gol istiyorum. Hadi onları orada sallayalım."

Ne yazık ki ilk devrede iki gol bulamadık.
Onun yerine Carolina alır.

Koç Worthington devre arasında öfkeli görünüyordu. "Haydi çocuklar. Bu fırsatları kaçıramayız! Ev sahibi seyircinin önünde sizi kötü gösteriyorlar. Bunun bir karşılığı yok."

Etrafta koşuştururken, paten bağcıklarını değiştirirken ve bant dağıtırken, birçok kararlı yüz görüyorum. Daha kötüsünden döndük. Ve bu odadaki her erkek bunu biliyor.

"Jimbo?" Alet çantama daha fazla bant koyarken Heidi diyor ki. "Bazı haberlerim var." Telefonunu kaldırıyor ve gülümsüyor.

"Haber mi?"

"Az önce Delilah'dan bir mesaj aldım. Emily ona bankacı sevgilisinden söylemiş."

"WHOA!" Drake yavaşça alkışlıyor. "Jimbo! Bok gerçek oldu."

Birdenbire bütün oyuncular bana bağırıp çağırmaya başladı.

Yüzüm kıpkırmızı ve neden olduğundan emin değilim. Ve tüm bunlar ne anlama geliyor? "Hadi ama," diye homurdanıyorum. "Sizin kazanmanız gereken bir oyun yok mu?"

"Hadi yapalım şunu, beyler!" Trevi paraşütü işaret ederek sesleniyor. "Bunu hâlâ yapabiliriz. Jimbo'nun kurak dönemine son verelim, çocuklar. Jimbo için kazanın!"

"Oh, lütfen," diye homurdanıyorum. "Kaybettiğimiz gollere cevap veremezsek bu akşam sizin evdeki havadan daha çok endişeleniyorum. Sence Georgia maçtan sonra üzgün bir basın toplantısı daha düzenlemekten mutlu olacak mı?"

Leo ağzını açar ve sonra tekrar kapatır. Bir kahkaha tufanı kopar.

"Hadi biraz kadınları etkileyelim," diye . "Ya da erkekleri. Her neyse işte.

Hadi kazanalım şu işi. Koç damar patlatmadan bunu yapalım." "Çocuğu duydunuz," diye bağırıyor Koç.

"Kazan artık."

"Kazan!" diye bağıırır bir başkası. Ve hepsi birden

Bu

Z. Birkaç dakika sonra onları takip ettim ve arkalarında yerimi aldım. Emily'yi ya da Heidi Jo'nun küçük duyurusunu düşünemiyorum. Emily bana haberlerini ya söyleyecek ya söylemeyecek. Benim için değişen bir şey yok.

Ama yine de buzda bir şeyler değişti. Periyottan üç dakika sonra Drake, O'Doul'un asistiyle gecenin ilk golünü attı. Ondan sonra oyuncularım rakibimize daha fazla baskı yapmaya başladı.

İkinci periyottan sonra bir sayı gerideyiz ama yüzler artık o kadar da uzun değil. Bu maç kazanılabilir. Ve Carolina üçüncü periyodun başında görünüyor. O'Doul ve Bayer rakibimizin forvetlerine karşı özenle hazırlanmış bir uzakta tutma oyunu oynayarak onları yıpratıyor.

Sonra Trevi bir şeyler yapmaya karar verir. Kaleye bir fincan tabağı fırlatır ama kaleci topu uzaklaştırmayı başarır.

"Hadi!" Pak çılgın bir açıyla uçarken bağııyorum.

"Ribaund, bebeğim," diyor Wilson . "Evet!"

Castro diske doğru uçuyor ve sopasına geçiriyor. Topu O'Doul'a atıyor ve sonra daha iyi bir açı bulmak için tekrar hazırlanıyor.

Sonra rakip savunma oyuncusu Castro'yu beceriksizce kontrol çalışınca her şey tersine dönüyor. Sadece yarısı başarılı. Castro tahtalara çarpmaktan kurtuluyor ama sopası rakibinin bacakları arasına dolanıyor ve kırılıyor.

Sonraki on saniye çok hızlı geçti. Ama yine de hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım.

Ayaklarım Wilson'ın cömertçe boyutlandırılmış kışının her iki yanında, bankın üzerine tırmanırken bile elim yedek çubuğu tutuyor.

"Ne oluyor Jimbo?" Wilson dizlerimle sırtına sarıldığımı söylüyor.

Ama ona hiç dikkat etmiyorum. Bir piramidin tepesindeki sirk göstericisi gibi Wilson'ın üzerine eğilip sopayı buzun üzerinde sallandırırken Castro bana doğru uçuyor.

Castro'nun eldivenli eli, pak ona doğru uçarken sopanın etrafını sarar. Castro topu almak için yeni sopasını buza doğru indirirken tüm stadyum nefesini tutuyor. Tek elle.

Castro'nun başını kaldırmasıyla aynı anda ben de başımı kaldırıyorum. İkimiz de kaleyi ve Castro ile gol arasındaki temiz, net boşluğu görüyoruz. Lanet olası bir ışık tüneli gibi. Üzerinde gezinen ve bizi çağıran bir melek olmasa daha belirgin olamazdı.

Castro tereddüt bile etmedi. O kadar hızlı ateş ediyor ki kolunun hareket ettiğini zar zor görebiliyorum. Bir milisaniye sonra, lamba yanıyor.

"Evet!" diye bağıyor tüm stadyum.

Wilson da dahil olmak üzere tüm sıra ayağa fırlıyor ve ben de birçoğunun bu ani kargaşadan dolayı yere düştüğünü görüyorum. Ama ben bir elimi uzatıp arkamdaki pleksiyi yakalıyorum.

"JIMBO!" O'Doul bağıyor, yanımızdan kayarak geçiyor. "Maçı kurtardın, dostum!"

Sersemlemiş bir halde banktan aşağı atlıyorum ve tüm takım vücudumda toplanıyor. Wilson kollarını belime dolayıp beni havaya kaldırırken, geri kalanlar çok sıkı, çok terli bir grup kucaklaşmasına giriyor.

"Çocuklar," diye nefes nefese kaldım. "Burada dolgu yok."

Wilson gülerek beni yere bıraktı. "Tanrım, videoyu görmek için sabırsızlanıyorum. O sopayı vermenle gol arasında bir saniyeden az zaman geçmiş olmalı."

"Saat tutacağız," diyor birisi. "Telefonumda bunun için bir uygulama var."

Sadece gülüyorum. Videonun gerçekten de harika olacağını yeni yeni anlıyorum. Otuz saniye içinde yaklaşık otuz yumruk yumruğa geldim.

Maç için giyinmiş sadece 20 kişi olduğunu düşünürsek, çok fazla. Ve DJ, taraftarları coşturmak için Satriani'nin "Crowd Chant" şarkısını çalıyor.

Sonra spiker oyunu söylüyor. "Gol Jason Castro'dan. Asist James Carozza'dan."

Bekle. Belki de kulaklarımı temizletmeliyim, çünkü sanki benim adım söyledi.

Yedek kulübesi yine tezahürata
boğuldu. Bunun olduğuna
inanamıyorum.

Bu gerçekten oldu mu?

Her iki durumda da, o kadar büyük bir gülümseme takınıyorum ki, içine bir hokey çantası koyabilirsiniz. Ve Emily'nin beni izliyor olabileceği aklıma geliyor. Yavaşça arkamı dönüyorum.

Ayağa kalkmış, bana bakıyor, bir elini ağzına bastırmış, diğer eliyle Delilah'nın kolunu tutuyor. İkisi de doğum günü partisindeki iki küçük kız gibi bir aşağı bir yukarı zıplıyorlar.

Emily beni izlerken görünce zıplamayı bırakıyor. Elini bırakıyor ve bana utangaç bir gülümseme veriyor.

Bu benim büyük şansım. Bir erkek böyle şeyleri hissedebilir. Elimi kaldırdım ve ona bir öpücük verdim.

Sonra tekrar arkamı dönerken sessiz bir dua ediyorum. *Bana bir işaret gönder, kızım.* Beni sev ya da terk et.

Ve lütfen bu ilk şey olsun.

DOKUZ

BUNUN OLDUĞUNA INANAMIYORUM.

Emily

Bunun olduğuna inanamıyorum. James bu golü mümkün kıldı. Stadyumdaki yayınlarda bile bunu söylediler.

Bu bir hokey mucizesi ve ben buna şahit oldum. Onun adına o kadar mutluyum ki tükürebilirim.

Tamam, tükürmeyi unut. Cebimden cüzdanımı çıkardım ve açtım. Sahne arkası kartı hâlâ orada, metro kartımla öğrenci kimliğimin arasında. Delilah'ın bana verdiği günden beri orada saklıyorum.

"Süreleri dolmuyor," demişti James. Ama bu sadece kısmen doğruydı.

Fırsatlar uzun sürmez. İnsanlar yoluna devam eder.

James büyük bir gece geçirdi, kariyerini değiştiren bir gece. Onunla yüz yüze görüşmezsem ve bunun bir parçası olmama izin verdiği için ona teşekkür etmezsem, ondan daha fazla bilet kabul edemem. Bu benim için adil olmaz. Sırf berbat durumdayım diye harika bir adamı oyalamak istemem.

Geçen hafta sonu Charles'tan ayrılmak gerçekten zor bir şeydi. Uzun zamandır bekliyordum. Ama artık ona aşık değilim. Farklı şeyler istiyoruz.

Yine de bu başka bir erkekle çıkmaya hazır olduğum anlamına gelmiyor.

Öte yandan, James ile kutlama yapmalıyım, değil mi? Bu onun büyük gecesi. Ya şimdi ya da asla.

Ben de kendime böyle söyleyeceğim zaten.

Yine de, eğer yaparsam ne olacağını zaten biliyorum. O çocuk beni öpecek. Ben de ona izin vereceğim. Bana başka bir randevu teklif edecek ve ben de muhtemelen evet diyeceğim.

Tam beş gündür bekâрім. Ondan önce, ortaokuldan beri bekâr değildim. Ama kendime bir daha kimsenin paspası olmayacağıma ya da hayatımı bir erkeğe göre düzenlemeyeceğime dair söz verdim.

Bu derin düşünceler Car- olina'ya atılan bir başka golle kesintiye uğradı. Delilah fırladı ve ben de hemen onun yanındaydım. Bizi öne geçiren Leo Trevi için bağırıyoruz.

Delilah, "Bu harika bir oyun," diye .

"Evet!" Tekrar oturduğumuzda aynı fikirdeyim. "En iyi oyun." D sırasında bir rock yıldızıyla takılıyorum. Büyütülecek bir şey değil, değil mi?

"Senin adam havada yürüyor olmalı," diyor.

"O gerçekten benim erkeğim değil," diye itiraf ediyorum.

"Kendine bunu söylemeye devam et," diyor. "Kadınlar bu gece onun etrafını saracak. O oyundan sonra mı? Sadece söylüyorum."

Midemde bir şeyler ters gidiyor.

Delilah kıkırdar. "Şu anki yüzünü görmelisin, kızım. Eminim başkası girmeden önce sen girersin."

Birkaç iyi noktaya değindi.

Telefonu çıkarırken kendime "*Sadece bir içki*" diyorum. *Büyük bir mesele olmak zorunda değil.*

Bunu ona mesaj gönderirken titreyen ellerime söyle.

ASIST YAPTIN! AMAN TANRIM. Delilah ve benim çığlıklarımızı duymalıydın. O adamı tanıyor gibiydim.

Bir gülen yüz ekliyorum ve sonra devam ediyorum. ***Kutlamak için sana bir içki ısmarlayabilir miyim? Seni bulmak için beyaz kartı kullanacağım. İe yaramazsa, arkadaki minibüsü arayacağım. Meğgul değilsen tabii. Bana haber ver!***

Rahat olmaya çalışıyordum. Sonuç, bir sekizinci sınıf öğrencisinin bir çocuğa ortaokul dansına gidip gitmeyeceğini sorması kadar yumuşaktı. Ama kendimi savunmam gerekirse, en son bekar olduğumda sekizinci sınıftaydım.

Bu çok zor. Charles'la bunca yıl geçirmeme şaşmamalı. Statükoyu kabul etmek, dışarı çıkıp flört etmekten daha kolay.

Telefonumu cebime geri koyuyorum ve maçın geri kalanını izliyorum. Carolina, birkaç dakika kala bile yenilmiş görünüyor. Trevi'nin golne cevap vermeyi de başaramadılar.

Son düdük çaldığında, bir kez daha galip geliyoruz. Delilah'ın bakıcıları her zamanki gibi onu almak için koşuşturuyor.

"Gitmeden önce," diyorum çabucak. "James'i bununla nerede ?" Kartı havaya kaldırıyorum.

İşildiıyor. "Bizi takip et, toots. Size göstereceğim."

James'i bir aydan uzun süredir yakından görmemiştim. Bu yüzden beni almak için kalabalık koridora çıktığında, onu görünce biraz . Her zaman bu kadar uzun ve iri yarı mıydı? Gözleri her zaman kahverenginin bu koyu tonunda, kirpikleri bu kadar uzun ve yıkıcı mıydı?

"Emily," diyor alçak bir sesle. "Selam. Oyun hoşuna gitti mi?" "şu anda benimle *dalga* mı geçiyorsun? En heyecan verici şeydi. Hiç. Asistinden sonra sana mesaj attım. ığlık atmaktan sesim kısıldı."

Bana ateşli bir gülümseme attı. "Bu gece bizimle Taverna'ya gelir misin? Eğer beni kurtarmak için orada olmazsan, bu adamlar beni *çok* sarhoş edecekler. Gerçi ben gidene kadar yarım saat daha geçecek."

" değil," diyorum hemen. "Nerede bekleyeyim?"

"Benimle gel," diyor, kolunu benimkine dolayarak.

Beni üzerinde GİYİNME ODASI yazan bir kapıdan hızlıca geçirirken muhtemelen yüzüm gülüyordur.

Ve lanet olsun ki etiket yanlış değil. Yarı çıplak oyuncular ve bir sürü spor hamalının arasından geçerken bakmamaya çalışıyorum. Ve aman Tanrım, Anton Bayer'in çıplak poposu! Üzerinde Brooklyn Köprüsü dövmesi var!

Vestiyerlerin bulunduğu dış odaya geçerken gözlerimi başka tarafa bakmaya zorluyorum. Alerjik reaksiyon gösterdiğim gece buradaydım. James bana tahta bir bankı gösteriyor. "Burada biraz takılır mısınız? Minibüse birkaç şey taşımam gerekiyor."

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

Gülümsemesi eğlendirici. "Hayır, tatlım. Ama sorduğun için teşekkürler." Sonra? Odadan hızla çıkmadan önce eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor.

Arkasından bakakaldım, kaslı poposu solmuş kot pantolonunun içinde bir manzaraydı. Ve sanırım biraz ağzımın suyu akıyor.

Kendini *toparla Chen*, kendime koçluk yapıyorum. *O sadece bir adam.*

Ama ne adam ama. İri ve güçlü. Kibar. Ve o kadar yakışıklı ki aynı odada olduğumuzda biraz aptallaşıyorum. Eğer bu gece beni gerçekten öperse, felç geçirebilirim.

Burada oturup onu beklemek sandığınızdan daha az sıkıcı. İnsanları izlemek muhteşem. Oyuncular teker teker ve ikişer ikişer içeri süzülüyor, takım elbise ceketlerini ve paltolarını almak için dolaplarını açıyorlar. "Tavernaya geliyor musun?" Castro Drake'e soruyor.

"Tabii, dostum. Uber mi, yürümek mi?"

"Uber."

Acaba Uber sürücüleri stadyumun dışında hokey oyuncularını aldıklarında yıldız çarpması yaşıyorlar mı? Eminim öyledir.

Wilson dışarı çıkar ve paltosunu giyer. Bu genişlikte bir pardösü yapmak için herhalde bir koyun sürüsü gerekir. Sonra burada oturduğumu fark etti. "Hey, bu Emily!"

Yüzüm ısınıyor. Wilson *adımı* hatırlıyor mu? "Merhaba. Geçen sonbahar yardımlarınız için tekrar teşekkürler."

"Sorun değil." Yanımdan geçip gitmesini bekliyordum ama banka . "İyi misin? Başka tepki var mı?"

"İyiydin," diyorum ona. "Artık tepki vermiyorum. Ama diyetimi değiştirmek büyük bir ayarlama oldu."

"Et, ha?" diye soruyor başını sallayarak. "Hayal bile edemiyorum. Bir erkek ancak bu kadar tavuk ve balık yiyebilir."

" değil," diye ısrar ediyorum. "Zaten hiç o kadar et yemedim. Ama bu..." Bunu gerçekten duymak istiyor mu yoksa sadece kibarlık mı yapıyor merak ediyorum. "Tekrar tetikleme konusunda sürekli gerginim. Yemek yemeyi hiç istemediğim korkutucu bir maceraya dönüştürdü." Gülüyorum, sanki komikmiş gibi. Ama kulağa biraz histerik geliyor.

"Hey." Elini koluma koydu. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Bazı insanlar bu konuda gerçekten kötü bir TSSB yaşıyor."

"*O kadar da* kötü değil," diyorum hemen.

Kocaman kaşlarını kaldırıyor. "Yemek yemene engel oluyor mu? Kilo mu verdin?"

Başımı yavaşça sallıyorum. "Yemek yiyorum. Sadece artık bundan pek zevk almıyorum."

"Çok yazık kızım. Artık kendi epi'n var mı?" "Elbette," diye kabul ediyorum. "Gittiğim her yere götürüyorum."

"Güzel," diyor. "Mesele şu ki? Bu şey işe yarıyor. Ürktüğünü biliyorum. Bu semptomları tekrar hissetmek istemediğinizi biliyorum. Ama

iyi olacaksın. Gerçekten. Geniş yaşa ve epi taşı, tamam mı?" Gözleri gülümseyerek kırışırken "Tamam," diyorum.

Ayağa kalkıyor. "Bizimle Taverna'ya geliyor musun?"

"Sanırım."

Büyük pençesini kaldırıyor ve ona beşlik çakmam gerektiğini anlamam bir saniye sürüyor. Ve .

"Orada görüşürüz, Emily. Jimbo çok heyecanlanacak, biliyorsun. Oldukça sıkı çalışıyor, değil mi?"

"Um..." Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Eğer ondan hoşlanıyorsan, o çocuğun acısına son ver." Bana bir kez daha sırtıyor ve kapıya doğru koşuyor.

Bu gecedan önce Hicks'teki Taverna'ya hiç gitmemiştim. Brooklyn'in en çok kazanan takımının yarısından fazlasının burada içki içiyor olması dışında bar süslü ya da özellikle ilginç değil.

Dahası, James'in büyük anı barın üzerindeki büyük ekranda tekrar tekrar oynuyordu. Bütün gece içki için para ödemedik. Oyuncular bira bardaklarımızı doldurmaya devam ediyor ve James'in iki ya da üç shot yaptığını gördüm.

Yine de kaya gibi sağlam. Avuçları belimde sabit bir şekilde duruyor; sıcak, ama elini uzatmıyor. Ekibin her üyesi -ve bir düzine yabancı- teker teker tebriklerini sunarken gözleri hâlâ parlak ve rahat.

"Ne gece geçiriyorsun." Bira bardağımı yere bıraktım çünkü kimsenin tekrar doldurmasını istemiyordum. "Birdenbire ünlü olmak nasıl bir duygu?"

Saate bakarak, "*Geç oldu*," diyor. "Yarın okulun var mı? Seni eve bırakmalıyım."

"Bugün Cumartesi mi?"

"Özür dilerim." Gülüyor. "Bu iş size haftanın hangi günü olduğunu unutturacak. Hokey 7/24 devam ediyor."

"yeterince içtim. Eve gitsem iyi olacak.

Ama eğleniyorsanız gitmek zorunda değilsiniz."

"Hayır, ben iyiyim." Bardağını benimkinin yanına koyuyor ve midem bulanıyor. "Hadi gidelim."

Birkaç kişiye iyi geceler diliyor ve ben de kalbim küt küt atarak onu dışarı kadar takip ediyorum. Kaldırıma doğru yürüyor, iki parmağını ağzına götürüyor ve ıslık çalıyor. İki saniye sonra bir taksi önündeki kaldırıma . Arka kapıyı açıyor, sonra arkasını dönüp beni bekliyor.

Sanki taksiyi paylaşmamız önceden kararlaştırılmış gibi arka koltuğa kayıyorum.

Arabaya biner ve şoförle konuşur. "Ben- sonhurst'a gidiyoruz. Teşekkürler dostum."

"Oraya kadar gitmene gerek yok," diyorum kararsız bir sesle. "Eğer senin için yolun dışındaysa."

"Benim hakkımda bilmediğin bir şey var," diyor koltuk başlığına yaslanarak. "Midwood'da East Nineteenth'de yaşıyorum."

"Oh." Gülüyorum. "Gerçekten mi?" Bu bana çok yakın.

"Tanrı'nın eli," diyor avucunu kaldırarak. "Yani yolun dışında değil."

Taksi kaldırımdan uzaklaşıyor ve sonra arka koltukta sadece James ve ben, çarpan kalbimle baş başa kalıyoruz.

"Bu gece benimle çıktığın için teşekkür ederim," diyor sessizce.

"Hep istemişimdir," diye itiraf ediyorum. "Ama seninle tanışmış gibi hissediyorum tam da yanlış zamanda."

"Bu komik," diyor. "Çünkü seninle tam olarak doğru zamanda tanışmışım gibi hissediyorum."

"Nedenmiş o?"

Omuz silkiyor. "Çünkü seninle geçirdiğim her an doğru andır."

Bu yumuşak kelimeler gözümü yavaşça kırpmama neden oldu. Böyle romantik şeyler duymaya alışık değilim. Ve *kesinlikle* bu adamın uzanıp elimi tutmasına ve parmak eklemlerimi öpmesine de alışık değilim.

"James?"

Gıcırđıyorum. "Evet, tatlım?"

"Bankacıdan ayrıldım. Bir süredir bunu yapmak istiyordum. Ama bunu yapacak cesareti bulmam uzun zaman aldı."

Gözlerimin içine bakabilmek için vücudunu çeviriyor. "Ben de bu konuyu açıp açmayacağını merak ediyordum."

Ve şimdi yanaklarım yanıyor. "Duydun mu? *Şimdiden mi?* Delilah'ya bahsettim diye mi?"

"Arkadaşlarım dedikodu için yaşar," diyor gülümseyerek, kara gözleri parıldıyor. "Muhtemelen Heidi Jo'ya ve oradan da bana ulaşması sadece beş dakika sürmüştür."

"Vay canına," diye fısıldadım. Ve hala ona neden söylediğimi ya da bu konuda tam olarak ne yapmasını istediğimi bile bilmiyorum.

"Konuyu sen açmasaydın bir şey söylemeyecektim," diyor alçak sesle. "Ama madem konuyu açtın..."

Cümlesini bitirmesini bekliyorum. Bitiriyor ama kelimelerle değil. Elim tutuyor ve beni nazıkçe kendine doğru çekiyor. Kolayca gidiyorum. İsteyerek. İlk öpücüğü yumuşak ve yavaş. Dudaklarını zarıfçe ısıırıyor, başparmağını bileğimde acı veren bir tatlılıkla gezdiriyor.

Ve beni tekrar öpmek için başını eğdiğinde James Carozza deneyimini çoktan kazanmıştım. Daha fazlasını isteyerek eğiliyorum ve ağzı benimkiyle ikinci kez, sonra üçüncü kez oynışırken yumuşak bir onay sesi çıkarıyor.

Öptüğüm ikinci erkek. Ne kadar farklı hissettirdiğine biraz şaşırdım. Yüzündeki kırışıklıklar yeni, beni büyük göğsüne yaslarken vücudunun genişliği de öyle.

Dürüst olmak gerekirse, beni en çok şaşırtan şey onun açlığı. Ellerin nazik ama yine de muhtaç olabileceğini fark etmemiştim. Parmak uçları ceketimin arkasında enerji ve merakla kayıyor. Başını eğişi nazik ama bir o kadar da odaklanmış. Ve diliyle ağzımın dikişini tattığında, kendimi onun için hemen yumuşarken buluyorum. O açlığı dilimde tatmak istiyorum.

Beni bekletmiyor. Ağzımı yağmalıyor ve sonra bir şekilde aynı anda hem kısıtlı hem de acil olmayı başaran bir inilti çıkarıyor.

Araba bir viraj alıyor ve momentum bedenimi James'ten uzaklaştırmaya çalışıyor. Beni anında sabitliyor. Yine de ona daha fazla tutunmak için uzanıyorum. Omuzlarının katı kütlesi başka bir şok. Bir taksinin arkasında ateşli bir dev adamı öpüyorum.

Bunu sevdim. Hem de çok.

Ama sonra öpüşmemizi kesiyor. "Benimle eve gel," diye fısıldıyor.

ON

AŞIRI ISINMIŞ KÜÇÜK BEYNİM

Emily

Benimle eve gel.

Sözleri aramızda asılı kalıyor ve bir an için ona öylece bakıyorum, bu isteğin cüretkârlığı karşısında afallıyorum.

İki yetişkinin birlikte koşup, canları istediğinde birbirlerinin kıyafetlerini yırtmalarında yanlış bir şey olduğunu düşündüğümünden değil. Ama ben o kadın olmaya alışık değilim. Çıplak vücudumu yeni birine göstermedim... hiç. Sadece Charles vardı. Ve sonunda seks yaptığımızda birbirimizi o kadar uzun zamandır tanıyorduk ki, olayın kendisi bile can sıkıcıydı.

Kelimenin tam anlamıyla.

Aşırı ısınmış küçük beynim bu fikri işlemeye çalışırken saniyeler geçiyor. James cevabımı bekliyor, kahverengi gözleri gözlerimin içine bakıyor.

"Şey..." Gerçekten çelişkili ve biraz da korkmuş bir şekilde söylüyorum. James yakışıklı çenesini eğiyor ve boynumu öpüyor. Tüylerim hemen diken diken oluyor. Hay Allah. O böyle yaparken düşünmek gerçekten çok zor. Omuzlarını kavıyorum ve ürpertici bir ses çıkarıyorum.

Nefes al.

Kıkırdıyor. "Sorun değil Emily. Seni eve götüreceğim."

"Ama-" Bunu bu kadar kolay söylediği için rahatlamış hissetsem de itiraz ediyorum. "Hayır dersem, bu bir daha hiç sormayacağın anlamına mı gelir?" nk bu bir trajedi olurdu.

"Asla olmaz." Başını kaldırıp ciddiyle beni inceliyor. "Tekrar soracağım," diye fısıldıyor. "Emin olabilirsiniz."

"Ah," diyorum aptalca, James'in kolları beni koltuktan alıp kucağına bırakırken. şimdi burun burunayız. Kolları beni sarıyor ve alnıma bir öpücük konduruyor.

Beni biraz daha inceliyor, bakışları bir okşayış gibi. Sıcaklığını tenimde hissedebiliyorum. Yüzünü iki elimin arasına alıyorum ve tüyleri avularımı gıdıklıyor. "Gln derecede ekicisin. Bu hiç adil değil."

Yüzünün şeklini ellerimde değiştirerek sırtıyor. "Ben de sana, tatlım."

Pencereden dışarı baktığımda Altmışıncı Cadde'yi görüyorum ve onunla geçirdiğim zamanın neredeyse bitmek üzere olduğunu anlıyorum.

Ve bu kabul edilemez. Birdenbire eve gitmek istemedim. Sadece James ve benim olduğumuz o mükemmel balonu delmek istemiyorum. Ve bir de taksi şoförü.

"Affedersiniz, efendim?" Blmedeki boşluktan kendi sesimi duyuyorum. "Bunun yerine bizi Doğu On Dokuzuncu Cadde'ye götürebilir misiniz?"

"East Nineteenth ve...?"

"Foster," diyor James hemen. Biraz "Fos- tah" gibi çıkıyor, Brooklyn aksanının kenarları kırılıyor.

". "

James saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Emin misin?" diye fısıldıyor.

"Evet," diye ısrar ediyorum. "Ben sadece bu işte iyi değilim."

Bana attığı sırtış aynı anda hem çok Jamesvari hem de çok tatlı.
"Tam olarak neye?"

"Um... Flört." *Ve baştan çıkarma. Flört. Her şey.*

"Gayet iyi gidiyorsun," diye fısıldıyor. O kahverengi gözler parlıyor ve sonra bir şekilde tekrar öpüşüyoruz.

Ancak şimdi onun kucağına oturduğum için, bu daha çok tüm vücudumu kapsayan bir deneyim. Her şeyin olabileceği çok heyecanlı bir lunapark gezintisi gibi -dilin ağzımda olması ve elinin popomu sıkması gibi. Başparmağı, önündeki birkaç kat kumaşa rağmen hassas olan göğüs ucumu okşuyor.

Uyarılmam uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde hızlı ve her şeyi tüketiyor. Taksi durduğunda alev alev yanan bir kibritten farksızdım. James taksiciye parasını öderken kendimi nazıkçe koltuğa yerleştirilmiş buluyorum.

Titrek dizlerimin üzerinde taksiden inerken serin hava ısınmış yüzüme çarpıyor.

James beni takip ediyor, taksiciye para üstünü saklamasını söylüyor.

"Sağ ol dostum. Bu gece sana iyi eğlenceler." Şoförün sesi eğleniyor ve sabahın ikisinde bir taksinin arkasında kendimi kaptırdığım için bir utanç dalgası hissediyorum.

Şu anda ben kimim ki?

James yorum yapmadan kapıyı kapatıyor, bir elini sırtımın alt kısmına koyuyor ve beni köşeyi dönüp On Dokuzuncu Cadde'ye götürüyor. Kendi apartmanımdan sadece on blok olduğumuz için bu sokakları daha önce görmüştüm.

Midwood, Mapleton'ın diğer tarafında, benim yaşadığım Bensonhurst'un hemen yanında, ama bu blok benimkinden tamamen farklı görünüyor. Apartmanlar yerine, aralarında araba yolları, önlerinde ve arkalarında çimenleri olan görkemli, eski, üç katlı Victoria dönemi evleri var. Küçük bir kızken bu evlere hep hayret ederdim. Televizyonda gördüğüm evlere benziyorlardı.

Sessiz sokaktaki birkaç evin önünden geçerken "Güzel mahalle," diyorum.

"Teyzemden kiralıyorum," diye açıklıyor. "Maliyeti çok düşük ve şehre geldiğim her Pazar akşam yemeğine davet ediliyorum. Gerçi çimleri de ben biçiyorum."

"Çok iyi bir anlaşma gibi görünüyor. Teyzen iyi bir aşçı mı?"

"En iyisi. Pazar akşam yemeği büyük bir ziyafettir. Seyahat ederken bunu kaçırdığım için üzülüyorum." Bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Hemen şuradayız."

Döndüğümüz araba yolu, koyu renge boyanmış geniş bir evin arkasına çıkıyor. Mavi, sanırım. Önünde bir cumba ve hem birinci hem de ikinci katın genişliğini uzatan verandalar var.

Garaja doğru yöneldiğimizde, dış merdivenler görünüyor. "Biraz tırmanmak gerekiyor," diyor ve önce benim çıkmam için kenara çekiliyor.

Ahşap korkuluklara tutunarak ilk birkaç merdiveni çıkıyorum. James de peşimden geliyor, onun ağır adımları tahtanın gıcırdamasına neden oluyor.

Gecenin bir yarısı ve ben تنها bir merdivenden bir adamın odasına çıkıyorum. Kimse nerede olduğumu bilmiyor. Hem de hiç. Muhtemelen böyle başlayan korku filmleri vardır.

Yine de kalbimin gümbür gümbür atması gerçek bir korku değil, yüzde yüz ner- vous bir beklenti. Biraz bunalmış olsam da bu adamın yanında kendimi güvende hissediyorum.

Sahanlıkta, cebinden ağır bir anahtar seti çıkarır ve kapıyı açmak için birini kullanır. "Fazla bir şey değil ama burası evimiz."

Daireye giriyoruz ve bir lambayı yakmak için hızla odanın köşesine doğru yürüyor. Eğimli tavanları ve sevimli çatı pencereleriyle geniş bir alan görüyorum. Bir yarısını kızlık hayallerimdeki geniş çatı katı yatak odası kaplıyor, ancak büyük sayvanlı yatağın üzerinde erkeksi gri pazen yorgan var. Diğer yarısında ise bir kanepe, bir sehpa ve bir oturma alanı var,

Sadece New York'un beş ilçesinde bulabileceğiniz zar zor işlevsel bir mutfak.

"Bayıldım sayılır," diyorum aptalca. "Ve sen çok düzenli bir adamsın, James."

Kıkırdıyor. "Neredeyse hiç evde olmadığında böyle görünüyor." Paltomu bir Bridgerton valesi kadar yumuşak bir şekilde çıkarıp kapının yanındaki portmantoya asıyor.

İltifat kabul etmese de adam cidden düzenli. Paltosunu asışını ve ayakkabılarını duvara dayalı bir rafa yerleştirişini izliyorum.

Kapının yanında donup kaldım, ne yapacağımı bilemiyordum. Öpüşme durduğuna göre, buradaki rolümü bilmiyorum.

James yaklaşıyor. Ellerini üst kollarıma koyuyor ve nazıkçe sıkıyor. "Sana bir içki getireyim mi?"

Evet demek cazip geliyor, ama bir içki sadece endişemi artırır. İkimiz de neden burada olduğumu biliyoruz. Aksini düşünmek aptallık olur.

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Peki, tamam o zaman." Dizlerini büküyor ve bir kolunu dizlerimin altından geçirerek beni yerden kaldırıyor.

Beni vücuduna yaslayıp yatak odasına doğru yürürken bir şaşkınlık çılgılığı atıyorum. Sonra gülümsemesi boynuma cömert öpücükler bırakmaya başladığında tamamen sessizleşiyorum. Görünüşe göre söyleyecek tek şeyim tüm vücudumu saran bir ürperti.

Bir an sonra sırtım yatağa çarpıyor. James iri bedenini benimkinin üzerine yayıyor ve derin, karanlık öpücüklerle yeniden başlıyoruz. Onun tadı şimdiden yeni favori uyuşturucum oldu.

Sanırım garip sohbetleri atlayacağız ve bu benim için sorun değil. Yatağına yaslanıyorum ve her öpücüğün, dilinin ağzıma her derin dalışının tadını çıkarıyorum.

Ve *Tanrı aşkına*, bu işte çok iyi. Aynı anda hem kibar hem de otoriter olmanın mümkün olduğunu hiç bilmezdim ama James tam bir tezat örneği. Kendinden emin parmaklarıyla bluzumun düğmelerini açarken dokunuşu sert ama nazik. Sonra arkama uzanıyor ve sütyenimin kancalarını kendi başıma yapabileceğimden daha yumuşak bir şekilde açıyor.

Ne de olsa o bir ekipman yöneticisi. Bu temelde onun uzmanlık alanı.

Şansıma, yeni ortaya çıkan her bir deri parçası öpücükler ve okşamalar alıyor. Ağzı göğüslerimde yavaş ve çökmekte olan bir tur atarken, ben eğiliyor, nefes alıyor ve genellikle kendimi aptal durumuna düşürüyorum. Parmaklarımı onun gür saçlarına doluyor ve her deneyimi yeniden yaşatmasına hayret ediyorum.

Yani, daha önce de dokunulmuştum. Ama hiç böyle *tapılmamıştım*. Dudakları üst bedenimde bir zafer turu atıyor ve çıkardığı yumuşak takdir sesleri hak ettiğimden daha fazla.

Sonunda James geri çekildi. Kot pantolonumu ve ayakkabılarımı sakince çıkarana kadar hayal kırıklığına uğradım.

Vay canına.

Muhtemelen daha hevesli bir şekilde katılmam gerektiğinin farkında olmama rağmen zihnim karmakarışık. Gömleğinin kumaşını parmaklarımın arasına alıp çekiştiriyorum.

Ama hayır. James ellerimi tutuyor ve sanki *burada bekle, lütfen ve teşekkür ederim* dercesine teker teker kom- fortu geri götürüyor.

Kumaşı kavriyorum, yumuşak fanila tenimin daha fazlasını buldukça kalçalarım hevesle bükülüyor. James son giysilerimi de çıkarıyor ve sonra yatakta ona tamamen çıplak kalıyorum.

Alçak bir takdir sesi çıkarırken kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Çıplak vücuduma bakıyordu ve ben de

Bakışlarındaki sıcaklık tüm korkumu yakıp yok etmeseydi, kendimden utanırdım.

Alışılmadık bir heyecanla elimi kaldırıp onu çağırıyorum.

Sırıttıyor ve ilk başta çağırma uyacağından emin değilim. Ama sonra kalın parmakları gömleğinin düğmelerine gidiyor ve bir an sonra kaslı göğsüne ilk kez bakıyorum.

Tanrım, bir süper kahraman gibi, sixpack'i ve karnından pantolonuna inen kesilmiş siyah saç çizgisi var.

Ağzım gerçekten sulanıyor. "İzin ver," diyorum ve oturduğum yerden nefes nefese çıkıyorum. "Lütfen mi?"

Fermuarına uzandım.

ON BİR TANRI BİR BRUISERS TARAFTARI.

James

Hayatta neyi doğru yaptım da bu mükemmel anı mümkün kıldım bilmiyorum. Bir şekilde yüce bir gücü memnun etmiş olmalıyım. Emily'nin neden fermuarımı açıp fermuarımı indirdiğinin tek açıklaması bu.

Belki de Tanrı bir Bruisers hayranıdır. olmalı.

Kıpırdamadan duruyorum, uyarılmışlığımla nefes alıyorum. Uzun zamandır bu kadar tahrik olmamıştım.

Emily buraya gelirken biraz ürkek görünüyordu ve onu asla aceleye getirmek istemem. Gerçek şu ki, bunun için her zaman bekleyebilirim. Onun için.

şu anda beni bekletmiyor. Boxer külotumun içine uzanıyor ve elini sikimin etrafına sarıyor.

Nefesim kesiliyor ve çırpınışımın sesiyle koyu renk gözleri benimkilere dikiliyor. Bir sonraki adımda ne yapacağımı merak ediyorlar.

Yavaşça nefesimi bırakıyorum ve ellerimi yumruk yapıyorum. "Beni öldürüyorsun. Bunu biliyor musun?"

Sonra gülümsüyor ve onun rahatladığını görebiliyorum. Omuzları gevşiyor, başparmağıyla sikimin başını okşuyor ve bu beni neredeyse öldürüyor.

Bu sırada muhteşem ağzında bir gülümseme beliriyor.

Bedenim gerginlik ve tatlı bir beklentiyle dolu. *Tanrım, bana sabır ver.* Yumruklarımdan birini açıyorum ve avucumla Emily'nin ipeksi saçlarını yumuşatmak için uzanıyorum. Kaslarımı gevşemeye zorluyorum. Bu sadece onun iyiliği için değil. Bu deneyimi aceleye getirmek istemiyorum.

Eğilip karnımı öpüyor ve ben de onun pürüzsüz yüzünü vücuduma yaslayıp ensesini okşuyorum. Tenime karşı yumuşak bir şekilde mırıldanıyor, mutlu izime doğru öpüyor ve sonra yumuşak yanağını dost bir kedi gibi karnıma sürüyor.

"Mmm," dediğimi duyuyorum, kendimi tekrar kontrol altına alırken.

Külotumun lastiğini çekiştirerek indiriyor ve sikimi tamamen serbest bırakıyor. "Tanrım," diye fısıldıyor ve karnım bir kıkırdamayla zonkluyor.

Tam derin bir nefes daha alıyordum ki dudaklarını ucumdan geçirip beni dilinin içine alıyor. *Ah, lanet olsun.* Bu çok iyi. Hayır, bu *sihir*. Avucuyla yavaşça sikimi pompalarken, bir yandan da sikimin başını emiyor.

Göğsümden sıcak bir nefes kaçıyor ve parmaklarım saçlarında sıkılaşıyor.

Bana tekrar bakıyor ve dudaklarını gererek sikimi alışının görüntüsü kendimi kontrol etmem için hiçbir şey yapmıyor. Çıplak vücudu altımda dalgalanıyor ve bu manzara neredeyse çok fazla.

Ama ben bu tür işkenceler için obur biriyim. Bu yüzden duruşumu genişletiyorum, pantolonumu ve külotumu aşağı itiyorum ve elini uyarılmayla gergin olan toplarına yönlendiriyorum.

Ağzı istekli ve ben başımı geriye atıp gözlerimi kapatıyorum. Beni yavaşça doruk noktama doğru yaklaştırıyor.

İnliyor ve bu ses beni mahvetmekle tehdit ediyor. "Yeter, tatlım," ısııyorum. Geri çekildiğimde, his kaybı

İnledim.

Emily topuklarının üzerinde geriye doğru oturur, göz bebekleri büyümüş, dudakları ıslak ve şişmiştir.

Biraz şoka girmiş gibi görünüyor. İyi anlamda.

Giysilerimin geri kalanını tekmeleyerek çıkardım ve sırtüstü uzandım. "Buraya gel." O bana doğru dönerken parmağımı kıvrıyorum.

Komodine uzanıyorum ve çekmecedен bir prezervatif çıkarıp ona uzatıyorum, sadece kabul ettiğinden emin olmak için.

Keseyi açtı ve prezervatifi çıkardı. Bana uzattı. "Bu şerefe nail olsan iyi olur."

Ben de öyle yapıyorum, o da beni saygılı gözlerle izliyor.

"Yaklaş tatlım," diye törpüledim. Kalçalarını kavıyorum ve üzerime çıkana kadar kaldırıyorum.

Kapıdan girdiğimizden beri ilk kez tereddütlü görünüyor. Bu hiç işe yaramaz.

"," diye fısıldadım, tekrar işaret ederek.

Beni öpmek için eğiliyor ve ben de onu kendime çekiyorum, kollarımı onun sıcaklığına doluyorum ve onu tüm öpüyorum.

Bu işe yarıyor. Emily göğsüme yaslanarak rahatlıyor. Birbirimize ne kadar ihtiyacımız olduğunu ona iyice hatırlattıktan sonra kollarımda adeta mırıldanıyor. Kalçalarını göğsümden yukarı çekiyorum. İlk başta, ipucunu almadı. Beni öpmekle meşguldü.

Bir çekiş daha öpüşmemizi bozuyor. Vücudunu gövdemden yukarı kaydırıyorum, ödülümü ağzıma doğru çekerken onu yatak başlığını tutmaya zorluyorum.

"Oh," diye nefes nefese kaldı, sonunda ne demek istediğimi anladı. "Oh, mümkün değil-"

Bu cümlelerin nasıl bitmesi gerekiyorsa, onu duymuyorum.

Onun yerine uzun, çaresiz bir inilti duyuyorum.

Emily

Oh.

Aman Tanrım.

Oh, tatlı cennet.

Tek yapabildiğim yatak başlığının üzerine eğilip bir inilti daha çıkarmak. James beni kalçalarımından tutmuş, ağzının üzerinde asılı tutuyor. Onun kötü, güzel ağzı. Her zaman çok kibarca konuşan aynı dil beni hızla çılgına çeviriyor.

Bu ne tatlı ne de kibarca ve her saniyesine bayılıyorum. Doruk noktam -genellikle çok zor- bana doğru koşuyor. Bunu anlayabiliyorum. Ama vurmadan bir an önce James kalçalarımı kaldırıyor ve geri çekiliyor.

Ona bakıyorum, sersemlemiş ve ihtiyaçtan neredeyse başım dönmüş bir halde. O da bana bakıyor ve *gülümsüyor*.

Dürüst olmak gerekirse, cinsel hayal kırıklığı bana oldukça tanıdık geliyor. Bu yüzden zavallı küçük beynimin bunun bir kasıt olduğunu anlaması bir saniye sürüyor. James vücudumu bir keman gibi çalıyor.

Hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkarıyorum ve o da derin bir memnuniyet sesi çıkarıyor. Sonra beni ağzına indiriyor ve nazıkçe emiyor. Bu ses şimdiye kadar duyduğum en harika kirli şeydi. Başımı eğiyorum ve tüm bunların zevkine dalıyorum.

Daha sonra bunu hatırladığımda muhtemelen yüzüm kızaracak ama ağzına doğru hareket etmekten kendimi alamıyorum. Doruk noktam çok yakınımda. Tam şurada. O...

Beni tekrar vücudundan kaldırıyor ve ben acı dolu bir nefes alıyorum. Bu *ne cüret?* Protesto etmek için ağzımı açıyordum ki, kalçalarını yataktan bir metre kadar kaldırdı ve tek bir yumuşak, taşkın hareketle içimi doldurdu.

Vücudum kolanının etrafında kasılıyor ve protesto çığlığım eğimli tavanda yankılanacak kadar yüksek bir iniltiye dönüşüyor.

Şaşkınlıktan dengem bozuldu, vücudunun üzerine düşmeye başladım. Yönümü bulmaya çalışırken ellerim ağır bir şekilde kaslı omuzlarına iniyor.

O beklemez. James dudağını ısırp kalçalarını eski bir ritimle pompalarken yüzü seksi bir şekilde buruşuyor.

Aşağıya baktığımda, karın kasları esnerken ve toplanırken *şimdiye kadar* en ateşli manzarayı görüyorum. O kadar ateşli ki beni uçurumun kenarına itiyor. Bir mutluluk dalgası ayak parmaklarımdan yukarı yuvarlanıyor, ürperirken ve inerken içimden akıyor.

Beni göğsüne doğru çekiyor ve ben utanmadan kalçalarımı esnetip vücudumdaki son zevk damlasını da çıkarırken beni öpüyor.

Göğsüne yığıldım, bitkin düştüm.

"Yüce Tanrım," diye fısıldıyor. "Muhteşemsin." İkimizi de çeviriyor ve beni tekrar öpüyor, sert vücudu benimkine yaslanıyor. Yorgun bacaklarımı kaldırıyorum ve dizlerimle kalçalarına sarılıyorum.

Dudaklarıma sert bir öpücük daha konduruyor ve yarı homurtu, yarı inilti şeklinde bir ses çıkararak titreyerek boşalıyor. Sonra bir kahkaha atarak bedenimin üzerine yığılıyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve çok yüksek sesle nefes almamaya çalışıyorum. Bu bile çok fazla iş gibi görüldüğünde, denizanası kollarımı yatağa bırakıyorum ve nefes veriyorum.

"Şey," diyor sonunda. "Yemin ederim sana iyi geceler öpücüğü verip gerçek bir randevu teklif edecektim. Seni inime sürüklemek ve seninle iğrenç bir şekilde birlikte olmak istemedim. Bu gece değil, hiçbir şekilde. Bunu sonraya saklayacaktım."

Sesimi buldum. "Gelmediğine sevindim. Bu gece harikaydı." Dürüst olmam gerekirse bu bir keşifti. Sadece seks için bir erkekle eve gitmeye karar verebilecek türden bir kız olmadığımı sanıyordum.

Gerçek daha karmaşık sanırım. Nasıl bir kız kim bilebilir? Ve bir kızla çıkarsan bunu nasıl anlayabilirsin *ki*?

Ortaokuldan beri aynı çocuk mu?

"İyi misin?" James elini kalçamda gezdirerek soruyor.

"Harikayım," diye onu temin ediyorum. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Birkaç saat sonra, bir kapıya vurulma sesiyle uyandım. *Benim* kapım değil. Gözlerimi açtığımda kendimi yatakta çırılçıplak bulunca irkildim.

James'in yatağı.

James'in maçtaki büyük anı gibi gecenin çılgın olayları gözümün önüne geliyor. Sonra tüm zamanların en iyi hokey takımıyla bira içerken, James'in eli sırtımda. Ve takside sevişmek.

Ve dünyayı sarsan seks.

Bundan sonra James'in duşunda daha da fazla seks oldu, bu da beni kimin heyecan verici hayatına tesadüfen girdiğimi merak etmeye yöneltti.

Nihayet sabah dört civarında yatağa girmiştik ama şimdi onun dairesi güneş ışığı altında ve biri kapıyı yumrukluyor.

"Jimmy! Şu turşu kavanozunu açabilir misin?" İnliyor. "Bir saniye Luna Teyze."

"İçeri girebilir miyim?"

Panik içinde çarşafı çıplak bedenimin üzerinden çekiyorum. "Hayatta olmaz," diyor oturduğu yerden.

Luna Teyze komik bir kahkaha atar.

"Kulaklarım," diye yakınıyor James. Şifonyerden bir eşofman altı ve bir tişört alıp üzerine geçiriyor.

"Daha sonra geleyim mi?" Kapıdan kıkırdıyor. "Amcanın öğle yemeğine turşu koymayı umuyordum."

"Bana bir saniye ver. Mutfığa geliyorum."

"Teşekkür ."

James geri geldi ve yatağın kenarına oturdu. Geniş elini karnıma koydu. "Bunun için üzgünüm."

" kaç?" Cevaptan yarı korkarak soruyorum.

"Neredeyse on mu?" Kıkırdıyor. "Hiçbir yere gitme, tamam mı? Hemen döneceğim. Kahve içer misin?"

"Kahve için *yaşıyorum*."

"O zaman kımıldama." Eğilip alnımdan öpüyor. "Biraz turşu açmam lazım, sataşmalarımı kabul et, ama sonra hemen geri geleceğim."

Kendini dışarı bırakıp gözden kayboluyor ve ben oturup durum değerlendirmesi yapıyorum.

James'in rahat dairesi gün ışığında daha da çekici. Yatak odası, dün gece fark etmediğim bir dizi cep kapısıyla ayrılıyor, çünkü ardına kadar açıklar. Pencerelerde beyaz perdeler ve bir duvarda çerçevelenmiş aile fotoğrafları var.

Ev gibi ve yirmili yaşlarında bekâr bir adamdan beklediğimden daha çekici.

Ancak ben, günün sert ışığında daha az çekici görünüyorum. Kıyafetlerim yatak odasının her tarafına dağılmış durumda ve ben de utancımдан garip bir dans yaparak, o dönüp şahit olmadan önce iç çamaşırlarımı ahşap zeminden hızla alıp üzerime geçirmeye çalışıyorum.

Bunu başardım, bir sonraki önceliğim banyo aynasında gördüğüm çılgın seks saçları. Hızlıca topuz yapıp çantamdan çıkardığım bir tokayla sabitliyorum. Charles'ın evinde geçirdiğim gecelerden kalma bir diş fırçam da var orada.

Charles'ı düşündükçe suçluluk duyuyorum. Bu düşüncüyü bir kenara itip makyaj masasının üzerindeki Crest tüpünü alıyorum.

Dişlerimi fırçalarken daire kapısının açıldığını duydum.
"Emily?"

"Buraya!" Tükürmek için suyu açtığımı söyledim.

Lavaboya doğru eğilmiştim ki sıcak bir el çıplak sırtıma kondu.
"Bir an için kaçıp gittiğini sandım." Musluğu kapatırken bir parmağını omurgamda gezdiriyor.

"Sadece kendimi daha şık göstermeye çalışıyordum." Arkamı döndüm ve diş fırçamı tüpüne geri koydum.

Gözleri seyahat diş fırçama takılıyor ama bir şey söylemiyor.

"Bunu her zaman taşıyım," diye ısrar ediyorum.

Sırıttıyor. "Ah, pekala. Egomu çok zorluyorsun, Emily." "Bunun doğru olmasına imkân yok," diyorum.

"Sen öyle diyorsan." Omuz silkmesi yanıldığını gösteriyor ama tartışmak istemiyor.

Ve bu da bir keşif. "Dürüstçe mi? İstedğin herkese sahip olabileceğini düşünmüştüm. Seksi işin ve... şey..." Vücuduna doğru belli belirsiz bir hareket yapıyorum. İnanılmaz, yontulmuş vücuduna ve onun üzerindeki o muhteşem yüze.

Yine sırtıyor. "Gel ve benimle kahve iç, tamam mı? İstedğim tek kız banyomda iç çamaşırlarını giyen kızdır."

Çıktığımda, karmakarışık yatağın üzerinde iki kulplu bir tepsi var. Tepside dumanı tüten iki fincan kahve, bir krema, bir ve ev yapımı gibi görünen iki kek var.

Biri beni çimdiklesin. James gerçek bile olamaz.

Kahve ve harika bir ev yapımı kekten sonra, gitme zamanının geldiğini biliyorum. "Saçından çekileyim," diyorum James'e. "Nereye gidiyorsun?"

bu gece?"

"Uh..." Bir elini dağınık saçlarında gezdiriyor. "St. Louis mi? Hayır- Colorado. Oldukça eminim."

Gülüyorum. "Beynini karıştırmakla ilgili bir şaka yapmak isterdim ama seyahat programın yüzünden bundan kendime pay çıkarmamam gerektiğini düşünüyorum."

"Ama sen yaptın." Kanepeye uzandı ve dizimi sıktı. "Döndükten sonra seni gerçek bir randevuya çıkarabilir miyim? Ve sonra, bir düzine daha?"

Kalbim tekliyor. Bu hem harika hem de berbat bir fikir. James'e onunla yanlış zamanda tanıştığımı söylediğimde şaka yapmıyordum. Charles'tan sonra hemen biriyle çıkmaya başlamak istemiyorum. "Şey..."

James kalbine doğru bir bıçak hareketi yapar. "Tamam, ah. O zaman *bir* randevuya ne dersin? Ve baskı yok."

"Evet," diye kabul ediyorum. "Tabii ki. Eğer anlayamadıysan, dün gece seninle gerçekten iyi vakit geçirdim. Ama-"

"Ama zamanlamam berbat." Elini gözlerine götürüyor. "Biliyorum. Dinliyordum. Sadece duymak istemedim." Elini bıraktı ve ayağa kalktı. "Seni eve bırakayım."

"Sadece on blok James. Brooklyn'deki her kız güvenlik detayı olmadan on blok yürüyebilir. Delilah hariç sanırım."

"Ben böyle yetiştirildim." Omuz silkiyor. "Yalnız kalmak istemiyorsan seninle eve kadar yürüyebilirim." Elimi uzatıyor ve o kadar iyi geliyor ki teklifini geri çevirmiyorum.

Paltolarımız fermuarlı ve ellerimiz hala birleşik halde, keskin kış gününe doğru yola çıkıyoruz.

Arkadaşça bir sessizlik içinde bir blok sonra, aniden bana bir soru sordu. "Korkunç muydu?"

"Um, ne?" diye sordum. Seksi kastetmiş *olamaz*.

"Ayrılık," diyor kısık bir sesle. "Onca yıldan sonra, garip olmalı."
Oh. Ve burada on iki saatten bir süredir bunu düşünmekten kaçınmışım.

Ona bakıyorum ve bakışları benden başka her yerde.

"Biraz korkunçtu," diye itiraf ediyorum. "Kimse ondan ayrılmamı beklemiyordu. Charles ilk başta bana inanmadı. Sonra sinirlendi, ki bu aslında işleri kolaylaştırdı. Eğer üzgün olsaydı, sadece suçluluk hissederdim. Ama onu hafife almakla ilgili bir nasihate ihtiyacım yoktu. Ve bundan nasıl pişman olacağımı."

James sinirli bir ses çıkarır, ancak bunun dışında dilini tutar.

"Annem de bu konuda mutlu değil. Charles'ı seviyor."

"Bunun nedeni..." Cümle bir sonuca bağlanmadan ölüyor.

"Çünkü...?"

"O da mı Çinli Amerikalı? Bu kaba bir soru mu?"

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Kaba değil. Ama Charles *Koreli* bir Amerikalı, yani bu kültürel bir şey değil. Annem sadece onun iş ahlakını seviyor."

"Bu annelere özgü bir şey," diye tahmin ediyor.

"Doğru. Ya da en azından annemin olayı bu. Ama Tanrım, iş ahlakı her şey demek değildir. Charles her gece ofisinde diğer yeni işe alınanlardan bir saat sonra kalıyor. Bu işi uzun zaman önce benim yerime seçti ve benim de buna boyun eğmem bekleniyor. Geleceğimi planlamama yardım etmek isteyen insanlardan bıktım."

"Geleceğinde birkaç gece planlamak istiyorum," diye mırıldanıyor.

Gülmekten kırıldım. "Dur tahmin edeyim, işin içinde biraz çıplaklık mı var?"

"Şey, yemekten *sonra*," diyor ve ben yine gülüyorum. "Ama geri çekilmemi istediğini biliyorum. İhtiyacın olursa . Ama sadece

Biliyorum, seninle çıkmak istiyorum. Dün gece benim için sadece bir takılma değildi."

"Ben de öyle," diyorum usulca. "Senden hoşlanıyorum. Ama bu benim için garip bir zaman."

"Biliyorum. Ve bu gece yolculuğa çıkacak olmamızdan nefret ediyorum," diyor hüzünle. "Seni yarın arayabilir miyim... her neresiyse?"

Gülüyorum. "Tabii. Belki o zamana kadar oyunun nerede olduğunu öğrenirsin."

"yle umalım. Gerçi takımın umurunda değil, yeter ki deplasman kazaklarını getireyim. Dün gece seninle bardan çıktığım için muhtemelen dalga geçecekler."

"Aman Tanrım." Soyunma odasının ne kadar müstehcen olabileceğini merak ederken yüzüm ısınıyor. "Kötü m olacak?"

"Hayır. Birbirlerine sert davranıyorlar ama bana yumuşak davranıyorlar. Senin onda birinden daha az kazanan bir adama hıyarlık etmek sportmenliğe sığmaz."

"Bunu fark etmeleri çok güzel."

"Değil mi?" Elimi sıktı. "Ayrıca, eğer biri gtlk yaparsa, intikam alma riski var. En sevdikleri bant rengini unutabilirim ya da pedlerindeki pis kokuyu gidermeyi ihmal edebilirim."

Bir kahkaha attım. "Bunu yapar mıydın?"

Bana orantısız bir gülümseme veriyor. "Baştan ıkardım."

Caddeyi geçip apartmanıma doğru bakarken hâlâ gülüyorum. Verandada bir adam oturmuş beni izliyor, elinde cömert bir buket gl tutuyor.

Ben Charles.

ON İKİ KİM O?

Emily

Charles yüzünde şok ifadesiyle yaklaşmamızı izliyor.

James, "Tatlım, bu...?" diyor.

"Evet," diyorum sertçe. Elini tutuşumu , çünkü bunu Charles'ın yüzüne vurmak istemiyorum.

James ipucunu alıyor ve elimi bırakıyor, ama inerken işaret parmağını avucumda gezdirmeden değil. Çocuğun *hareketleri* var. "Gideyim mi?" diye soruyor sessizce.

Durdum ve ona döndüm. "Muhtemelen." Charles'ın bakışlarının içimde bir delik açtığını neredeyse hissedebiliyorum.

"Pekâlâ." Koyu renk gözleri ciddi. "Ama yarın sabah konuşuruz. Kendine iyi bak, tatlım." Eğilip elmacık kemiğime bir öpücük konduruyor. Charles'a öyle bir bakış fırlatıyor ki, Trevi'nin tokat atışının gücüne sahip olduğuna yemin edebilirim.

Sonra rahatça arkasını döner ve Midwood'a doğru yürür.

Derin, yavaş bir nefes alıyorum, gözlerimi James'in kışından ayırıyorum ve aklımı toplamaya çalışıyorum.

Charles çoktan ayağa kalktı ve bana doğru ilerlemeye başladı. "Kim bu

Bu mu?"

"Bir arkadaş."

"Bir *arkadaş*," diye tekrarlıyor. "Emily!"

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Sorma, tamam mı? Sadece sorma."

Gözleri James'in geri çekilen formunun muhtemelen hâlâ görülebildiği yöne doğru kayıyor. Ve sonra hiç beklenmedik bir şey söylüyor. "Bu dün geceki hokey maçında asist yapan adam."

"Bekle, ne?" Kekeledim. "Bunu nereden biliyorsun?"

Başı öne düşüyor ve elindeki bukete bakıyor. "Evde oturmuş hokey maçını izliyordum. Nedenini bile bilmiyorum, çünkü hokeyi seven sensin. Ama bir şey oldu, adam ekipman müdürü ona sopayı verdikten hemen sonra gol attı. "Emily bunun çok havalı olduğunu düşünürdü." diye düşündüm. Ve seni gerçekten özlemiştim. O yüzden aradım."

"Oh." *Cehennem*.

"Telefonlarıma cevap ," diyor Charles bana telefonları uzatırken. "Ben de geç saatlerde sabit hattı aradım. Endişelendim. Ama annen dışarıda olduğunu söyledi."

Çiçekleri alıyorum, çünkü orada öylece duruyor ve bana uzatıyor. "Benim için endişelenmene gerek yok Charles. Ben iyiyim." Bu çok garip. Umarım şu anda hissettiğim kadar suçlu görünmüyorumdur, bir Pazar günü öğlen vakti utanç yürüyüşü yapıyorumdur.

"O adamla *bir kez* karşılaşmıştın, diye düşündüm. Şu anda ne oluyor?"

"Biz arkadaştık. Ama Charles, bu gerçekten seni ilgilendirmez."

"Tabii ki öyle!" diye gürlüyor. "Seni eve bırakıyor ve bu beni ilgilendirmez mi? Konuşmamız gerek. Söylemem gereken şeyler var. Seni özledim. Hokeye ve yaşadığımız sorunlara rağmen. Biz

aynı şeyleri seviyorum. Ama seni hala seviyorum. Ve bunu daha sık söylemediğim için özür dilerim. Sadece... üzgünüm."

Gözlerim yanmaya başladı. *Uzun zamandır* bu sözleri duymak istiyordum.

zaman. "Teşekkür ," ısırdım.

"İçeri girebilir miyiz?" diye soruyor. "Seninle biraz zaman geçirmeyi gerçekten çok istiyorum. Bana hiç cevap vermeyince çok endişelendim."

"Şey..." Boğazımı temizliyorum. "Dinleyin. Bu çiçekler çok güzel. Söylediklerini gerçekten takdir ediyorum. Ama tekrar bir araya gelmeyeceğiz. I-"

"Tanrım." Birkaç santim geri çekildi. "En azından bunun hakkında konuşamaz mıyız? Hayatımızın o yıllarını öylece çöpe mi atacaksın?"

"Hayır," diyorum sertçe. "Bir saniye konuşmama izin vererseniz, açıklayabilirim."

Ağzını kapatıyor ama yüz ifadesinden beni dinlemeye can atmadığı anlaşılıyor.

"Sen benim ilk randevumdun. İlk öpücüğüm, ilk her şeyim. Ve bunların çoğu harikaydı-"

"Gerçekten harika," diye ısrar ediyor.

"Şimdi ben konuşuyorum," dedim kararlı bir şekilde. Beni hiç dinlemedi. Ama benim en büyük sorunum bu değil. "Birbirimizi hafife alıyoruz Charles. Kötü insanlar olduğumuz için değil. Herhangi bir referans çerçevemiz olmadığı için. Tanıdığım tek erkek arkadaş sensin. Çıktığın tek kız benim. Bu artık benim için iyi değil. Varsayılan olarak birlikte olduğun kişi olmak istemiyorum."

Muhtemelen bu cümlelerin söylenmemiş kısmını hissedebildiği için irkiliyor - ben de varsayılan olarak onunla birlikte olmak istemiyorum. "Daha fazla... flört deneyimi mi istiyorsun?"

"Evet," diyorum, bu fırsatın üzerine atlayarak. "Bundan yirmi yıl sonra geriye dönüp baktığımda en iyi seçimi mi yaptığımı yoksa sadece

güvenli seçim."

Kıllanıyor. "Ya yirmi yıl sonra geriye dönüp baktığında beni neden bıraktığını merak edersen?"

"Bu bir risk," diye itiraf ediyorum.

"Ama şimdi biriyle tanıştın," diye homurdanıyor. "Ve onun harika hokey koltukları var. Yani beni bir kenara atıp küçük bir reklam girişiminde mi bulunacaksın? Benden ayrılmak için bekledin mi? Bu ne zamandır devam ediyor?"

"Charles," dedim kısık bir sesle. "Sana her zaman sadık kaldım. Ahlakımı sorgulayarak beni buna pişman etme. Ben buna hizmet etmem."

Ağzını tekrar kapatıyor ve yüz hatlarımı tarıyor, öfke ve belirsizlik tüm yüzünü kaplamış durumda.

Gerçek şu ki, bunun kötü görüldüğünü biliyorum. Pazar günü Charles'tan ayrılıp ertesi Cumartesi James'le birlikte olmak istememiştim. Ama yanlış bir şey yapmadım. Ve bana yaptığımı söylemesine izin vermeyeceğim.

"Bak. Bundan hoşlanmak zorunda değilsin," diyorum sessizce. "Ama geçen hafta artık senin kız arkadaşın olamayacağımı söylediğimde sana karşı dürüsttüm. Üzül. Gerekirse kızgın ol. Ama beni arkandan iş suçlama."

"Uzağa gitmemizi istiyorum," diye ısrar ediyor, sesi mutsuz geliyor. "Sana her şeyi vermek istiyorum. Yalnız kalmak istediğini söylemiştin. O adamla çıkma."

"Charles." Nefesimi içime çekiyorum. "Sanırım gitsen iyi olacak. Şu anda söyleyecek başka bir şeyim yok."

Bana bakıyor. Sanki bunun doğru olabileceğini hayal edemiyormuş gibi. Ama ben de ona bakıyorum. Tereddütsüz.

Uzun bir süre sonra yanımdan geçip sokağın aşağısındaki dairesine doğru yürümeye başladı.

Kendime gelmem bir saniye sürdü. Aceleyle binanın içine girdim. Daireye girer girmez annem üzerime atladı.

"Dün gece neredeydin?"

"Tanrım. Sen de mi?" diye .

"Charles aklını kaçırmış," diyor. "Senin için endişeleniyor."

"Bu onun sorunu, benim değil," diyorum kararlılıkla. "Ciddiyim anne. Ondan ayrıldım ve gitmeme izin vermek zorunda."

"Akli varsa yapmaz," diye karşılık veriyor küçük yemek masamızı süngerle ovarken. "Sen onun için mükemmelsin. Sen onun yapabileceğinin en iyisisin."

Şaşırmış bir şekilde etrafımda dönüyorum. "Teşekkür ederim, sanırım. Genelde bana onun hakkında böyle söylersin."

"Bu da doğru," diye burnunu çekiyor.

Göğsümdeki gerginliğin bir kısmını gülerek atıyorum. "Her şey bitti anne. Charles ve ben o kadar derin bir çukurdaydık ki kenarlarını bile göremiyorduk. Biraz yaşamaya ihtiyacım var. O da yaşayabilir."

"Ama çok sıkı çalışıyor," diye belirtiyor.

"Şaka yapmıyorum! Ama bu onun *seçimi*. İşinde benimle birlikte olmaktan çok daha fazla çalışıyor."

Annem *cık cık* diye bir ses çıkarıyor ve başını sallıyor. Koyu renk, parlak saçlarına kırlar serpilmiş. "Dar görüşlü olma," diyor. "Sıkı çalışmak karakteri geliştirir. Eğlence uzun sürmez."

Karşılık vermiyorum, çünkü gerçekten bir anlamı yok. Odama girip kapımı kapatıyorum ve on beş yıl önce bu daireye taşındığımızdan beri yaptığım gibi yatağa uzanıyorum.

Şimdi çarpan kalbimle yalnızım. Çatışmadan nefret ediyorum. Charles'la kavga etmekten ve anneme karşı kendimi savunmaktan nefret ediyorum. Gözlerimi kapatıp James'i hayal ediyorum. Çocuksu gülümsemesi. Benimkinden farklı bir dokusu olan dalgalı saçları. Heykel gibi kolları-

Tamam, bu hayal hızlı ve ağır oldu.

Büyük ayrılıktan sadece birkaç gün sonra başka bir adamla yatağa girmeyi hiç düşünmemiştim. Ve James'in elini tutarken Charles'a doğru koşarken kendimi adi hissettim. Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi.

Ama ben yaşamadım. yargılarken en iyi hayatınızı yaşamak çok zor. Ve şimdi fark ediyorum ki Charles ile olan ilişkimde sorgulamadan kabul ettiğim pek çok yön vardı.

Artık daha iyi biliyorum. Ayrıca henüz yeni bir ilişki istemediğimi de biliyorum. Gerçekten istemiyorum.

Ama bir de James var. James konusunda ne yapacağım?

ON ÜÇ BUNU OLARAK BILİYOR MUSUN?

James

Seattle'dayım. Çocuklar seviyor, çünkü otel güzel ve yemekler iyi. Maçı uzatmalarda kaybettik ama takım bu konuda çok üzgün görünmüyor.

"İki puan yerine bir " demişti O'Doul. "Bir sonrakini biz alacağız."

Şimdi otelin barında, Prospect Park'taki ördek sürüsü kadar mutlu ve iki kat daha gürültülü bir şekilde eğleniyorlar.

Telefonunun başında kara kara düşünen tek kişi benim. Vegas'taki maçımızdan sonra Cumartesi gecesi New York'a dönüyoruz, ama Emily ve ben tekrar çıkmak için zaman bulmakta zorlanıyoruz. Acaba eski sevgilisiyle karşılaşması mı sebep diye düşünmeden edemiyorum.

"Bilardo oynamak ister misin?" Castro dirseğimden dürterek soruyor. "Benim takımımda olabilirsin." Son zamanlarda oyunu üzerinde oldukça sıkı çalışıyor.

"Heidi Jo rakibimiz mi?" Kafamı kaldırmadan sordum.

"Evet."

"O zaman hayır."

"Ama Jimbo, dostum. Büyük bir rakiple oynayarak iyi olursun."

"Öyle mi?" Homurdanıyorum. "Bunun her zaman işe yaradığından emin değilim."

"Bekle," diyor Castro, bar taburesinde dönüp bana bakarak. "Şu anda bilardo hakkında mı konuşuyoruz? Yoksa kızlardan mı?"

"Şu ikinci şey," diye mırıldanıyorum. "Bana yanlış zamanda tanıştığımızı söyledi. Ben de bunu bir kenara ittim ama belki de haklıdır. Onu yemeğe çıkaracak boş bir gece bile bulamıyorum. Bu arada eski sevgilisi elinde çiçeklerle geliyor. Muhtemelen her gün."

"Bunu olarak biliyor musun?" Castro soruyor.

"Hayır. Sadece içimde bir his var. Onu o kadar görmezden geldi ki, o da onu terk etti. Ama adam zeki, üniversite mezunu, Wall Street'te iyi bir işi var. Muhtemelen ne kadar kötü çuvalladığının farkındadır. Ben burada seninle bilardoda kaybederken o muhtemelen şu anda onun için halı seriyordur."

Castro gülüyor. "Bu kadar genç yaşta bu kadar olumsuzluk." Benden birkaç yaş büyük. En fazla.

"Burada oturmuş kendi kendine psikolojini bozuyorsun, değil mi? Sırf bu kızdan çok hoşlandığın ve programın şu anda biraz karışık olduğu için mi?"

"Belki," diye itiraf ediyorum. "Ama kim yılda yüz elli gece seyahat eden bir adamla çıkmak ister ki?"

"Yapacak, Jimbo. Bir şans ver. Akşam yemeği için bir gece bulamazsan onu brunch'a davet et. Onunla kahve içmek için buluş. Sadece ona değer verdiğini göster, gerisi kendiliğinden gelecektir."

"Hmm." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Tamam.

Elbette." "Şimdi havuzda karıma karşı kaybedebilir miyiz?"

"Hayır." Boş bira şişemi yere bıraktım. "Şimdi sevgilimi aramalı ve takvimleri karşılaştırmalıyım. Bu işi başaracağım."

"Ama *dostum*. Benim ihtiyaçlarım ne olacak?"

Sırtına bir tokat atıyorum ve telefonumu bardan dışarı taşıyorum. Lobideki bir sütuna yaslanıp Emily'ye iyi geceler mesajı atıyorum. Arardım ama New York'ta saat geç oldu.

Bir saniye sonra beni geri aradığında çok mutlu oluyorum. "James!" dedi parlak bir sesle cevap verdiğimde. "Fazla zaman kaybı için üzgünüm."

Kendi kendime gülümsüyorum. "İzledin mi?"

"Bir ödev için araştırma yapmam gerekiyordu ama sürekli skoru kontrol ettim."

"Uh-huh. Gazete nasıl gidiyor?" "Yavaş yavaş."

Gülüyorum. "Hafta sonundan önce mi bitecek? Çünkü seni görmek için bir an bulmayı gerçekten çok isterim."

"Cumartesi ve Pazar gecesi için üzgünüm. Normalde ikisinde de çalışmam gerekmez ama patronum birinin yerine bakmamı istedi."

"Bir üniversite kitapçısının Cumartesi gecesi açık olacağını bile düşünmezdim," diye yakınıyorum. "O zaman kim kitap alışverişi yapar ki?"

"Dünyanın inekleri, James. Dürüst olmak gerekirse, burası oldukça ölü olacak. Ama bana rafları yeniden doldurturlar. Sadece kitaplar da değil. Kalemler, kırtasiye malzemeleri, ofis malzemeleri, mor sweatshirtler var..."

"Bekle. Mor mu? NYU'nun rengi bu mu?"

"Evet efendim."

"Ve Bruisers'ın takım rengi."

"Doğru. Bu da maçlara NYU kıyafetlerimle gitmem gerektiği anlamına geliyor." "Hayır, bebeğim. Bu ondan daha büyük bir şey demek. İki kişi,

Her birinin dolabı mor giysilerle dolu. Bu *kader*."

Kıkırdıyor. "Moru seviyor olmalı. Ve hokeyi."

"Hokeyi ilk sıraya koyardım ama tabii." Tekrar gülüyor ve bu ses beni o kadar eritiyor ki gerçekten çılgınca bir teklifte bulunuyorum. Ve umarım

pişman olmayacaksın. "Emily, bu hafta sonu Pazar yemeğine gelmeye ne dersin? Öğleden sonra 2'de yemeğimiz var."

"Ailenle birlikte mi?"

"Evet, açıkçası onlarla tanıştıracacağım için biraz korkuyorum. Ama seni gerçekten görmek istiyorum. Yemekler de gerçekten çok güzel. Sadece söylüyorum."

Bir saniye sessiz kaldı. "Ailenle tanışmamı istiyorsun." "Teyzelerim ve kuzenlerim," diye açıklıyorum. "Çok büyük bir şey olmasına gerek yok.

Büyük ." Şu anda kıcımdan yalan söylüyorum çünkü teyzem bunu büyötmeye çalışacak. Ama bu onun suçu. O kadın dramayı sever.

"Ama ben kolay bir misafir değilim," diyor yavaşça. "Sadece salatayı yersem kimseyi rahatsız etmek istemem."

"Pazar akşam yemeğinde masada bir düzine yemek var. Makarnalar, sebzeler ve her türden mezeler olacak. Tabii bir de jambon falan. Ama Luna Teyze'ye senin kırmızı et yemediğini söylerim, o da gözünü bile kırpmaz. Yemin ederim."

"Tamam," diyor bir süre sonra. "Gelmeyi çok isterim. Ne getirebilirim?"

"Sadece güzel yüzün," diyorum, sesim çakıl taşından farksız, çünkü onu öpmeyi düşünüyorum. "Seni saat bir buçukta alırım?"

"Ben kendim giderim," diyor. "Pazar günü görüşürüz." Ona dakikaları sayacağımı söylüyorum ve imzayı atıyoruz.

Ve şimdi Luna Teyze'ye Pazar günü bir misafir getireceğimi söylemeliyim.

.

Emily

Kendime biriyle çıkmak için çok erken olduğunu söyledim. Çünkü öyle.

Yine de buradayım, James'in teyzesinin üç katlı evinin ön verandasına çıkan merdivenleri tırmanıyorum, annem ve benim yaptığımız üç düzine tavuk ve lahana köftesiyle dolu bir buharlı sepet taşıyorum.

Bu köfte dünyada en sevdiğim şeydir ve uzun zamandır bir parti yapmamıştık.

Ama dün gece, yeni çıkmaya başladığım adamın geniş ailesiyle tanışacağım bir öğle yemeğine gideceğimi itiraf etmiştim.

Annemin ağzı arka arkaya birkaç kez açılıp kapandı. "Nerede yaşıyor?" diye sormuştu sonunda.

Sorunun ne olduğunu anlamıştım; James'in nasıl biri olduğunu, burnunu sokuyormuş gibi görünmeden anlamaya çalışıyordum. Ama komşuluk ilişkileri çok şey anlatabilir. Örneğin Bensonhurst, Çinli nüfusun yanı sıra çok sayıda Yahudi ve Rus'a da ev sahipliği yapıyor.

"Midwood'da yaşıyor. Büyük bir İtalyan ailesi." "Mmm," dedi bir başka şok edici sağduyu gösterisiyle.

Neredeyse gülecektim. "Yirmi üç yaşında ve Brooklyn Bruisers hokey takımında gerçekten harika bir işi var. Bu da çoğu zaman onlarla birlikte yolda olduğu anlamına geliyor ve bu gece çalışmam gerektiğinden, bu hafta onu görebileceğim tek zaman Pazar öğleden sonra."

"Hokey mi?" demişti annem, yüzünde acı dolu bir ifadeyle. "Kavga etmiyorlar mı?"

"Öyle değil anne. O çok tatlı biri. Çok hoş davranışları var. Ondan hoşlanabilirsin bile."

Dudaklarını büzmüştü ve ben de Charles hakkında başka bir nutuk için kendimi hazırlamıştım. "İyi bir çocuk mu?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladım hemen. "Alerjik reaksiyon geçirdiğim gece beni acile götürdü ve sırf bir kadını gecenin bir yarısı yalnız bırakmak istemediği için üç saat boyunca etrafta dolandı."

Gözleri ısınmıştı, sanki ona ikimizin de takıldığı Panda kamerasından bir ekran görüntüsü göstermişim gibi. "O zaman iyi bir izlenim bıraksak iyi olur," demişti.

Üç düzine köfte yedikten sonra burada durmuş, kapının zilini çalıyorum. Bir dakika sonra kapı açıldığında, artık yeniden James'le neden çıkmak istemediğimi. Çünkü tüm iri yarı, kahverengi gözlü ihtişamıyla karşımdaydı. Kapıyı açıyor, elimden hantal alışveriş çantasını alıyor ve beni parlak ahşap zeminli, ahşap ayaklı kıvrımlı döşemeli mobilyaları ve akordeon katlamalı pencere perdeleri olan bir oturma odasına götürüyor.

"İçeri gelin, içeri gelin!" diye sesleniyor yuvarlak yüzlü, dans eden gözlü bir kadın kemerli kapı aralığından uzak, buharlı bir mutfığa. "Ben Luna, sen de Emily olmalısın!" Geniş gülümsemesi ya sürekli mutlu olduğunu ya da o gece pizzacıda hokey oyuncularının olduğu gibi benimle tanıştığı neredeyse gıdıklandığını gösteriyor.

"Sizinle tanıştığuma çok sevindim," diyorum. "Annem ve ben biraz köfte yaptık."

"Ooh! Harika. Köftelere bayılırım. Tekrar ısıtalım mı?" James paltomu asıp köfteleri mutfığa taşıırken zar zor nefes alıyor ve gevezelik ediyor. "Buharda mı pişirelim yoksa kızartalım mı?" Beş yıldızlı bir şef gibi altı gözlü ocağın etrafında kocaman tencereleri karıştırıyor.

"Buharda pişirmek en hızlısı," diyorum.

"Ama kızarmış köfte *harikadır*." Çoktan dolaptan dev bir döküm tava çıkarmış ve ocağın üzerine koymuş.

Sonra ne oldu? Biraz yağ ısıtıyor ve üç düzine köfte kızartmaya başlıyor, bir yandan da benimle konuşuyor. Kuaförünün en sevdiği yemek tarifini, James'in kar küreme makinesiyle yaşadığı zorlukları ve bir sonraki köşedeki taksi kazasını duyuyorum.

Sonunda fırından bir jambon almak için uzaklaştığında, James'in kuzenlerinden biri -Tessa- son birkaç köfteyi çevirir ve Luna'nın yorumda bıraktığı yerden devralır.

"Tamam, Tessie," diyor James, sonunda araya girerek. "Belki Emily'yi bir saniyeliğine tekelimde tutabilirim?" Elime bir soda tutuşturuyor. "Keşke akşam yemeğinin daha sessiz olacağını söyleyebilseydim ama bu yalan olurdu."

Yine de hiç umurumda değil. Carozza ailesi sonsuz derecede ilgi çekici. James beni Tessa'dan uzaklaştırıp üç kuzenle daha tanıştırıyor. Sonra annesi ve babası da geliyor, onları yaşlı bir adam takip ediyor.

"Anne, baba, bu Emily, size bahsettiğim kız."

Teker teker ellerini sıkıyorum. Bay Carozza yaşlı James'e benziyor. Bana dostça bir gülümseme veriyor. Oğluyla aralarındaki farklılıklar her ne ise, bugün sergilenmiyorlar.

James, "Bu da en az yüz yaşında olan Alberto Amca," diyor.

"Bu bir yalan," diye ısrar ediyor Alberto Amca. "Sadece öyle *hissediyorum*." Kolumu okşuyor. "Şimdi bol bol lazanya yiyelim, olmaz mı?"

James beni büyük, resmi bir yemek odasına götürüyor ve bir beyefendi gibi sandalyemi çekiyor. Bu yemek konusunda şaka yapmıyordu. Atlamamaya çalışmasına şaşmamalı -masa sayamayacağım kadar çok sıcak yemekle dolu.

Alberto Amca dua ederken kısa sessizlik oluyor, ama o biter bitmez Luna sesini yükseltiyor. "Etsiz lazanya mavi tepsideki!" diye duyuruyor. "Ve haşlanmış yumurtamı yaptım. Bekle, yumurta yiyebiliyor musun?"

"Kesinlikle yapabilirim," diyorum. "Beni düşündüğünüz için teşekkür ederim."

İki dakika sonra tabağım o kadar çok yemekle dolmuştu ki artık porselen deseninin ne renk olduğunu seçemiyordum. "Bugün 10 kilo alacağım," diye James'e ilan ediyorum. "Ve üzgün bile değilim."

Bana göz kırptıyor ve belimi hızlıca, sevecen bir şekilde ovuyor. Tüm bu kaostun içinde bu kadar rahat olmasına bayılıyorum. James'le tanışmadan önce sakinliğin seksi olduğunu bilmiyordum. Ama öyleymiş. Takdir ettiğim sağlam, huzurlu bir hali var.

"Evet," diyor Alberto. "Sana iki sorum var Emily." "Aman Tanrım," diyor James nefesinin altında.

"Her şeyden önce, bu köftelerin içinde ne var? *Harikalar*."

"Teşekkür . Tavuk, lahana ve taze soğan. Sos ise soya bazlı, biraz sirke ve acı biber yağı ile."

"Bunu duydun mu Luna? Ne kombinasyon ama. Bunu bir mantının içine koyabiliriz."

"Bu senaryodaki 'biz' kim?" Luna sorar. "Beni mi kastediyorsun? Kimse pasif-agresif bir adamı sevmez."

Bu soruya cevap verme zahmetine bile girmiyor. "Diğer sorum, torunumla ilgili niyetiniz nedir?"

Tessa, "O senin torunun değil, büyük yeğenin," diye itiraz ediyor.

Alberto omuz silkerek, "Bence oldukça harika biri," diyor.

"Bu yüzden soruyorum."

"Um..." Yüzümün kızardığını hissediyorum. Aptalca bir soru ama James'in geçen hafta sonu ben oradayken Luna'yı dairesinden uzak tutma hikâyesini kaç kişinin duyduğunu merak etmeden edemiyorum. Çırlıçıplak.

"Onunla alay etme," diye James.

"Alay ettiğimi kim söyledi?" Alberto geri döner. "James seninle çıkmak istiyor. Evet demeni umarak buralarda dolanıp duruyor. İşte böyle." Alberto üzgün bir av köpeği gibi yüzünü buruşturuyor ve ailesi kahkahalara boğuluyor.

James başını ellerinin arasına alır. "Yapmadım. Emily, onu görmezden gel." "Bu adil bir soru," diyorum dizini benimkiyle dürterek. "Ve her neyse, seninle çıkmaya karar verdim. Çünkü karşı koyabileceğimi sanmıyorum.

Öncelikle aileniz çok eğlenceli."

Hepsi alkışlıyor ve James kırmızı yüzünü ellerinden kaldırıp bana gülümsüyor.

Konuşma devam ederken bile bakışlarını tutuyorum. "Dalga geçmiyordum," diye fısıldıyorum. "Seni daha iyi tanımak istiyorum."

"Ah, tatlım." Eğiliyor ve dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Ailemle tanıştıktan sonra bile bunu söyleyecek kadar cesursun."

Yemekten -ve tatlı ve kahveden- sonra James ve ben biraz huzur ve sessizlik için mahallede yürüyüşe çıkıyoruz. "Ne zaman stadyumda olman gerekiyor?" diye sordum.

"Altı." Saati kontrol ediyor. "Önce seni eve bırakabilirim."

"Tamam," diyorum, tartışmamaya karar vererek. Onun yerine elimi onunkinin içine sokuyorum.

"Ama eve geri dönüp senin... hamur tutucularını almamız gerekiyor."

"Doğru," diye kabul ediyorum, buharlı sepetleri hatırlıyorum.

"Ve Perşembe günkü maç için biletim var, eğer gelebilirsen."

"Gerçekten mi?" Canlandım. "Denemeyi çok isterim. İşe bakmam gerekecek program."

"Harika. Tam olarak bir randevu sayılmaz ama-" "-Hokeyi *gerçekten* seviyorum."

"Kader," diyor göz kırparak. Garaj yolunda birlikte yürüyoruz.

"Bilet üst katta. Koşup almamı ister misin?"

Bu mu?"

"Ben de geleceğim. Merdivenler umurumda değil." Bir adım öne çıktım ve tırmanmaya başladım.

Kıkırdıyor, beni takip ediyor. ". Bil diye söylüyorum, tik-et gerçek. Bu seni odama götürmek için bir numara değildi."

Tepeye ulaştığımda arkamı döndüm. "Sen öyle diyorsan. Ama işte buradayız."

"İşte buradayız," diye yineliyor yüzünde sevimli, orantısız bir gülümsemeyle. "Boşa harcamak yazık olur."

Bir adım öne çıkıyorum ve ellerimi ceketinin içine sokuyorum, davet çok açık.

Beni öpüyor ve sonra bir inilti çıkarıyor. "Beni öldürüyorsun. Bunu biliyor muydun? Yarım saat içinde işe gitmem gerekiyor."

"O zaman elini çabuk tutsan iyi olur," diyorum, vücudunun sıcaklığına doğru ilerleyip bir avucumu sürekli atan kalbinin üzerine koyarak.

Bir sonraki öpücüğü elektrikliydi. Ve ben hiçbir şeyden pişman değilim.

Son

AYRICA SARINA BOWEN TARAFINDAN

DAHA FAZLA BROOKLYN HOKEYİ!

[Rookie Move](#) (Leo & Georgia)

[Hard Hitter](#) (O'Doul & Ari) [Pipe](#)

[Dreams](#) (Beacon & Lauren)

[Brooklynaire](#) (Nate ve Rebecca) [Overnight](#)

[Sensation](#) (Castro ve Heidi Jo) [Superfan](#)

(Silas ve Delilah)

[Sure Shot](#) (Bess ve Tank)

Shenanigans (Charli & Drake)

Ve bu oyuncuların spin-off kitaplarında kaçırmayın: [Moonlighter](#)

(Eric Bayer & Alex)

[Bountiful](#) (Beringer & Zara)

KOLEJ HOKEYİ

[Düştüğümüz Yıl #1](#)

[Saklandığımız Yıl #2](#)

[Yılın Understatement'ı #3 Shameless](#)

[Hour #4](#)

[On Beşinci Dakika #5 Ekstra](#)

[Kredi #6](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

